

C:\Users\Plazma\Desktop\300\Svandrlík_Miroslav-Valka_skretu.pdb

PDB Name: Svandrlík Valka skretu
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 22.10.2007
Modification Date: 22.10.2007
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Miroslav ŠVANDRLÍK
VÁLKA
skřetů
Ilustroval Jiří WINTER - NEPRAKTA
MADAGASKAR 1996
Kapitola 1

Na svatého Medarda roku 1815, a toto datum je třeba zdůraznit, hustě přšelo. Aspoň v Libějicích u Prachatic. A protože je z pranostik známo, že Medardova kápe čtyřicet dní kape, dost se o tom meteorologickém jevu hovořilo. Doma i v hospodě, mezi Čechy stejně jako mezi Němci. Někteří lidé se strachovali, že polehne a zvlhne obilí, jiní se těšili, že bude dostatek hub a byli i tací, kterým to bylo úplně jedno. Lhostejní jedinci byli už tenkrát. S opravdovým potěšením však hleděl na provazce deště za okny svého stavení krejčí Tintěra. Jeho žena totiž právě rodila a on si od Medardova příspěvku hodně sliboval. Sám byl střízlík k pohledání, manželka také sotva dosáhla bradou na stůl, ale z potomka toužil mít hotového habakuka. Dlouhánům a habakukům se odjakživa velice obdivoval. "Jen mi zalévej synáčka, svatý Medarde," žadonil s nosem přitisknutým k okennímu sklu, "ať roste jako z vody a je nejvyšší v celých Libějicích. Dám mu jméno po tobě a ty mi zaručíš, že přeroste samotného kováře Haspru, nejmohutnějšího obra na celém Prachaticku."

Bylo to přání velice neskromné, naivní a také k ničemu nevedoucí. Magdaleně Tintěrové se krátce nato narodilo dítě sice mužského pohlaví, ale ne větší než vlněná rukavice, což byla hotová pohroma.

"No, tohle jsem ještě neviděla," všískala porodní bába Macháčková, "ten bude místo na koni jezdit na králíku a určitě ho nestrhne!"

Ani netušila, jak bude její předpověď blízká skutečnosti.

Krejčí Tintěra se nad tím neštěstím hořce rozplakal. Pro svou nepatrnou postavu byl v životě terčem mnoha posměšků, ústrků a nejapných žertů a jeho synek s touhle výškou na tom sotva bude lépe.

"Cos mi to udělal, svatý Medarde?" zavzlykal, "to jsi uznaný světec? Tohle jsem si od tebe za své vroucí modlitby nezasloužil! Ale přesto chlapce pojmenuji po tobě. Buď svou vinu ještě napraviš a postaráš se, aby během let vyrostl, nebo tě v nebi bude trápit svědomí. Buď jsi během deště usnul, nebo už nestojíš za nic."

A tak bylo nejmenší dítě, které se kdy v Libějicích a jistě i v celých Čechách narodilo, pokřtěno jménem světce, který se v zemědělských oblastech netěšil mimořádné přízni obyvatelstva. Také kdybys chodil za bílého dne s lucernou, na Medarda hned tak nenarazíš. Ale v Libějicích došlo k pozoruhodné výjimce.

Kapitola 2

Medard Tintěra, jakkoli otcem bedlivě sledován, nejenže nerostl jak z vody, ale on nerostl vůbec. No, trochu ano, ne však tolik, aby to stálo za řeč. V deseti letech nebyl o půl větší než černý kocour Váva a ve dvanácti se vyšplhal na židli jen s pomocí malého žebříčku, který mu otec zhotovil. Rozhodně se nemusel strachovat, že ho odvedou k císařskému vojsku a svěří mu střibnou šavličku, nebo dokonce koně vraného.

Jinak byl však Medard chlapec pohledný a roztomilý. Lidé se k němu chovali až nečekaně slušně, protože jim připomínal hračku. Také rodiče ho měli rádi, ale jejich láska byla trochu zvláštní. Nedokázali s dítětem jednat coby s rovnocenným partnerem. Spíše ho hýčkali jako nějaké cizokrajné zvíátko nebo andílka, který právě přiletěl z obrazu, zdobícího místní kostelík.

Krejčí Tintěra Medarda náležitě strožil, což mu nedalo příliš práce. Látek mnoho nespotřeboval a šit dovedl snad nejlépe v prachatickém okrese, ne-li v celých jižních Čechách. Sám pan farář Pisa nechtěl ornát od nikoho jiného, než od Tintěry. Také mu neřikal Tintěro, ale pane mistr.

Medard chodil stále upraven jako ze škatulky a díval se na svět čipernýma očkami. Prozatím neměl příliš problémů. Jednou ho sice málem utrkal chovný kozel, jindy se zase do něj na násvi pustil kohout, ale ze zranění se brzy vylízal, aniž by se projevíly nějaké následky. Ve škole Medard prospíval znamenitě. Sedával na nízké stoličce před první lavicí a ustavičně se hlásil. Když měl něco napsat na tabuli, musel ho pan učitel Pražma vzít do náruče a vyzvednout, což činil ochotně a rád. Medard měl samé jedničky a ve zpěvu byl dokonce nejlepší z celé třídy. Měl krásný, znělý soprán a pan farář mu v kostele svěřoval velice náročná sóla.

"Z tohoto chlapce jednou něco bude," tvrdili libějící občané, "pokud ho ovšem nezašlápne kráva nebo nespadne do hrnce s povidly. Takový malý človíček na sebe musí dávat pozor!"

I rodiče často přemýšleli o synkově budoucnosti. Učitel Pražma doporučoval krejčímu, aby dal Medarda na gymnázium. Mohl by se stát úředníkem, nebo dokonce studovat na univerzitě. Ale Vojtěch Tintěra vrtěl hlavou.

"Kdepak, pane učiteli," mýnil, "na pána to dotáhnout chlapec nemůže. Z úředníka musí jít přece hrůza! Když k nám přišel exekutor, byl tak mohutný, že sotva prolezl dveřmi. Koulel očima a praskal vousama. A jak dovedl křičet. Přímou řvát! Kam jste schovali tohle a kam zase ono. Cožpak by něco takového svedl náš Medard? Úředník jako on by byl lidem pro smích! Určitě by se ho snažili nakopnout, ne-li přímo zašlápnout! Kdepak, nejrozumnější bude, když se chlapec u mne vyučí krejčím. Je to poctivé, úctyhodné řemeslo a krejčí může být i podměrečný. Musí sice jak ta panenka sedávat v koutě, ale když si sedlák prodře na zadku kalhoty, tak už si ho najde."

Kapitola 3

Krátce nato se Medardův růst zastavil úplně. Ačkoliv krejčí Tintěra neustále prosil světce o přimluvu a pomoc, nebylo to nic platné. Nedovolal se. Synek dosáhl výšky honičiho psa a dál už to za žádnou cenu nešlo. Tak se začal učit krejčovskému řemeslu nikoliv bez problémů. Ačkoliv byl zručný, některé běžné úkony mu činily potíže. Nemohl brát zákazníkům míru, aniž přitom lezl po žebříčku opřeném o kredenc, a i tak šlo o artistické kousky. Zejména byl-li zájemce o oděv vyšší postavy. To se stávalo velice často, protože v Libějicích se rodili většinou čahouni.

"Poslouchej, krejčíku," smál se kovář Haspra, plácaje se do stehů. "Ty po tom žebříčku lezeš jako rosnička! Nedovedeš náhodou taky předpovídat počasí?"

Medard se uctivě usmíval, neboť tak se to od řemeslníka čekalo, ale v nitru pociťoval silnou nelibost. Ba dokonce vzdor.

"Však já vám jednou ukážu, vy kolohnáti, hromotluci a habakukové," říkal si, "vy poznáte, kdo je Medard Tintěra. Ani jeden z vás mi v duševních schopnostech nesahá ke kolenům. A že je mám hodně nízko. Pan učitel Pražma říkal, že by ze mne mohl být i profesor. Učenec! A co vy? Jste rádi, že jste se naučili jakž takž číst, psát a počítat. Ale já jednou udělám díru do světa a všem vám tím vyrazím dech. Moje chvíle přijde. Ještě nevím, čím se proslavím, ale že se ten okamžik blíží, to je tak jisté, jako že nedosáhnu na stůl!"

Takto a všelijak podobně uvažoval Medard Tintěra zejména večer před usnutím. Spával dosud v těžké kolébce, která pro něho byla připravena už při narození. Nyní ho tam už ale neukládala porodní bába ani maminka, ale lezl do ní přes štokrle. Zde pak snil o své budoucí slávě a o tom, jak udiví nejen Libějice, ale i celý prachatický okres. A co okres - celou zemi udiví! Stověžatá Praha otevře ústa nad tím, co svede Medard Tintěra. Ba sama Vídeň nebude mluvit o nikom jiném!

Je přece známo, že v malém těle přebývá často velký duch. Není třeba ani chodit tak daleko do historie. Ještě deset let před Medardovým narozením táhl vítězně Evropou v čele francouzských vojsk sice maličký generál, ale o to slavnější císař, Napoleon Bonaparte. Byl sice vyšší než Medard a spával v posteli, do které dokázal vylézt bez žebříku, ale takovému kováři Hasprovi by sahal sotva k pupku. Jak vidět, výška nemusí být vždy rozhodující.

Medard žil svou budoucí slávou, přestože ani jemu nebylo dosud jasné, v jakém oboru vlastně vynikne. Ale na tom mu už příliš nezáleželo. Hlavně, že se toho dočká a sousedé z Libějic rovněž. Zejména kovář Haspra.

Kapitola 4

Učitel Pražma byl náramným a náruživým čtenářem novin. Všechny a bez rozdílu. Dostával je z Prahy i z Vídně a od té doby, co mu zemřela žena, byly jeho jediným potěšením.

Když přečetl Dopisovatele pro Čechy a Moravany, Rozličnosti Pražských novin nebo Večerní vyrazení, míval pocit, že právě dokončil cestu okolo světa, a že se úplně ve všem vyzná. A což teprve, když otevřel Čechoslov nebo Světozor. Informace byly tak obsáhlé, že by byl hřích ponechat si je pro sebe. Proto pan učitel to, co se dělo ve světě, ochotně sděloval celé vesnici. Pochopitelně, že ne všem všechno. Jako vyznavač osvěty informace uvážlivě cenzuroval.

Panu faráři sděloval novinky z kulturně vědecké oblasti. Například to, že císař čínský, který sám spisováním knih se zaměstnává, umínil převelikou knihu tiskem vydati, totiž encyklopedii, čili slovník všenaučný v čínském jazyce, 168 000 svazků silný. Také ho poněkud stydlivě informoval o neslušné módě, která stála v Londýně život mladou, krásnou dívku. Byl to vpravdě děsivý příběh. Lékaři uznali, že ji o život přílišné a usilovné stahování šněrovačky připravilo. Po chvíli váhání pověděl učitel důstojnému pánovi i o dívce, kterou lakomý otec zazdil na statku nedaleko Assisi a ponechal ji tam plných deset let. Ubohá zazděná neměla nic na sobě, krom košile z pytlového plátna, která však dílem k tělu jejímu takřikajíc přirostlá byla, že ji sotva bylo možno oddělit. Její vlasy byly zčuchané a plné neřesti. Jak nehty a celé tělo té ubohé vyhlíželo, ano deset let očištěno nebylo, každý sobě Snadno představití může. Není divu, že se za nešťastnou dívku šel pan farář hned pomodlit.

Chlapy v hospodě pak poučoval pan učitel o věcech, které se mu nezdály vhodné pro osobu duchovní. Hovořil barvitě o prodeji krásných žen v Angličanech, o kanibalismu na tonoucím korábu, kde nevěsta sála krev z tepny právě zemřelého ženicha, a s gustem vyprávěl o zvěrstvích, páchaných v Brazílii na černých otrokyních. Mužům, naslouchajícím mu dychtivě s otevřenými ústy, neutajil ani to, že kolářský fabrikant Smith z francouzského města Calais umřel v Londýně a zanechal po sobě 238 dětí, z toho jen 5 manželských.

S ženami hovořil učitel Pražma ve vši slušnosti. Pověděl jim, jak divně počasí měli letos v Persii a předpověděl, že pravděpodobně stoupne cena cukru. Také se pozastavil nad oblibou kávy ve všech evropských zemích, ač jde o mohamedánský výmysl. Nikdy se ale před nimi nezmínil o sodomii na Balkáně nebo o dámě v Paříži, která tak dlouho kořalku pila, až od svíčky chytla plamenem a na popel spálena byla. Jen lebka a zčernalé naběhlé kousky prstů byly toho ukrutného osudu ušetřeny!

Pan učitel, tento libějický učenec a vševěd, stále věděl něco nového, pročež ho všude rádi viděli a především slyšeli. On se také snažil své vděčné posluchače nezklamat, a proto svědomitě a vytrvale čítal noviny dlouho do noci. Tak se stalo, že mu na začátku léta 1833 v Pražských novinách neunikla poměrně krátká zpráva, tisíci se ve stínu obšírných zpravodajství o založení paroplavební společnosti v Terstu. Jen tak tak, že ji nepřehlédli. Kdyby k tomu došlo, byla by to těžká rána pro celé Čechy.

Kapitola 5

Učitel Pražma vstoupil do dílny krejčího Tintěry nezvykle slavnostně a tvářil se jako starozákonní prorok. Měl k tomu mimořádně závažný důvod.

"Pane mistr," pravil již mezi dveřmi, "dočetl jsem se velice závažnou zprávu, týkající se vaší rodiny."

"Proboha," zaúpěl cti dbalý krejčí, "snad bratr v Bavorově něco neprovedl?"

Učitel to rezolutně popřel, zamával Pražskými novinami a zadeklamoval:

"Vašemu synovi Medardovi se nabízí jedinečná možnost, kterou mu poskytne sám císař František I. Příležitost, jaká se vyskytne jednou za život!"

Nyní zpozorněl i Medard, který přenášel nervózně nůžky z jedné strany místnosti na druhou.

"Ve Vídni bude veliká sláva," informoval oba Tintěry učitel, "protože se podařilo realizovat řadu znamenitých novot.

Na Dunaji byla zavedena paroplavba, od loňského roku jezdí koňka z Budějovic až do Lince a letos byla zavedena paroplavební společnost v Terstu. Naše říše nebývale rozkvétá, a proto není divu, že to chce císař jaksepatří oslavit!"

"Já se nedivím," řekl krejčí, "ani proti tomu nic nenamítám. Císařpán jistě nejlíp ví, co činí, neb je hlava pomazaná. Ale nechápu, co s tím má společného náš Medard!"

"Zatím nic," připustil učitel, "ale mohl by mít velice mnoho. Císařpán totiž vyhlásil celou řadu uměleckých soutěží. Ve Vídni se budou produčirovat hudebníci, pěvci, tanečníci a zongléři. Ty nejlepší čeká nejen finanční odměna, ale i medaile a diplomy, jimiž nebude císařský dvůr šetřit. I zlaté metály budou zcela jistě k mání."

"No dobrá," děl Tintěra, "bude to velice zajímavé. Ale náš Medard není žádný kumštýř."

"Ale zato je velice drobné postavy," řekl Pražma, "a to v této situaci není k zahození. Ve Vídni totiž bude uspořádána soutěž o nejmenšího muže mocnářství. Sjedou se tam všichni trpaslíci z rozličných koutů naší krásné vlasti a budou zde odborně přeměřeni. Toho nejmenšího čeká veliká sláva a peněžitá odměna. Není to zajímavé?"

"Je," přikývl krejčí, "ale proč si myslíte, že by to měl vyhrát právě Medard?"

"Protože menšího člověka jsem ještě neviděl," vysvětloval učitel, "a ani jsem o něm nečetl. Kdyby se váš syn přihlásil do soutěže, určitě by v ní znamenitě obstál. V určování nejmenšího muže mocnářství nelze přece švindlovat. Nejlepší pěvec nemusí obsadit první místo, není-li mu porota příznivě nakloněna, a podobně je tomu v řadě jiných uměleckých oborů. Ale u trpaslíků je to všechno jasné. Střevíce, palce a čárky nelžou a nelze je natahovat podle libosti. Nejmenší zvítězí, ať se to komu líbí nebo ne! A považte, jaká by to byla sláva, kdyby na stupních stanul náš občan. Čech! Slovan! Syn českého řemeslníka! Byl by to další veliký úspěch našeho nadaného, ale opomíjeného národa. Máme svůj polytechnický ústav, akademii výtvarných umění a hudební konzervatoř. Zřídili jsme muzeum a to nejen v Praze, ale i v Brně. Právě založená Matice česká se bude zabývat vydáváním našich knih. Proč by toto veliké úsilí českého národa nemělo být dovršeno vyhlášením jihočeského vlastence nejmenším mužem mocnářství? To by byl triumf celoevropského významu! Němci by zrudli vztekem nebo by se propadli hanbou."

Pod krejčím se podlomila kolena.

"Myslíte, pane učiteli, že by to opravdu mohlo mít takový význam?"

Pedagog vážně přikývl.

"Slyšte," řekl, "co praví básník Jan Kollár ve své Slávy dceři: „Pracuj každý s chutí usilovnou na národa roli dědičné. Cesty mohou být rozličné, jenom vůli všichni mějme rovnou! Není to jako výzva? Tak silná, že je povinnost na ní odpovědět? A Medard je přece vlastenec!"

Ten seděl v koutě místnosti a vzrušením ani nedýchal. To, co právě slyšel, se nápadně podobalo tomu, o čem sníval ve své titěrné kolébce. Proslavit se a natřít to všem kolohnátům. Ale otec nebyl zatím docela přesvědčen.

"Kdyby ta soutěž byla v Prachaticích," mumlal, "neřekl bych ani slovo. Chlapce bych sám doprovodil. I do Plzně nebo Budějovic bych s ním zajel, ale Vídeň je daleko. A je to veliké město. Člověk se v něm ztratí jako nic. A což teprve mrňous, jako je náš Medard? Co když mu někdo na přeplněné ulici šlápne na hlavu? Také ho tam může rozsápat toulavý pes nebo třeba spadne do Dunaje! Nástrah je ve velkoměstě plno, sám o tom přeci vyprávíte v hospodě!"

"Před nástrahami bude Medard uchráněn," sliboval učitel, "já už jsem všechno promyslel. Pošleme chlapce jako balík přímo do císařského paláce, kde bude také během soutěže ubytován. O to se postarám nejen já, ale i všichni hrdí občané Libějic!"

"Cože," vykřikl zděšeně krejčí, "vy chcete mého synka zavřít do krabice jako nějaký klobouk? Vždyť by se tam udusil! Je slabý na prsa a často kašle!"

Učitel zavrtěl hlavou.

"Mám na mysli něco zcela jiného," řekl, "a sám jsem byl očitým svědkem toho, jak se to osvědčilo. Pan profesor Vašíček z Klatov si nechal poslat vzácného ptáka, zvaného papoušek, až ze země francouzské. Zdálo by se, že je to obtížná věc, ale vybavili to skutečně znamenitě. Ptáka posadili do prostorné klece a v té byl pohodlně dopraven až do Klatov. Za jeho zdraví a život ručila pošta, která se tím pádem snažila dodat zásilku co nejrychleji. Vše proběhlo hladce a spokojenost byla na všech stranách."

Krejčímu se to nicméně nezdálo.

"Kdo to jakživ slyšel," brblal, "posílat chlapce do Vídně v kleci? Taková věc se snad ani nesluší. Vždyť je to člověk a ne boží hovádko!"

"Jde přece o to," mínil Pražma, "aby se Medard dostal do Vídně rychle, pohodlně a bezpečně. Sám jsem ochoten dopravit ho do Budějovic a odtamtud odeslat coby spěšninu. Klec s Medardem bude naložena na koňku a tak dopravena do Lince. Ani tam se však nezdrží, protože adresátem bude sám císař. Odtud nejrychlejší poštovní posel odnese chlapce přímo do císařského paláce, kde se o něho náležitě postarají!"

"No nevím, pane učiteli," mračil se stále krejčí, "ony tyhle cesty za slávou končívají všelijak. Řezník Podešvák chtěl o

posvícení zvednout žebříňák a utrhlo mu to srdce."

"To nelze srovnávat," tvrdil pedagog, "protože posvícení a císařská slavnost jsou dvě rozdílné věci. A musíte mít také stále na mysli, že Medard odjede do Vídně jako reprezentant našeho národa! Řezník měl roupy a o slávu českého národa nezápolil. Navíc zvedal žebříňák v podnapilém stavu a alkohol mu zmátl mysl!"

Kapitola 6

Medard byl celé léto jako v transu. Cítil, že se začínají jeho sny naplňovat, a vůbec mu nevadilo, že do Vídně pojede v kleci. Byl ochoten přistoupit na cokoliv. Cestoval by v bedně, v hrnci nebo třeba v pytli od mouky. Hlavně, že by se dostal na císařský dvůr, kde ho nemůže čekat nic jiného, než sláva. Proslaví sebe, Libějice, Prachatice a, jak tvrdí pan učitel, celé milované Čechy.

O svém vítězství libějický krejčík vůbec nepochyboval. Nikdy se ještě nesetkal s člověkem, který by byl menší než on. Vždyť i docela malé děti, které teprve začínaly chodit, ho o hlavu převyšovaly. Což je možné, aby se vyskytl v rakouském mocnářství ještě jiný stejně mrňavý dospělý člověk? Něčeho takového se nemusí obávat!

"Jenom hochu neříkej hop, dokud jsi nepřeskočil!" varoval ho otec, "svět je veliký a dějí se v něm všelijaké věci. Ve vzdálených zemích se otevírají temena kopců a létá z nich oheň se sírou. Jinde se rodí dvouhlavá telata nebo okřídlené kozy. Lidé se živí polykáním nožů a běhají po žhavém uhlí. Dost možná, že se někde narodil člověk, který ti bude sahat k pupíku."

"Tomu nevěřím!" zlobil se Medard, "okřídlená koza není nic zvláštního, ale nikdo menší, než jsem já, neexistuje! Na podzim vás o tom přesvědčím!"

Kapitola 7

Začátkem září Medard skutečně odcestoval do Vídně, a jak se dalo čekat, v dokonalé režii učitele Pražmy. Prachatický ptáčník Sychra daroval z vlasteneckých pohnutek velikou klec, ve které kdysi přenášel výra ušatého, a otec Tintěra vybavil synka znamenitou garderobou. Ušil mu pestrý obleček bez jediného kazu nebo dokonce záplaty. Na hlavu mu posadil fialový klobouček s pérem a nezapomněl ani na bílé rukavičky. Švec Rotyka přinesl Medardovi úhledné bytelné botičky a sedlář Zajíček vyrobil brašničku, aby měl krejčík v čem přinést medaili. Celé Libějice žily podivnou cestou mladého Tintěry do Vídně.

Učitel Pražma byl stále plný optimismu.

"Věřím v nesmrtelného génia českého národa," horlil, "který dovede zazářit i v daleké cizině! Všimněte si pozoruhodných úspěchů našich krajanů! V rodné zemi byli pokládáni div ne za šumaře a zápolili s nuzotou, zatímco v dalekých městech je nosili na rukou. Mnozí nebývale zbohatli a stali se předními občany. Proč by něco takového nemohlo potkat i našeho Medarda?"

A pak už předjela před Tintěrovou bryčka, tažená dvěma krásnými vrankami. Na kozlíku seděl jejich pyšný majitel, mlynář Provazník, který se v koních vyznal ještě lépe než v mletí obilí. Rád se s nimi producoval o velikých slavnostech a starostu Hožděla vezl jednou až do daleké Plzně. Nyní se uvolil odvézt Medarda Tintěru na koňku do Budějovic. Pochopitelně, že ne pouze jeho.

Do bryčky důležitě nastoupil především pan učitel Pražma a okamžitě si položil na klín klec s Medardem. Také manželé Tintěrovi se vyšplhali na vůz a tvářili se přitom dost rozpačitě. Na takovou poctu nebyli zvyklí.

Vše bylo připraveno k odjezdu. Libějští občané mávali na rozloučenou a bujaře povykovali. Jen pan farář byl poněkud zamlklý. Jednak se to pro osobu duchovního hodilo a za druhé usilovně přemítal, kdo nahradí Medardův soprán při nedělních bohoslužbách. Ale to už byl docela jiný problém, který v této chvíli zajímal pouze jeho. Vše totiž šlo do finále.

Učitel Pražma zvedl nad hlavu klec s Medardem a v odpověď na toto významné gesto se ozvalo z desítek libějických hrdel: "Sláva, ať žije náš Medard!"

Matka Tintěrová se dojetím rozplakala. Medard v kleci rovněž.

Pak už mlynář Provazník zapráskal nad hlavou omašleným bičem a bryčka se rozjela k Budějovicům. Jelikož i koně byli ozdobeni chocholy v národních barvách, lidé se za povozem zvědavě otáčeli.

Byla to překrásná cesta, především díky učiteli Pražmovi. Ten nedopustil, aby cestovatelům cokoliv ušlo.

"Hleďte na tu překrásnou českou přírodu," horoval, "které se nic v širém světě nevyrovná. Barevnost našich luk předčí ty nejpestřejší koberce vyrobené v zemi perské, stříbro českých rybníků zastíní nádheru benátských zrcadel a malebná lesní zákoutí dají zapomenout na proslulé zahrady francouzské. Hle, tamto skotačí rozverný ušák a nad polem, na němž nám uzraje nový chléb, vznesl se pějíci skřivan, aby poděkoval Stvořiteli za to, že smí sídlit v tak bohubilé krajině!" Všichni poslouchali ani nedutali, a tak to šlo až do Budějovic.

Kapitola 8

Postilion Šimandl byl klecí a malým Medardem dojemně nadšen.

"No, to je nádhera!" křičel a plácal se do steh, "z takového dárečku bude mít císařpán velikou radost! Koho by napadlo poslat mu takovou hračku?"

"To není směšná hračka," zamračil se učitel Pražma, "a dokonce ani dárek! V kleci je Medard Tintěra, který jede proslavit svou krásnou, ale těžce zkoušenou vlast!"

Šimandl se velice podívil.

"To se podívejme," žasl, "člověk pořád musí poznávat něco nového, i kdyby se dožil stovky! Tak tohle je slavný člověk?"

"Budoucí slavný člověk!" opravil ho pedagog, "a vy k tomu můžete přispět. Je třeba, abyste ani na okamžik nezanedbal svou svatou povinnost! Musíte klec s Medardem Tintěrou sdržet jako oko v hlavě a v Linci ji v naprostém pořádku předat úřední osobě v poštovském oděvu."

"A to já ji předám!" sliboval horlivě Šimandl, "protože vím, čím jsem svému národu povinován. Kdyby v té kleci byla

láhev slivovice, možná, že bych upadl do pokušení. I flákota uzeného by mě silně vzrušovala. Ale trpaslíky nejím!" "Za doručení Medarda Tintěry," zvýšil hlas učitel Pražma, "odpovídáte svou ctí a svým postavením! Uvědomte si, že hlavní c. a k. poštovník je mým bratrancem! Jestli něco pokazíte, zničím vás a zahubím celou rodinu!" "Neračte se znepokojovat, vašnosti," odvětil Šimandl, "já toho mrňavýho milostpána předám k naprosté spokojenosti. Přece bych neublížil svému národu a neudělal ostudu starému rodu Šimandlů. My jsme vždycky plnili své povinnosti k plné spokojenosti nadřízených. Pan trpaslík bude v mé péči jako ve vatičce a nemusí se obávat žádné újmy!" Pražma spokojeně přikývl.

"Ke každému důležitému úkolu je třeba přistupovat svědomitě," zvedl ukazovák, "protože tak malý národ, jako jsme my, si nemůže dovolit prohospodařit žádnou z nabídnutých šancí. Bude-li Tintěra prohlášen nejmenším mužem mocnářství, vejde tato pocta do dějin!"

Šimandl nic nenamítal a uctivě se usmíval na krejčíka, který v kleci poskakoval jako lapený strakapoud.

Ještě se s Medardem rozloučili slzíci rodiče, bodře mu pokynul i mlynář Provazník a naposledy zahlaholil učitel Pražma:

"Drž se, Medarde! Vzpomeň si na naše chrabré předky a vrať se jako vítěz!"

Medard vypnul svá malá prsa a zamával mřížovým klece.

"Slibuji vám," řekl, "že o mně budou psát všechny noviny světa!"

Ale už bylo opravdu třeba se rozloučit. Koňka Budějovice -Linec je velice vážená instituce a od samého založení si potrpí na přesnost. Kočí v livreji už projevoval netrpělivost a také důležitě se tvářící pasažéři zaujali již svá místa.

Postilion Šimandl láskyplně zvedl klec s Medardem a vešel s ním do vozu, jako by přenášel královský poklad. Libějický pidimuž byl v těch nejlepších rukou.

Kapitola 9

Cesta do Lince proběhla bez potíží. Šimandl se Medardovi po celou cestu horlivě věnoval a rozprávěl s ním o všem možném. Především však o pidimužových vyhlídkách.

"Víte, milostpane," řekl Šimandl, "já už jsem ve svém životě viděl hodně prapodivných věcí! Znal jsem chlapce, který polykal žáby a dokonce i mloky. V mládí jsem bydlel s jedním Černohorcem, který si zapálil pochodeň a jejími plameny si opaloval chodidla. Moje vlastní bába byla čarodějka a v noci se jí vlasy proměňovaly ve zmijí ocásky! Já bych mohl vykládat, že byste se nestačil divit. Ale tak mrňavého človíčka, jako račte být vy, jsem až do dnešního dne nespatřil!"

Medard byl viditelně potěšen. Sám nevytáhl paty z Libějic, ale takový postilion už něco zbrousil, a když tvrdí to, co tvrdí, dopadne ve Vídni znamenitě.

Díky Šimandlově svědomitosti se dostal až do hlavního města mocnářství. To už ho ovšem přejal postilion Laufer v nažehlené blyskavé uniformě. Vzal klec s Medardem a vyrazil k císařskému paláci, aby osobně předal veledůležitou zásilku. Důstojně kráčel městem, které oslavovalo slavné panování Františka I. a jeho mimořádné vládařské úspěchy. Na všech rozích vyhrávaly kapely a rojili se komedianti všeho druhu. Ve Vídni panovala slavnostní nálada, avšak Laufer toto hemžení kolem sebe sotva vnímal. Nezastavil se nikde nejen na skleničku, ale ani na sladkokyselou okurku. Postilion věděl, co je jeho povinností. Dorazil až k hlavní bráně, kde ho zastavila stráž v okázalé uniformě.

"Co chceš?" vybafl na Laufera poddůstojník s nakrouceným knírem. Koulel očima a tvářil se jako generalissimus, ale postilion se nezalekl.

"Přináším nejmenšího muže mocnářství," vyrazil ze sebe mocným hlasem, "a jsem oprávněn předat ho pouze Jeho Veličenstvu."

Poddůstojník se poněkud zarazil.

"No a co?" vyrazil ze sebe poté, "císař není posluha, na kterého stačí písknout! Dej ho sem a já ho odnesu tam, kam podle předpisů patří!"

"To jest... kam?"

"Nevím, ale zeptám se!"

"Tak to by nešlo," zavrtěl hlavou postilion Laufer, "mně byla císařskou poštou svěřena velická odpovědnost a já nemohu dát nejmenšího muže mocnářství chlápčovi, kterého ani neznám jménem! Pidimuže Medarda Tintěru musí přebrat sám císař."

"Tobě zřejmě straší ve věži," ťukl si do čela poddůstojník, "máš ty vůbec představu o tom, kdo je to císařské Veličenstvo? Dovedeš si představit ten majestát? Císař vede války a nezabývá se podružnými záležitostmi."

"Tohle není podružná záležitost," tvrdil Laufer, "jde o světový unikát a chloubu země české. Já jsem sice původem z Ivančic, ale můj prapradědeček padnul na Bílé hoře!"

Poddůstojník okázale vzdychl.

"Zeptám se nahore," zavrčel, "ale nic neslibuju."

Zmizel a nechal Laufera i s klecí přešlapovat před bránou.

Po nějaké době se vrátil s důstojníkem. Byl to štramák s hejtmanskými výložkami.

"Jak se jmenuješ?" houkl na postiliona.

"Laufer. Nesu..."

"To je v pořádku. Dej to sem!" A vztáhl ruku po kleci.

"Já," bránil se Laufer, "ručím za zásilku..."

"Jsem správcem císařských kuriozit, sbírek a zábavních podniků," řekl hejtman, "toho pidimuže přinášíš císaři darem?"

"Nikoliv, pane!" vykřikl postilion, "to jest krejčí Tintěra z Libějic u Prachatic. Hodlá soutěžit o titul nejmenšího muže mocnářství."

"No dobrá," přikývl hejtman, "dej ho sem. Zařídím všechno potřebné."

"Žádné ale!" zahřímá voják, "svou povinnost jsi splnil, tak se mi neprotiv a koukej zmizet nebo tě vsadím do chládku!"

Zakoulel očima tak příšerně, že se Laufer doopravdy polekal. Rychle předal hejtmanovi klec s Medardem a raději

spěchal do bezpečí.

Kapitola 10

Medard se v kleci tetelil strachy, neboť se obával toho nejhoršího. Co když ho důstojník nedoručí do správných rukou? Není snad možné, aby ho složil v nějakém temném sklepení, kde se to hemží krysami a potkany? Je-li hejtman zaujat proti Čechům, lze se od něj nadít těch nejpodlejších úskoků. Medard usilovně přemítal, má-li mlčet nebo volat o pomoc, dokud je naděje, že ho někdo uslyší.

Ale pidimužovy obavy byly zbytečné. Hejtman byl svědomitost sama a odnesl klec s velevzácným obsahem do hlavní císařské kanceláře.

"Zapište toho skřeta," pravil, "do listiny soutěžících, a pak ho odveďte do salónku kandidátů." Načež důstojně odešel. Vrchní písař položil klec na stůl a otevřel dvířka.

"Prosím, vystupte," řekl.

Medard vypochoďoval na stolní desku a rozpačitě se rozhlížel. Nebylo také divu, protože kolem něho bylo spousta lejster, husích brků a kalamářů s inkoustem.

"Vaše jméno?" otázal se písař.

"Medard Tintěra."

"Narozen?"

"8. června 1815."

"V které části mocnářství?"

"V Libějicích."

"To je v Hercegovině?"

"V Čechách, prosím. Kousek od Prachatic."

Vrchní písař se zamračil.

"V Čechách...," vrčel, "co víte o Žižkovi?"

"Nic prosím."

"Vaše štěstí, jinak bych vás nepřipustil do soutěže."

Vysušil lejstro a pokynul praktikantovi.

"Odvést, nasytit, odblesit, předat dozorčímu lokajovi!"

To se Medarda dosti dotklo. Rodina Tintěrových byla čistotná a spořádaná. Žádné odblesení není tudíž zapotřebí.

Před vrchním písařem si nedovolil vznést námitky, ale jakmile se ocitl na chodbě s praktikantem, okamžitě protestoval.

"Předpis je předpis," pokrčil rameny praktikant, "a je třeba ho dodržovat. Jsou i smrdutí pidimuži neblahého zjevu, a ty je třeba uvést do přijatelného stavu. Soutěže se zúčastní i sám císařův oblíbenec Fritz Klein, který pochází z prastarého rodu alpských skřítků a potrpí si na čistotu. Běda, kdyby na něj z některého jiného trpaslíka přeskočila bleška."

"Já nemám blešky," zlobil se Medard, "a před cestou do Vídně mě maminka vykoukala!"

"Mohl jste nějaký hmyz chytit v koňce!" řekl praktikant, "nebo kdekoliv jinde. Pidimuž uherský se do císařského paláce dostavil zavšiven. Jistému cikánovi uletěl totiž havran a mřous za něj celé dva dny tahal na jarmarku planety. Nebýt urgencye pešťských hrbat, nepřipustili bychom ho vůbec do soutěže."

Co se tedy dalo dělat? Medard, ač velice nerad, musel podstoupit vše, co všichni trpaslíci před nim. Ostatně to nebylo nikterak nepříjemné.

Kapitola 11

Dozorčí lokaj byl vlídný postarší pán s důstojným šedivým knírem. Převzal nasyceného, osprchovaného a navoněného Medarda s přátelským úsměvem. Nejprve si ho ale důkladně prohlédl.

"Jste opravdu velice malý, příteli," řekl uznale, "téměř tak malý, jako favorit soutěže, náš drahý Fritz Klein!"

"On je ještě menší?" zděsil se upřímně Medard, "cožpak je něco takového vůbec možné?"

Dozorčí lokaj pokrčil rameny. "Výsledek pochopitelně bude vyhlášen až po přeměření všech účastníků," pravil, "ale Fritz Klein vůbec nepochybuje, že zlatou medaili pro nejmenšího muže mocnářství získá on. Samo císařské Veličenstvo mu bude při soutěži držet palce."

Medard Tintěra zesmutněl.

"A co když jsem přece jen menší než on?" zaútočil.

"To by pro vás nebylo dobré, pane," zvažněl dozorčí lokaj, "protože Fritz Klein by takovou potupu nikdy nepřipustil. Patrně by vás nechal otrávit nebo shodit oknem mezi smečku divokých psů."

"Ale to by nebylo spravedlivé zápolení!" vyhrkl Medard zděšeně, "něco takového pravidla jistě nedovolují!"

"Ovšemže ne," souhlasil lokaj, "ale Fritz Klein je velice mocný muž. Má dlouhé, předlouhé prsty, které sevřely už leckteré hrdlo! Navíc se stal císařovým miláčkem, a tak se mu všechno promine. I rozhodčí mu budou nakloněni a ze strachu před císařem ho klidně udělají o nějakou tu čárku menšího. Možná i o celý palec!"

"To je hanebnost!" zlobil se Medard, "jestli dojde k nějaké nepoctivosti, podám rozhodný protest!"

"Takovým jednáním byste si rozhodně ublížil, drahý příteli," ujistil ho vlídný stařec, "a zřejmě byste nedobře skončil!"

Náš drahý Fritz Klein se nechal slyšet, že každý, kdo by se odvážil být menší než on, bude zašit do plátěného pytlíku a vhozen do Dunaje. Proto buďte velice opatrný a nesnažte se o nemožné. Když se spokojíte se stříbrnou nebo bronzovou medailí, vrátíte se živ a zdrav domů. To přece také něco znamená!"

Kapitola 12

Nastala chvíle, kdy se Medard Tintěra poprvé setřel s ostatními soutěžícími. Pochopitelně s výjimkou jediného. Tím byl Fritz Klein, který buď dlel ve svých komnatách nebo obveseloval císaře Františka I. O pidimuže, kteří mu při soutěži

měli konkurovat, se příliš nestaral, protože si byl zcela jist svým suverénním vítězstvím. Byl císařovým oblíbencem a měl na mocnáře značný vliv. Dokonce i soutěž o nejmenšího muže Rakouska-Uherska se zrodila ve Fritzově hlavě. Císařskému skřetovi nestačil blahobytný život na vladařově dvoře, ale zatoužil i po veřejných počtech. Chtěl nosit podobné medaile, jaké od monarchy dostávali vojevůdci, velmožové a váleční hrdinové.

Fritze Kleina tedy Medard nespáčil, ale i tak nestačil kulit oči. Ve velké místnosti, z níž vedlo několik dveří do malých pokojů, se shromáždila početná trpasličí reprezentace. Byl zde Arpád, pidimuž košícký, Jašek, učený pumprdlík krakovský, Zlatko, skřítek záhřebský, a celá řada dalších pozoruhodných osobností. Více než dvacet mužiků, z nichž ani jediný nedosahoval výšky tří střevíců.

"Privádím vám kamaráda," řekl s úsměvem dozorčí lokaj, "který vám asi moc radosti neudělá, protože je horký kandidát na stříbrnou medaili. Jmenuje se Medard Tintěra a v soutěži o nejmenšího muže bude reprezentovat Čechy."

Medard se stal terčem pichlavých trpasličích pohledů. Všichni přítomní odhadovali jeho šance a zřejmě si okamžitě uvědomili, že se nedostavil jen tak ledaskdo.

Medard se zachvěl. Cítil, že mu po zádech přeběhl mráz. Co čeká libějického rodáka nyní? Nevrhnou se ostatní pidimuži na nově přichozího a nebudou ho inzultovat?

Vzápětí byl však mile překvapen. Z hloučku trpaslíků vystoupil jeden, který vypadal velice inteligentně.

"Jsem Jašek, pumprdlík krakovský," představil se, "a honosím se titulem univerzitního profesora. Přednáším historii.

Vy, jak jsem slyšel, jste z Čech."

"Z Libějic."

"Neznám," zavrtěl hlavou mňavý učenec, "ale o vaší vlasti jsem dokonale informován. Nesmírně si vážím statečné trpaslice Agnes Tarnowské z Tarnowa, která našla svůj druhý domov u chrabrého vojevůdce a císařského generála hraběte Sporcka na Kuksu. Několik uherských šlechticů tenkrát usilovalo o generálův život. Přijeli na návštěvu do Kuksu, a když se domnívali, že jsou sami, začali se radit, jakým způsobem a kdy svého hostitele otráví. Ale přepočítali se! Agnes Tarnowská, která je od počátku podezírala, ukryla se díky své postavě v zásuvce komody a vyslechla zde hanebný rozhovor. Okamžitě informovala generála a ten proti padouchům tvrdě zakročil. Za to na Agnes čekala krásná a plně zasloužená odměna. Vděčný generál jí přislíbil, že až chrabrá trpaslice zemře, bude pochována v rodinné hrobce Sporcků v Kuksu. A to se také stalo roku 1716, kdy Agnes Tarnowská zesnula v pozhnaném věku devadesáti let."

Medard poslouchal s otevřenými ústy a trochu se styděl, že tento dojemný příběh nezná. Jak je vidět, pan učitel Pražma přece jen při výuce o našich velikánech dost zanedbal.

Kapitola 13

Jašek, pumprdlík krakovský, byl opravdu mimořádně vzdělaný. Neměl sice šanci stát se nejmenším mužem mocnářství, ale rozhodně si získal mezi trpaslíky největší autoritu. Také je při každé příležitosti poučoval.

"Historie," tvrdil, "to není jen vzrušující přehlídka despotů, slavných vojevůdců, vznešených traviček a neodolatelých kurtizán, ale i defilé pitvorných trpaslíků. Tedy nás, kteří jsme se vymkli obecným normám a nedorostli obvyklé výšce. Toto zdánlivé neštěstí a zřejmá nevýhoda může být pro mnohé pidimuže odrazovým můstkem k vynikající kariéře. Řada z nás se dokázala uplatnit tak, že nad tím rozum zůstává stát. Ti nejlepší dovedli zřejmý handicap změnit v pozoruhodný úspěch a ne jeden trpaslík zemřel jako opravdový boháč. Mohu doložit svá tvrzení četnými důkazy."

Reakce přítomných a méně vzdělaných pidimužů byla přesně taková, jakou řečník předpokládal. Jejich zvědavost mu nedovolila umlknout.

"Je až s podivem," pokračoval polichoceně Jašek, "jak se móda trpaslíků ujala na všech vladařských dvorech a nedotkly se jí ani závažné změny společenské. V různých dobách a rozdílných kulturních klimatech si pidimuži suverénně udržovali svou pozici. Vlastnili je egyptští faraóni i římscí císařové a španělští králové je dokonce sbírali jako umělecké předměty. K nejslavnějším trpaslíkům starověku patřil dvorní pidimuž císaře Augusta, Lucius. Vážil jako štěně válečného psa a měřil dva střevíce a jeden palec. Ještě menší byl manželský pár Canopas a Andromacha, chovaný císařovou neteří. Ani jeden z nich nepřesahoval dva střevíce!"

Mezi naslouchajícími skřítky se ozvalo uznalé zamručení. Starověcí manželé by zřejmě měli šanci i v současné císařem vyhlášené soutěži!

Ale krakovský pumprdlík ještě zdaleka neskončil.

"V pozdějších dobách," vykládal, "oblíba trpaslíků ještě vzrostla. Producovali se na všech feudálních dvorech Evropy, chovali je velmožové světští i biskupové. Španělský král Filip IV. nechal všechny své trpaslíky vymalovat v životní velikosti vynikajícím malířem Velázquezem. Velkou slabost pro pidimuže měl také ruský car Petr Veliký. Sedmistřevicový monarcha si opatřil devadesát dva skřetů a zřídil pro ně v paláci zvláštní oddělení. Vážil si svých trpaslíků víc než generálů a bojarů."

"Tak je to správné!" vykřikl Zlatko, skřítek záhřebský, "šlechticů je habaděj - ale kolik je na světě trpaslíků?"

"Přesto nám sluší skromnost a umírněné chování," tvrdil Jašek, "jinak se řítíme do neštěstí! Velice špatně skončil například rozmazlený skřítek švýcarského původu Hans Worcenburg. Považoval se za velikého umělce a cestoval po celé Evropě. Předváděl své dlouhé vousy, tančil a zpíval. Pochopitelně za tučné honoráře. Měl nejen vlastní kočár a dům s lokaji, ale platil si i nosiče, který ho z místa na místo přenášel v nádherně vyřezávaném a sametem vyloženém pouzdře pro panenky. To se mu bohužel stalo osudným. V roce 1695 se nechal odnést z Rotterdamského náměstí na svoji loď. Mohutného nosiče, najatého pochopitelně kvůli efektu, neunesl chatrný můstek spojující břeh s plavidlem a praskl. Nosič zavrával, upustil pouzdro a trpaslík-umělec navždy zmizel v mořských hlubinách."

Učený pumprdlík učinil dramatickou pauzu, takže mohl vychutnat žalostný povzdech, který se vydral z dvacítky

trpasličích hrdel. Ale nedal se v přednášce vyrušit a vyrovnaným hlasem pokračoval:

"Za zaznamenání stojí i případ střevíc a pět palců vysokého kapitána vojenské jízdy Jeffery Hudsona. Ve službách vévody Buckinghamského se dostal do sporu s mohutným důstojníkem Croftsem. Vyzval ho na souboj a chladnokrevně zastřelil. Z trestu byl přefazen k námořnictvu, ale loď, které velel, padla do rukou tureckých pirátů. Ti Hudsona prodali do otroctví. Trpaslíkovi se však podařilo uprchnout a vrátit se do vlasti, kde byl zahrnut slávou a poctami. Stal se dokonce kapitánem královského námořnictva a sama královna mu na veřejnosti podala ruku. Měl být v brzké době povýšen do šlechtického stavu, ale sám si to pokazil. Prohrál v kartách značné částky, v tísní padělal směnky a nakonec zemřel ve vězení ve věku šedesáti tří let."

Kapitola 14

Mezi kandidáty na medaile až do Medardova příchodu panovala značná řevnivost. Ustavičně se vzájemně poměřovali a dohadovali, kdo je menší. Teď už ale bylo na první pohled zřejmé, že Medard je ze všech nejtěšnější. A začalo se dokonce šuškat, že je ještě menší než císařův oblíbenec, zlý trpaslík Fritz Klein.

Takové řeči se pochopitelně neutají a brzy se donesly i k uchu největšího favorita soutěže. Ten se nesmírně rozzlobil a pokusil se přesvědčit rozhodčího, že drzý Čech nemá být k zápolení o medaile vůbec připuštěn. Nepovedlo se. Proto se Fritz Klein rozhodl poznat svého konkurenta osobně. Vypravil se do salonku kandidátů a vstoupil tam bez pozdravu.

Šlehl očima na všechny strany a potom vyštěkl.

"Kde je ten český spratek? Chci si ho zblízka prohlédnout!"

Chvějící se Medard vystoupil z hloučku poděšených trpaslíků. Fritz Klein přistoupil až k němu a dlouze se mu díval do očí.

"Hmm," řekl posléze poměrně spokojeně, "jsi opravdu velice malý, ale menší než já nejsi."

"To bych si nikdy nedovolil," breptal Medard, "kdepak bych se mohl s vámi srovnávat!"

Fritz Klein se polichoceně usmíval.

"Jsem nejmenší muž nejen v mocnářství, ale i na celém světě!" chlubil se, "ale ty to také můžeš někam dotáhnout!"

Myslim, že tě stříbrná medaile nemine!"

Otočil se a bohorovně odcházel.

Kapitola 15

Po odchodu trpasličího velmože padla všechna stísněnost, hraničící s hrůzou. Všem bylo jasné, že ohrozit Kleinovo prvenství by mohlo být pořádně nebezpečné. Naštěstí se císařův oblíbenec uklidnil, když zjistil, že český pidimuž není výrazně menší. Ostatní jistě zařídí rozhodčí!

Medard stál schlíplé v koutku a bylo mu do breku. Když odjížděl z Libějic, byl plný optimismu, a nyní se jeho sen začal povážlivě hroutit. Co je mu platné, že je stejně malý, ne-li ještě menší než vídeňský favorit, když okolnosti budou proti němu?

V té chvíli však k němu přistoupil učený pumprdlík krakovský.

"Jsi jediný z této společnosti," řekl, "kdo může Kleina porazit. Odhodláš se k tomu?"

"Ale jak?" zamrkal vyděšeně Medard. "Jsme stejně velcí a on bude mít všechny na své straně."

"Mýlíš se," usmál se spiklenecky Jašek, "když jste stáli proti sobě, bedlivě jsem vás pozoroval. Jsi menší téměř o šest čárek. Ale to by pravděpodobně nestačilo. Jenomže ty máš navíc značné rezervy."

"Rezervy?"

"Ovšem. Klein se už nezmenší ani o čárku, ale ty se můžeš ještě snížit tak, že rozdíl mezi vámi bude naprosto očividný."

Medard bezradně rozhodil rukama.

"Jistě sis všiml," pokračoval Jašek, "že Klein má vyholenou hlavu. Ty máš bujnou kštici, která tě zvyšuje. Ta musí rozhodně dolů! A co paty? Vsadím se, že jsi je ještě nikdy nedrhl pemzou!"

"To se dělá?" žasl Medard.

"Pochopitelně!" přikývl pumprdlík krakovský, "po takovém zásahu budeš opět o dvě až tři čárky menší. Uvidíš, že rozdíl mezi vámi bude činit víc než jeden palec."

"A rozhodčí mi přičknou vítězství?"

"To není zcela jisté," připustil Jašek, "ale lze se nadít, že při soutěži budou přítomni i význační čeští šlechtici, kteří nepřipustí, aby se jejich krajanovi stala křivda. Zvláště, když budou na tuto možnost předem upozorněni."

"A kdo to zařídí?"

Jašek se sebevědomě usmál.

"To už nech na mě," řekl, "sestavím takové dopisy, že tví vznešení krajané nepřipustí žádné bezpráví. Uvidíš, že ten nafoukaný vídeňský spratek odejde nakonec ze soutěže poražen!"

Kapitola 16

Nelze si namlouvat, že Vídeň nikdy nespátřila větší a důležitější akci, než jakou byla soutěž o nejmenšího muže mocnářství. To bychom silně přeháněli. Ale rozhodně nešlo o nějakou bezvýznamnou besídku v zastrčeném šálku, konanou za minimálního zájmu veřejnosti. Trpasličí klání nezůstalo bez odezvy ani v nejvznešenější části vídeňské společnosti. K císařskému paláci drkotaly kočáry ozdobené šlechtickými erby a na leckterého méně významného zájemce o nezvyklou podívanou se prostě nedostalo nebo se musel na trpaslíky dívat z galerie. Mnohý koncertní virtuos nebo jiný umělec mohl pidimužům ten zájem závidět.

Veliký sál byl ještě před zahájením aktu naplněn vídeňskou honorací. Dostavilo se i několik vyslanců a řada generálů se svými navoněnými manželkami. V první řadě mezi nejvznešenějšími hosty seděla také česká šlechta - hrabata Chotek a Šternberk. A jako poslední, leč zdaleka nejdůležitější divák, důstojně přikráčel sám František I. Ačkoliv už nebyl zdráv a stále častěji propadal mrzutosti, tuhle podívanou si nechtěl nechat ujít. Měl své želízko v ohni a pevně věřil, že jeho favorit bude dekorován.

Když se Veličenstvo usadilo v křesle, nebylo už na co čekat. Kapela spustila břeský marš a na slavnostně vyzdobené pódium vpochodovalo dvaadvacet trpaslíků, z nichž ani jeden nedosahoval výšky tří stěvíců. Všichni byli oděni v křiklavé, barvami hřící oblečky a pokoušeli se získat sympatie diváků. Metali kozelce, šklebili se, posílali dámám vzdušné polibky a snažili se přítomné rozesmát. Pouze libějický pidimuž byl poněkud zakřiknutý a zjevně trpěl trémou. Necítil se na pódiu dobře a pomalu začínal litovat, že se, hnán bezuzdnou ctižádostí, vypravil tak daleko od domova. Největší úspěchy sklízel, jak se dalo čekat, Fritz Klein. Byl to zkušený profesionál, který se dovedl pitvořit, chodit po rukou a dokonce si dovolil předvést i dvojité salto. Ovace za jeho výkony nebraly konce.

Jenomže soutěž měla svá pravidla, která nebylo možno obejít. Když se obecnstvo dost nasmálo hopsajícím pidimužům, došlo k přeměřování účastníků. Jeden po druhém musel přistoupit k míře a tři rozhodčí bedlivě zkoumali, o kolik palců a čárek přerostl ten který skřet dva stěvice.

Fritz Klein se stále sebevědomě šklebil a nezbedně poskakoval z místa na místo. Ale obecnstvo si nemohlo nepovšimnout faktu, že zaražený a schoulený pidimuž český jistě promluví do konečného pořadí trpaslíků velice výrazně. I císařské Veličenstvo bylo z tohoto poznatku značně nervózní.

Trpaslíci jeden po druhém přistupovali k místu, kde mělo být definitivně a zcela přesně určeno, do jaké výše narostli. Šlo o nepatrné rozdíly. Téměř všichni měřili dva stěvice a několik palců. Většinou šest až devět. To nebyla pro Fritze Kleina žádná konkurence. Všichni, kdo o trpaslících něco věděli, znali jeho přesnou míru. Dva stěvice, tři palce, devět čárek. Několikrát se o tom psalo i ve vídeňských novinách.

Tuto publicitu, na níž byl tolik hrdý, by nyní Fritz Klein velice rád oželel. Rozhodčí ho nemohli zmenšit a tak alespoň doufal, že nějaký ten palec přidají pidimuži českému, který se stal jeho největším konkurentem.

To se také stalo. Medard byl změřen a vrchní rozhodčí křikl do sálu.

"Medard Tintěra, výška dva stěvice, čtyři palce, jedna čárka. Druhé místo!"

Ale v tu chvíli vyskočil ze svého křesla hrabě Šternberk.

"Protestuji!" vykřikl, "žádám o nové přeměření!"

"Správně," přidal se k němu hrabě Chotek, "jde o zřejmý komplot proti českému pidimuži!"

"Ale pánové!" ozval se nevrle císař František I., "není třeba to přece dramatizovat, jde o pouhou hru!"

"Právě proto je zbytečné," řekl Chotek, "aby se v říši šířily zprávy, že se u dvora našeho Veličenstva hraje falešně."

Císař, ač nerad, ustoupil. "Změřte toho pumprdlíka znovu," nařídil rozhodčím, "a pečlivě."

Sál zmlkl a všichni vzrušeně zírali na pódium, kde rozpačítí rozhodčí znovu přeměřovali Medarda Tintěru. Pak byl vynesena správná výsledek.

"Medard Tintěra," řekl hlavní rozhodčí provinile, "výška dva stěvice, dva palce, čtyři čárky."

Absolutní vítězství! Pidimuž libějický se stal s převahou nejmenším mužem mocnářství. Pokořil sebevědomého Fritze Kleina a získal zlatou medaili, která byla větší než jihočeský lívanec.

Kapitola 17

Medard dlouho nevnímal, co se s ním děje. Přijímal gratulace jako ve snách a krátké nožičky se pod ním podlamovaly, jako by nesly kdovíjakou váhu. Byl to veliký den.

Obrovskou radost měl i Jašek, pumprdlík krakovský. Sám se sice neumístil nejlip, v pořadí pidimužů byl až dvanáctý, ale těšilo ho, že Fritz Klein nezískal hlavní trofej. Císařský oblíbenec se uchýlil do kouta a vztekle tu brečel jako rozmazlené dítě, kterému rodiče nekoupili slíbenou hračku. Pak se ale vzchopil. Přistoupil k Medardovi a výhružně zahuhlal.

"Dlouho se ze své slávy těšit nebudeš! Fritz Klein nepromíjí urážky a pokoření! Ještě dnes zemřeš rukou najatého vraha!"

Potom ještě zaskřípal zuby a odhopsal.

To Medarda dost polekalo. Věděl, že Fritz je schopen všeho a najmout si vraha nebude pro něj tak nesnadné. Zvláště, když se jedná o likvidaci muže měřícího pouze o něco málo přes dva stěvice. To zvládne i vyvrhel slabší tělesné konstituce.

Ale ukázalo se, že šťastný pidimužův den má své důstojné pokračování. Právě ve chvíli, kdy se Medard roztřásl hrůzou a představoval si, jakou smrtí asi sejde z tohoto světa, objevil se usměvavý lokaj v pestré nažehlené livreji.

"Pane," oslovil ho, "nejvyšší purkrabí, Jeho výsost hrabě Chotek, se vrací do Čech. Považoval by si za čest, kdybyste přijal místo v jeho kočáře a vrátil se s ním do rodné země."

Medard byl radostí bez sebe. Unikne ze spárů ničemého vídeňského trpaslíka Fritze Kleina a ještě k tomu v kočáře nejznamenitějšího muže české šlechty. Nepojede v ptačí kleci, ale vrátí se domů tak, jak se sluší a patří na člověka, který proslavil svou vlast v daleké cizině. Lze si přát víc?

Kapitola 18

Hrabě Chotek byl znám jako veliký příznivce věd, umění a organizátor čilého společenského života. Postavil si zámek Kačinu u Kutné Hory, založil v Praze rozsáhlé sady a připravoval první český ples, od kterého si hodně sliboval. V této chvíli uvažoval i o využití trpaslíků, popřípadě pouze trpaslíka.

"Chtěl bys do Prahy?" zeptal se Medarda. "Myslím natrvalo."

Libějický muž se zatetelil.

"Ale co bych tam, prosím pěkně, dělal?"

"O tom právě přemýšlím," řekl nejvyšší purkrabí, "ve Vídni jsi zvítězil a právem tě označili za nejmenšího muže mocnářství. To je dobrý začátek. Ale správný trpaslík musí umět bavit vznešené panstvo. Jistě sis všiml, jak zdatně si

počínali tvoji kolegové. Metali kozelce, kouleli očima, poskakovali a chodili po rukou. Na tobě bylo vidět, že něco takového nedovedeš."

"Ne, prosím," sklopil oči Medard, "tomu jsem se doma nepřiučil."

"Nevadí," konejšil ho hrabě, "nic není ztraceno! Jsi ještě mladý a můžeš mnohé dohonit. Pokud ovšem budeš pilný. V takovém případě bych tě přijal do svých služeb."

Medard slastně vzdychl. Být trpaslíkem nejvyššího purkrabího - to je téměř tolik, jako dělat pumprdlíka císařskému Veličenstvu. To by byla kariéra tak oslnivá, že by to libějickým rodákům vzalo dech.

Ale hrabě nikdy nekupoval zajíce v pytli.

"Mám šest znamenitě vycvičených pidimužů," řekl, "kteří jsou chloubou mého dvora. Neznám člověka, který by se jim s chutí nezasmál! Žasl bys, příteli, co všechno dovedou. Jezdí na psech jako na koních, zápasí s kohouty, řídí kočáry tažené kozly, plavou ve vodě i pod vodou, tančí, dělají salta, umějí chodit po provaze, balancovat na tyči a samozřejmě také žonglovat s titěrnými předměty. To vše by ses musel bleskově naučit!"

Medard zalpal po dechu. Jeho optimismus okamžitě poklesl pod bod mrazu.

"Tohle..." zašeptal, "bych asi nesvedl..."

"Jen se nepodceňuj," chlácholil ho hrabě, "kdybys byl pilný a trénoval osm, deset hodin denně, určitě bys to dokázal. Lenoch ovšem nevynikne nikdy!"

Medardovi se zatmělo před očima. Osm, deset hodin denně! To by byly hotové galeje! Cožpak se něco takového dá vůbec vydržet? A co vlastně za to? Pitvořit se a skákat spolu s dalšími skřety, bavit panstvo a snad i riskovat život. Není snad možné, aby trpaslíka ukloval kohout nebo potrkal kozel? Nemůže se utopit v bazénu se zlatými rybičkami? A co když se pumprdlík zřítí z výšky na kamennou podlahu? Vyplatí se taková nelidská dřina?

"Nechci po tobě," pravil hrabě, "aby ses okamžitě rozhodl. Nespěchám. Ale kdybys dostal chuť stát se bavičem mých hostů, přijď za mnou do Prahy nebo na Kačínu. Okamžitě se postarám o to, abys dostal náležitou kvalifikaci."

Medard zdvořile poděkoval, ale byl přesvědčen, že nepřijede. Chtěl užívat slávy a ne se dřít ještě více, než když byl obyčejným krejčíkem v Libějících.

Kapitola 19

Návrat Medarda do rodné vsi byl velice slavný. Vídeňský vítěz litoval pouze toho, že ho hrabě nedovezl až domů a osobně ho nepředal představitelům obce. Ale už jen to, že tak mocný pán s Medardem vůbec mluvil a poslal ho z Budějic drožkou, kterou sám zaplatil, bylo něco nevídaného. Libějičtí občané se nestačili divit. Nejmenší muž mocnářství byl tedy opět mezi svými a na hrudi mu zářila veliká zlatá placka. Takovou trofej tady nikdo nedisponoval a tak kdekomu doslova vyrazila dech. K úspěchu Medarda Tintěry bylo třeba se veřejně vyjádřit a pěkně nahlas. Nikdo ostatně nebyl proti a učitel Pražna se přímo třásl na to, jak popadne příležitost za pačesy. Také se mu to podařilo.

"Drazí spoluobčané!" hřímal na přeplněné návsi, "to, co se ještě včera zdálo pouhým snem a mihotajícím plaménkem naděje, se dnes stalo nádhernou skutečností. Medard Tintěra, který vyrostl v naší malé, ale krásné obci, změřil své síly s pidimuži celého mocnářství a slavně nad nimi zvítězil. Nezalekl se jejich věhlasu ani zkušeností, ale bojoval s nimi s pravou českou houževnatostí. Do zápolení vložil celé své planoucí srdce a výsledek se zákonitě dostavil. Medard Tintěra byl vyhlášen nejmenším mužem mocnářství a převzal po právu zlatou medaili, která nyní zdobí jeho statečnou hrud'. Je to důvod k jásotu pro nás všechny. Rodák od nás, z Libějic, proslavil nejen sebe, ale celé Čechy!"

Pan učitel hovořil dlouho, dokonce velmi dlouho, avšak zdálo se, že to nikoho neunavuje. Zlatá medaile všechny oslnila natolik, že rádi naslouchali chvalozpěvům o jejím nositeli. Občané věděli, že taková událost se nepříhodi každý den. Vedle libějických bylo zde i mnoho hostů. Oficiálních i zvědavců. Přijeli z Prachatic, Vodňan a dokonce až z Klatov. Kdekdo chtěl vidět trpaslíka, který udivil celou Vídeň. Dokonce se šušovalo, že císařova choroba se zhoršila vinou porážky jeho vlastního favorita Fritze Kleina.

Medard Tintěra byl v sedmém nebi. Natřásl se, kynul jásajícím davům a všem ukazoval zlatou, třpytivou medaili. Prožíval nejkrásnější den ve svém životě.

Nyní byl rád, že nepodlehл pokušení a nevstoupil do služeb hraběte Chotka. Co by ho tam čekalo? Úmorná, vyčerpávající dřina. Tady je miláčkem davů a nikdo na něm nechce nic jiného, než aby se usmíval a přátelsky mával. Všichni ho mají rádi a jistě se dobře postarají o jeho blaho. Všude dobře, doma nejlíp!

Kapitola 20

Nejmenší muž mocnářství byl přesvědčen, že jeho triumf neupadne v zapomnění, nikdy spoluobčanům nezevšední a bude jimi ustavičně přetřásán. Nepočítal s tím, že i největší a nejslavnější svátky bývají vystřídány všedními dny. Něco takového nehodlal Medard připustit.

Když se ho otec otázel, kdy hodlá začít pracovat, odpověděl se vší rozhodností, že nikdy.

"Jsem nejslavnější a nejvýznamnější člověk v celých Libějících, tak se ves o mne musí postarat."

Otec naprázdno polkl a matka zalomila rukama. Nicméně Medardovo rozhodnutí bylo pevné a nezlomné. Krejčí Tintěra si s tím nevěděl rady a tak odešel na radu k starostovi. Kupodivu nebyl vyhozen, jak s určitostí předpokládal.

"Na tom Medardově požadavku něco je," zasmál se první muž obce, "jde jen o to, že na podporu slavných občanů nemáme fondy. Ale nějak by se to vyřešit dalo. Medard toho mnoho nesní ani ne-vypije, a tak si ho mohu dovolit vyživovat sám. V mé hospodě bude mít ode dneška jídlo i pití zadarmo."

Krejčí starostovi a hostinskému v jedné osobě div nepolíbil ruku, ale starostovo rozhodnutí mělo do nezištné velkorysosti daleko. Chytráka okamžitě napadlo, že mu trpaslík za celkem nepatrnou režii přivábí do hospody mnohého přespolního zvědavce.

Také se tak stalo. Medard, který se doma nudil, začal vysedávat v hospodě, kde mu zhotovili zvláštní židli, uzpůsobenou tak, aby z ní viděl na stůl. Nejmenší muž mocnářství se nikdy nedostavil bez zlaté medaile. Stále ji někomu ukazoval a do omrzení vykládal o svém vídeňském vítězství.

"Ono se řekne medaile," vykřikoval, "ale zkuste ji vyhrát! Uvidíte, jak se zapotíte! Naše mohutná říše má bůhvíkolik miliónů obyvatel, ale pouze jeden z nich je nejmenší a má to černé na bílém. A to jsem já!"

Nikdo mu to nevyvracel, ale on spustil znovu. Jedinou možností, jak ho alespoň na chvíli umlčet, bylo podat mu sklenici piva. Medard toho sice vypil pramálo, ale i těch pár kapek mu stačilo, aby na své vysoké židli začal mít potíže s rovnováhou. Kymácel se ze strany na stranu a zuby nehty se držel opěradla. I když přitom stále hovořil o své slávě, bylo to zábavnější, než když se holedbal ve stavu střizlivém. Tak se pomalu stával ze slavného muže alkoholik a ubohým rodičům přibýly starosti.

"Medarde, nepij," prosila ho nešťastně matka, "nemáš na to zdraví, ani postavu. Podívej se na Kolbabu. Má metrák a i tak přišel kvůli pivu o rozum."

Ale Medard věděl své. V hospodě se mu líbilo a našel tam svůj druhý domov.

Kapitola 21

Medard posléze zpychl natolik, že odmítl v neděli zpívat na kůru. Marně ho pan farář přemlouval a dokazoval mu, že všechna světská sláva je toliko polní tráva.

"Kdo baží po tom být největším," říkal, "bude v království božím mezi nejmenšími!"

"To na mne neplatí," chvástal se Medard, "protože já jsem nejmenším tady a budu nejmenším i tam. Třeba mi dají zlatou medaili i na nebesích!"

Také učitel Pražma byl znepokojen Medardovým chováním.

"Chlapče," domlouval trpaslíkovi, "jdi do sebe. Pocta která tě potkala, by pro tebe měla být povzbuzením v další vlastenecké činnosti. Pomni, že všichni ti, kterých si vážíme, jsou lidé skromní a pracovití! Což mezi ně nechceš patřit? Zjistil jsem, že jsi propadl lenivému životu a dokonce pití. Nevíš snad, že alkohol je hrozba každého činorodého úsilí? Cožpak jsem vás neučil, že tento zlověstný démon láme ducha a ničí charakter? Chceš patřit mezi ztroskotance, kteří svou pochodeň nedonesli až k cíli? To bys mě velice zklamal, Medarde!"

Ale pidimuže tato naléhavá slova nedojala. Byl přesvědčen, že pro vlast udělal víc než dost a má tedy nárok na bezstarostný a pohodlný život.

"Vy byste mě nejraději uštvali," zlobil se na ty, kteří byli jiného názoru. "Člověk vám podá prst a vy hned bažíte po celé ruce! Nevážíte si mě, protože doma nikdo není prorokem! Víte, jak bych si žil jinde? Jako v bavlnci. Stačilo by zajet do Prahy a navštívit hraběte Chotka! Když jsem s ním jel z Vídně, přemlouval mě, abych se stal velitelem trpaslíků! Má jich šedesát a já bych byl jejich plukovníkem. Dostal bych nádhernou uniformu se zlatými hvězdičkami a stoloval se vznešeným panstvem. To by byl, panečku, život! Jsem blázen, že jsem okamžitě nesouhlasil a vrátil se do rodné vsi. Nikdo si mě tu náležitě nevážil! Nevzdělaný otec by mě byl nejraději zahnal znovu k řemeslu a lidé mi nepřejí ani skleničku piva nebo líkeru. Je to taková ostuda, že o tom snad napíšu do novin."

To byly ovšem plané výhrůžky. Medardovi, který byl stále pod parou, by lenost nedovolila provést souvislejší akci. Úplně se vyčerpál tím, že se urazil a šel se posadit na svou židli do starostovy hospody.

Kapitola 22

Je to smutné, ale nejmenší muž mocnářství očividně chátral. Doma se už nezdržoval. Stále jen vysedával v hospodě a klábosil o své jedinečnosti. Nikdo ho už neposlouchal, ale on se nedal odbýt. Hystericky ječel a chrastil medailí, visící mu na hrudi, takže všechny přítomné alespoň vyrušoval. Nakonec kovář Hasprovi došla trpělivost.

"Poslouchej, ty cvrčej," houkl na Medarda, "všechno má své meze! Jestli nedáš pokoj, vyhodím tě oknem na dvůr a tam tě sezobou slepice!"

Medard nevěřil svým uším. To bylo poprvé od jeho návratu z Vídně, kdy si vůči němu někdo dovolil nějakou neuctivost.

"Co si to dovoluješ, kováři," vyjekl, "víš vůbec, kdo já jsem?"

"Drzý spratek," odvětil kovář Haspra, "budižkničemu, chvástal, opilec a kdovíco ještě!"

"Nevíš, že mám medaili od samotného císaře?" pištěl Medard.

"Za poctivou práci ji nemáš," ušklíbl se Haspra, "a i kdyby, tak mě to nezajímá. Nic od tebe nechci, jen to, abys v hospodě neobtěžoval pracující lidi!"

Tohle už bylo na Medarda hodně. Když viděl, že se ho nikdo ze sousedů nezastal, slezl uraženě ze své židle.

"Když si neumíte vážit vzácného spoluobčana," mumlal zlostně, "nemusím tady vůbec být. Já se bez libějických buranů klidně obejdu."

"My bez tebe taky," ujistil ho kovář, "alespoň nám nikdo nebude tlachat do karet!"

"Ještě o mně uslyšíte," tvrdil Medard, "a budete mě lákat zpátky, ale marně! Já se velkého světa bát nemusím, protože mám všude přátele! S nejvyšším purkrabím, hrabětem Chotkem, jsem jedna ruka! Ten bude žasnout, až mu povím, jak se mnou doma nakládali."

Ale ani tato zostřená výhrůžka nenahnala sousedům strach. Medardovi tak nezbylo nic jiného, než odejít se zdviženým nosem.

Doma se velice divili, že se vrátil tak brzy a k tomu ještě poměrně střizlivý.

"Je tady k zalknutí," prohlásil Medard nesmlouvavě, "a pro člověka mého kalibru tady není uplatnění. Pojedu do Prahy!"

"Ale synáčku," lamentovala matka, "to je, jako by ses vypravil do Babylónu! Víš, co tě tam může všechno potkat?"

"Já mám pro strach uděláno!" tvrdil Medard, "za pár týdnů o mně uslyšíte! Přijmu místo v některém vznešeném domě a budu se topit v penězích. Nejmenší muž mocnářství - to přece něco znamená! V Praze se na to lidé dívají jinak, než nevzdělaní křupani tady ve vsi."

Nikdo mu jeho úmysl nedokázal vymluvit. Medard bažil po novém triumfu a byl pevně přesvědčen, že ho dosáhne v Praze. A hned příštího rána opustil nevďěčné Libějice, aby se tam už nikdy nevrátil živý ani mrtvý.

Kapitola 23

Praha Medarda nezklamala a přijala ho přívětivě. Medard nikde dlouho nezakotvil a tak se k němu lidé chovali vlídně. V zájezdních hospodách, pivovarských výčepích i v improvizovaných putykách domů s právem vařit pivo, kterých byla ve městě spousta. Každý si rád poslechl trpaslíkovo vyprávění o vídeňské soutěži a prohlédl si zlatou medaili, jíž se vítěz honosil.

Nikde Medarda nevyhodili, ani mu nenaznačili, že je nevítaným hostem. Brali ho jako potulného komedianta, kterých se podobným způsobem živila spousta. A on měl navíc proti hadím mužům či rozličným akrobatům tu výhodu, že jeho osobní spotřeba byla minimální. Krajíc chleba, syreček a sklenice trunku mu vystačily na celý den. Ani na nocleh nebyl náročný. Vyspal se v truhlíku, šupletí i prázdné krabici od čehokoliv. Hostinští se na něho usmívali a srdečně ho zvali k dalším návštěvám. Medardovi se to líbilo a po stálém zaměstnání ani nevzdechl. Nezapomínal na to, jaké nároky má na své trpaslíky hrabě Chotek.

Byl to krásný nebo alespoň snesitelný život. Nejmenší alkoholik mocnářství si nemohl přát nic příjemnějšího. A zdálo se, že to bude ještě lepší.

Ve Vídni totiž zemřel po dvaadvaceticetiletém panování císař František I. a na jeho místo nastoupil Ferdinand V. Dějiny ho lichotivě nazvaly Dobrotivým, ačkoli byl spíše slabomyslným. Ale o to nyní nešlo. O vládu nad mocnářstvím se dovedl postarat kníže Metternich, kterému císařovy nedostatky inteligence docela vyhovovaly.

Čeští stavové doufali, že se Praha opět zaskví ve své leposti a nádheře. Předpokládali, že se nový vladař nechá v městě nad Vltavou korunovat na českého krále. Praha ztratí svoji provinčnost a budou na ni, alespoň na čas, upřeny zraky celého světa.

Netěšilo se ale jen vzácné panstvo. Na velikou slávu se připravovali i komedianti, kejklíři, zpěváčkové a rozliční lidu bavitelé, kteří tušili, že na takovém velkolepém podniku se dá leccos trhnout.

I Medard byl při pomýšlení na nadcházející dny příjemně vzrušen. Naučil se dělat směšné obličejy a také si opsal několik kramářských písní, které se těšily značné oblibě. Neměl sice už tak jemný a znělý hlas, jako když zpíval v Libějicích na kůru, ale stále ještě obstojně intonoval. V zájezdních hospodách mu tleskali, tak proč by jeho umění nemělo být oceněno při velkých slavnostech celostátního významu?

"Stanu se slavným zpěvákem," těšil se Medard, "a zase o mně budou psát noviny. Dostanu spoustu nabídek k uměleckým turné a budu doslova na roztrhání. Jenomže nevím, jestli se k něčemu tak namáhavému odhodlám. Život je krátký a byla by věčná škoda ho propracovat."

Kapitola 24

Korunovace Ferdinanda V. na českého krále byla stanovena na 7. září 1836. Ani náročnější milovníci okázalé nádhery a bujných zábav nebyli zklamáni. Praha se oděla do nejslavnostnějšího hávu, jakého byla schopna. Všude visely prapory a po ulicích promenovalo panstvo v bílých kalhotách, červených fracích a dvourohých kloboucích. Nádhery na nádheru.

Nový císařpán byl na Pražském Hradě uvítán vřele a znamenitě. Nejvyšší purkrabí hrabě Chotek ho oslovil česky a on poděkoval stavům též jazykem. Dokonce se nevzpíral navštívit českou hru ve Stavovském divadle. Bylo zřejmé, že nový monarcha přikývne na cokoli. A to nebyla vůbec špatná perspektiva. Ale to neznamená, že všechno proběhlo hladce.

O patřičné vzrušení se postarali pražští řezníci. To byl velice vážený stav s četnými privilegii. Za Rudolfa II., kdy do Prahy vtrhli Pasovští, zabránili řezníci vydrancování kostela svatého Jakuba a statečně hájili objekt proti zuřivé chátře. Proto nyní chtěli využít jednoho z práv, kterého se jim za odměnu dostalo. Oblékli se do slušivých stejnokrojů, přes ramena si hodili obrovské sekery a vyrazili na Hrad přivítat nového krále. Ovšem o svém úmyslu zapomněli informovat císařské hulány, a to byl veliký malér. Po jejich právech už tady nikdo ani nevzdechl.

Když spatřili huláni mohutný průvod se sekery, vyložili si to po svém. Usoudili, že císařův život je ohrožen a zastoupili řezníkům cestu. Ti si to nenechali líbit a přímo pod Hradem se strhla velká bitka, při které bylo na obou stranách několik mrtvých a raněných. Politováníhodný omyl se snažila kompetentní místa utajit, ale příliš se to nepovedlo. Jediný, kdo vůbec o ničem nevěděl, byl císař Ferdinand V. Ten se jen usmíval, kynul pravicí a měl radost, že to všechno tak bezvadně klapne.

Nového krále korunoval pan arcibiskup Skarbek. Ale ani vznešené panstvo nepřišlo zkrátka. Řada pánů byla pasována na svatováclavské rytíře. To byla tuze velká nádhera, o níž se mělo dlouho povídat.

Pidimuž Medard Tintěra si nechal máloco ujít. Díky své atypické postavě se dostal téměř všude, a tak by mohl o Ferdinandově korunovaci referovat obsírněji, než o vídeňském klání trpaslíků.

Leč spokojen nebyl.

"Co by císaři udělalo," říkal si, "kdyby si vzpomněl i na mě? Proč by nejmenší muž mocnářství nemohl být pasován na svatováclavského rytíře?"

Ale Ferdinanda Dobrotivého nic takového nenapadlo a žádný z jeho skvělých rádců mu to neporadil. Nápad to však rozhodně nebyl k zahození. Je s podivem, že geniální myšlenky zapadají tak snadno do propadliště dějin.

Kapitola 25

Korunovační slavnosti měly velice hlučné pokračování o týden později, 14. září. Tentokrát byly zaměřeny na široké vrstvy prostého lidu, který sice nebyl zahrnut tituly, ale mohl se alespoň dosyta najíst a napít. Vrcholem všeho radování se stala okázalá veselice na Špitálském poli u Invalidovny. Žádná z pražských kapel nezůstala bez angažmá, a kdo měl nohy, ten bujaře tancoval. Loutková divadla provozovala hrůzostrašné i veselé kusy, provazolezci se producírovali nad hlavami diváků, kejklíři žonglovali s pochodněmi nebo polykali oheň a mládež obsadila kolotoče i houpačky.

Kdo chtěl, mohl si zazápasit s chlupatým a tlustým medvědem nebo se obdivovat nejsilnější ženě světa Eulálii Lamželezo, která ohýbala železné pruty a překusovala podkovy jako nějaké preclíky. Dáma měřící sedm stěvíců zvedla hravě nad hlavu šest chlapů, prokopla vinařský sud a roztrhala jakýkoliv předmět, který jí byl předložen. Medard Tintěra na ní mohl oči nechat, ale vzápětí si uvědomil, že nepřišel na Špitálské pole jako pouhý divák... I on si chtěl něco přivydělat. Postavil se opodál, k nohám si položil klobouk a začal propěvovat vše, co se do dnešního dne naučil. Písňe nábožné, národní i kramářské. Nic pozoruhodného to nebylo. Hlas mu vlivem alkoholu značně zhrubl a libějícký pan farář by teď jistě svěřil důležitá sóla někomu jinému. Ale tady měl Medard přece jen určitý úspěch. Nenáročné obecenstvo se bavilo při pohledu na skřehotajícího pidimuže a leckdo uznal za vhodné ho odměnit drobným penízem. Mince pršely do klobouku a Medard začínal tušit, že se do večera stane boháčem.

Že se tak nestalo, nebylo jeho vinou. Současně s atrakcemi všeho druhu probíhalo totiž mohutné hostění lidu. Od Prašné brány až k Invalidovně stála dlouhá řada stolů s poháry plnými piva a nechyběly ani dobroty k nakousnutí. U Invalidovny byly dokonce pečený husy, takže se dalo očekávat, že všeobecně dobrá nálada ještě vzroste. Stal se však pravý opak. Po zbohatnutí nezatožili jenom kejkliři, ale také hostinští, obchodníci, nájemníci a dodavatelé všeho druhu. Za dobré císařské peníze začali roznášet lidem zkažené uzeniny, křténé pivo, tvrdé pečivo a veškeré zboží, které by už jinak neprodali. Doufali, že jim to v tom mumraji projde, ale mýlili se. Lidé záhy poznali, že jsou šizeni a nehodlali to trpět. Z drobných šarvátek se nakonec stala malá válka mezi dodavateli a konzumenty. Lidé převraceli stoly, vypouštěli sudy s pivem a brali útokem skladiště. Celé hostění poddaných skončilo nesmírnou ostudou, velkými hmotnými škodami a bezpočtem raněných.

Nedobře dopadl i Medard Tintěra. Při rvačkách, které probíhaly v jeho těsné blízkosti, přišel nejen o vyzpívané peníze, ale i klobouk, a to mu ještě šlo v každém okamžiku o život, protože kolem něho poletovaly púllitry, talíře, a dupaly těžké okované boty. Ve chvíli, kdy si myslel, že tu hrůzu už nemůže přežít, se ho ujala siláčka Eulálie Lamželezo. Hodila trpaslíka do prázdného sudu a postarala se o jeho bezpečnost. Zmydlila každého, kdo se k ní přiblížil, ať už to byl policajt nebo někdo z rozhněvaného davu. Za chvíli všichni pochopili, že se nevyplácí začít si něco s touto horou ženského masa, a tak se kolem ní vytvořilo mírové pásmo nejméně dvanáct stěvíců na každou stranu.

Zásluhou Eulálie Lamželezo prožil nejmenší muž mocnářství hostění pražského lidu sice chud, ale naprosto zdráv.

Kapitola 26

Když se situace poněkud uklidnila, vytáhla Eulálie trpaslíka ze sudu. Medard se dosud třásl strachem, ale jeho srdce překypovalo vděčností. Blábolil slova díky, přičemž s nesmírným obdivem hleděl na mohutnou ženu, která prý dovedla zvednout nad hlavu žebřík. Přitom nebyla nijak ošklivá. Měla sice něco nadváhy a převyšovala o dost i nejmohutnější chlapy, ale docela jí to slušelo.

"Tak co, chlapečku?" zazubila se na Medarda, "kde bydlíš?"

"Nikde," přiznal se pidimuž, "vždycky se vyspím v nějaké hospodě. Ale dneska asi nebude nikde příliš bezpečno."

"Taky bych řekla!" souhlasila Eulálie, "v Praze to vypadá, jako když píchneš do vosího hnízda. Tohle ještě neskončilo!"

"Snad bych mohl do rána zůstat v tom sudu," navrhl nesměle Medard, "nebo pod nějakým stolem."

"V noci už bývá zima," upozornila ho, "a navíc začnou brzy ráno uklízet ulice. Jestli chceš, vezmu tě na noc k sobě."

Bydlím v Týnské uličce."

Medard samozřejmě souhlasil, protože se v přítomnosti mohutné ženy cítil náramně bezpečně. Eulálie naložila do nůše železné pruty, podkovy a jiné nezbytné instrumenty k provozování silácké živnosti, navrch přidala pidimuže, a to vše si hodila na záda.

"Dej pozor, ať nevypadneš!" varovala Medarda, "mohl by sis zlomit nohu a já ti doktora platit nebudu."

Medard to vzal na vědomí. Pevně se držel okraje nůše a Eulálie ho v pořádku donesla až do Týnské uličky. Neměla tam žádné apartmá, ale tmavý, ponurý byteček, do kterého se sotva vešla. S normálním mužem by na sebe naráželi, ale s trpaslíkem nevznikly žádné problémy. Medard byl také naprosto spokojen.

"Poslyš," pravila Eulálie Lamželezo po chvíli, "když jsem tě slyšela skřehotat ty písničky, dostala jsem znamenitý nápad. Řekla jsem si, že bychom to spolu měli dát dohromady." Medard nechápal.

"Vy byste chtěla, abych vám k tomu překusování zpíval nábožné písňe?"

"Starou bačkoru!" houkla Eulálie, "na to tvý zpívání můžeš klidně zapomenout. Doufám, že jsi svobodný."

"Ano prosím," vydechl.

"Já jsem vdova," přiznala se, "ale jak vidíš, jsem docela zachovalá. Je mi osmadvacet. Můj manžel, chudák, narazil hlavou na žehličku prkno, které jsem držela v ruce. Ani příliš netrpěl."

"To je dobře," mnil Medard.

"Nijak se do dvádání nehruu," tvrdila siláčka, "ačkoliv mám spousty nápadníků. Ale co s nimi? Nepotřebuji zedníka nebo pekaře, ale umělce. Někoho, kdo by mi pozvednul živnost. Zkrátka tebe!"

"Ale já..." koktal Medard.

"Jsi mrňous k pohledání!" děla okouzleně, "jakživa jsem takového človíčka neviděla!"

"Jsem nejmenší muž mocnářství!" pochlubil se Medard, "a zvítězil jsem ve vídeňské soutěži. Sám císař mi dal zlatou medaili! Porazil jsem i pidimuže Fritze Kleina, protěžovaného vídeňským dvorem."

"No, to je jedinečné!" jákala Eulálie, "kdybychom se vzali, byla by to světová senzace! Nejpodivnější pár pod sluncem! Největší a nejsilnější žena světa se provdala za krále trpaslíků! Taková reklama by přece táhla, ne?"

"To jistě, ale..."

"Tady neexistuje žádné ale! My dva se zkrátka musíme vzít! Jako umělecký a manželský pár vyděláme spousty peněz."

Projedeme celou Evropu a možná celý svět! Obecenstvo se na naše představení přímo pohrne."

Medard se nestačil divit. Ještě před chvílí se třásl strachy v prázdném sudu a teď tu poslouchal o vzrušujících perspektivách, a to nejen uměleckých."

"Nebo se ti snad nelíbím?" zvedla výhružně obočí, "máš pocit, že nejsem tvůj typ? Nebo jsi snad zadán? Řekni, kdo to je, a stane se ze mne ničivý tajfun!"

"Moc se mi líbíte," přiznal se Medard, "nikdy jsem tak krásnou a silnou ženu neviděl!"

"A vezmeš si mě?"

Pidimuž přikývl.

"Výborně!" zajásala, "co nevidět bude svatba a potom ukážeme světu, co všechno v nás vězí. Rozvineme svůj talent a staneme se největší senzací tohoto století!"

Kapitola 27

Eulálie Lamželezo to měla promyšleno znamenitě. Zpráva, že si bere za muže trpaslíka, se rozletěla Prahou neuvěřitelnou rychlostí. A všude zabrala. Vzrušila komedianty, podnikatele i novináře. Málo platné, lidé si potrpí na kuriozity a tahle patřila mezi největší. Dokonce i Ferdinandova korunovace a s ní spojené výtržnosti byly tou neuvěřitelnou novinou zatlačeny do pozadí.

Praha česká, německá i židovská se dočetla ve svých novinách nejen o nerovném manželství, ale i o nově ustaveném uměleckém páru, který co nevidět oslní senzacechtivé obecenstvo. Leč pozor! Duo Eulálie a Medard nehodlá vystupovat v podřadných pražských lokálech nebo dokonce špeluňkách. Předvede se pražskému publiku pouze několikrát a potom nastoupí dlouhodobé zahraniční turné.

Tohle ovšem nebyl žádný blaf. Eulálii Lamželezo navštívilo několik impresáriů, kteří v nové dvojici tušili znamenitý obchod a vnucovali silácké výhodné smlouvy. Ta ale prozatím takticky vyčkávala. A taky se samozřejmě připravovala na svatbu. Nemohla to jen tak odbýt, protože takovou veselku nelze utajit. Tuhle událost si pražský lid nenechá ujít! To se musí vychutnat! Jde o svatbu století a ne o měšťanský sňatek dvou bezvýznamných lidiček!

Obřady za účasti početného obyvatelstva byly uskutečněny v Týně a vzbudily zasloužené veselí. Nevěsta čněla do výšky jako obrovská socha a ani do šíře nezabírala nijak malý prostor. Zato ženicha po jejím boku bylo sotva vidět. Medard byl ještě menší, než svatební čumilové předpokládali. Nedosahoval ani velikosti nevěstiny kytice. Tintěrovi nasedli do kočáru a za jásotu davů odjeli na svatební hostinu do pivovaru U Fleků. Majitel, který rozuměl reklamě, pozval totiž svatebčany zdarma a předpokládal, že se mu to bohatě vyplatí. Měl pravdu. V tu ránu bylo ve všech místnostech doslova našlapáno a flekovská třináctka musela být narychlo najatými číšníky roznášena nejenom na dvůr, ale i do přilehlých ulic. Každý se chtěl napít na zdraví populárního novomanželského páru, o kterém se už začalo mluvit i ve vzdálenějších městech.

Medard byl opět opojen sám sebou. Měl pocit, že jeho sen o slávě, aniž by pro ni cokoliv udělal, je na dosah ruky.

Usmíval se na všechny strany a každému, kdo se ocitl v jeho blízkosti, podával ruku.

A také mohl oči nechat na své milované Eulálii. Byla opravdu překrásná a určitě by přeprala i kováře Haspru z Libějic!

Kapitola 28

Jenomže nastaly obyčejné všední dny. Jásot davů utichl a z neobvyklého spojení bylo třeba vytěžit co nejvíc. Tak to alespoň viděla Eulálie.

"Tak miláčku," usmála se, "a teď se dáme do práce!"

"Do jaké práce?" vyděsil se Medard, "jsme přece umělci! Máme talent nebo ne?"

"Právě proto!" poučila ho, "umění - to je největší dřina, jakou si dovedeš představit. To, že jsi mrňous, se za chvíli okouká a nikdo ti pak nedá ani zlamanou grešli. Jestliže chceš obstát, musíš lidem něco předvést!"

"Ale ne," bědoval Medard, "přece nechceš, abych také překusoval podkovy?"

"To v žádném případě," uklidnila ho, "na silácké kousky budu samozřejmě já. Ale ty musíš tančit, metat kozelce, dělat stojky a chodit po provaze!"

Medard zavrtěl hlavou. "To nesvedu, nejsem žádný artista!"

"Ale svedeš," byla si stoprocentně jistá, "pár týdnů budeš nepřetržitě trénovat a sám se podivíš, jaké děláš pokroky."

"Nikdy," křičel pidimuž, "já, nositel zlaté medaile a král trpaslíků, se k něčemu takovému nesnížím! Odmítl jsem nabídku nejvyššího purkrabího Chotka stát se hvězdou mezi jeho pumprdlíky, a teď bych měl začínat tady od píky?"

"Budeš muset," děla příkře, "natáhni si trikot, koupila jsem ti ho jako svatební dar, a začneme s drezúrou. Nemáme času nazbyt. Lidé rychle zapomínají a my musíme vystoupit co nejdříve, než se objeví někdo s dvěma hlavami nebo rybím ocasem."

"Já cvičit nebudu!" dupal Medard, "ani kdyby sis tady přede mnou klekla!"

Na pokleknutí před manželem Eulálie rozhodně nepomýšlela. Věděla o působivějších argumentech. K Medardovu nesmírnému překvapení a hlavně zděšení otevřela zásuvku stolu a vytáhla odtud tenkou pružnou rákosku. Pak popadla chotě a položila si ho na klín. Než se stačil vzpamatovat, stáhla mu kalhoty a intenzivně ho začala šlehat. Medard se rozječel jako ještě nikdy v životě, ale dojmout

manželku se mu nepodařilo. Teprve když zaúpěl, že cvičit bude, déšť dobře mířených ran ustal.

"Budeš tedy trénovat?"

"Budu!"

"Dobrá," odložila rákosku Eulálie, "ale pamatuj si, že nebudu trpět žádné ulejvání!"

Co tedy zbývalo Medardovi jiného, než se podvolit pevné kázni? Pod Euláliiným přísným vedením se začal pokoušet o artistické kousky. Moc mu to nešlo. Byl vyloženě nešikovný a patrně i bez talentu. Proto však Eulálie neměla

pochopení. Když se cvičenec rozbřečel nebo začal umdlávat v úsilí, popadla rákosku a pouhé její zasvěštění vzduchem vlilo Medardovi do žil nový elán.

Kapitola 29

Medardův výcvik nepostupoval tak rychle, jak si Eulálie představovala. Nepomáhaly sliby blízkého bohatství, ani časté výprasky.

"To je neuvěřitelné," funěla Lamželezo, "jaký jsi lenoch! Takhle to chceš někam dotáhnout?"

Medard však vidinu jejich skvělých cílů absolutně nesdílel. Nebažil po Londýnu, Bruselu a nelákala ho ani vidina vzdálené Ameriky. Alespoň ne za tu cenu, že si zhuntuje své tělíčko. Měl ho celé rozbolavělé, a to dovedl s bidou udělat kotrmelec.

Za této situace se nikdo nemohl divit, že začal vážně pomýšlet na útěk. Nejen od Eulálie, ale i z Prahy. Dobře věděl, že pražské hospody a putyky by pro něj byly velice nejistým úkrytem a jeho mohutná manželka by ho našla všude. Ale nechtěl se ukvapit. Eulálie zřejmě počítala se vším a bedlivě ho střežila. Kdykoliv odcházela z domu, svázala manželovi ruce i nohy a položila ho do zásuvky stolu vedle rákosky.

"Proč mi nedůvěřuješ?" lkal potupený Medard, "přece bych mohl za tvé nepřítomnosti trénovat!"

"To ti tak věřím," ušklíbla se, "odbýváš cvičení, i když se na tebe dívám. Snad si myslíš, že jsem na tebe zbytečně přísná, ale jednou mě úsilí oceníš! Až okusíš opravdový úspěch, budeš mi vděčný za to, že jsem nepovolila."

Měla stoprocentní pravdu. Medard viděl ve své cvičitelce tyranku a snil jen o tom, jak by unikl z dosahu její rákosky. Jednou to přece vyjít musí.

A vyšlo to. Jednoho dne, když Eulálie odcházela pryč, tak buď ze soucitu nebo z trestuhodné nedbalosti neutáhla choti pouta tak, jak bývalo jejím zvykem. Medard okamžitě vycítil jedinečnou příležitost.

"Teď nebo nikdy!" řekl si vzrušeně a sotva za Eulálií zapadly dveře, začal se osvobozovat z pout. Šlo to pomalu, ale šlo to. Asi po půl hodině úsilí mohl volný pidimuž vylézt ze zásuvky. Nyní šlo ještě o to, dostat se z bytu. Dveře byly zamčené a škvírou pod nimi se nedokázal protáhnout ani on, trpaslík. Zbývalo tedy okno.

Medard je opatrně otevřel a pohlédl dolů. Vzápětí vykřikl a zacouval zpátky. Pod ním zela hluboká propast, která vzbuzovala hrůzu. Pak se ale podíval na opačnou stranu a spatřil rákosku. Okamžitě si představil výprask, kterému neujde, jestliže ho Eulálie zastihne v bytě.

"Musím překonat závrať," rozhodl se, "a po něčem se spustit na ulici. Jsem přece už málem vycvičený artista!"

Najít vhodný předmět nebyl problém. Euláliino oblíbené číslo bylo roztrhat lano na malé kousky, a tak měla po ruce vždycky dost silných provazů. Jeden z nich se nyní Medardovi velice hodil.

"Snad dělám chybu," říkal si, uzavře konec provazu k oknu, "a unikám svému štěstí. Třeba bych vyrostl ve velikého artistu, stal se miláčkem davů a udivil bych celý svět! Jenomže na takovou dřinu nemám zkrátka povahu."

Navlékl si ještě zlatou medaili a pak se spustil po provaze do Týnské ulice.

Kapitola 30

První fáze útěku se zdařila, ale Medard věděl, že ještě nemá vyhráno. Za chvíli ho začne Eulálie hledat a jistě zburcuje půl Prahy. Obvyčejný muž by snad měl naději, že ujde byt i zvýšené pozornosti. Ale trpaslík? Každý se za ním ohlédne a rád podá i nějakou tu informaci, bude-li třeba. Je nutné zmizet co nejrychleji a co nejdál. Pokud možno až na konec světa.

Medard pádil ke Karlovu mostu a poté Mosteckou ulicí na Hradčany. S potěšením konstatoval, že se začíná stmívat. Trochu si odpočinul, rozhlédl se a pokračoval směrem k Pohořelci. Věděl tam o zájezdní hospodě, jejíž dvůr byl plný beden a rozličného harampádí. Přímou ideální místo pro trpaslíka na útěku.

Medard nepozorovaně vběhl na dvůr, protáhl se mezi dvěma bednami a skryl se u zdi za velikým sudem. Vyplašil sice krysou, která to dala najevo nespokojeným zapištěním, ale zato byl, alespoň dočasně, v bezpečí.

Teď si mohl v klidu rozmyslet, co podnikne dál. V každém případě je nutné zmizet z Prahy, a to nejraději v noci. Ale jak? Pěšky?

Proč pěšky? Před hospodou je přece ustavičně několik formanských vozů. Kdyby se, zatímco vozkové budou hodovat ve výčepu, na některý vyšplhal a skryl se mezi nákladem, určitě by se dostal z Prahy a hlavně hodně daleko. Jel by ovšem zcela do neznáma! Nemohl by změnit směr jízdy. Kam by směřoval povoz, tam by musel jet i Medard!

Ale co na tom vlastně záleží? Každý povoz přece jednou někam dojede. A všude na světě jsou hospody, které rády pohostí nejmenšího muže mocnářství, když jim poví o tom, jak přemohl všechny pumprdlíky Rakouska-Uherska!

Medard byl rozhodnut. Když se ještě více setmělo, vylezl ze své skrýše a vyšel před hospodu, kde stály dva povozy. "To je rána!" vydechl pidimuž, "zase abych se rozhodoval! Třeba jeden z povozů jede do krásného města a druhý do nějaké odporné, zavšivené díry!"

Ale rozhodnout se musel. Vyšplhal na první z povozů, zalezl pod hromadu prázdných pytlů a po chvíli převalování tvrdě usnul.

Kapitola 31

Medard byl natolik unavený a psychicky vyčerpaný, že ho neprobudil ani hlučný odjezd z pohořelické hospody. Neslyšel vozkovo podnapilé halekání, kterým se loučil s rozšafným hostinským, ani to, jak se s námahou drápal na kozlík. Nevnímal povel "hyjé" a spokojeně oddychoval, zachumlán v pytlích, když sebou povoz trhnul a dal se do pohybu. Spal hlubokým, bezesným spánkem. Tak se mezitím, co ho rozlícená Eulálie hledala po všech pražských hospodách a pivovarech, vzdaloval od ohniska nebezpečí neznámo kam.

Asi po hodině jízdy se Medard přece jen probudil. Rychle se upomenul na to, co předcházelo, a opatrně vystrčil hlavu z pytlů. Mnoho toho neviděl. Byla poměrně tmavá noc, měsíci se příliš nedařilo prodrat se z mraků a hvězdy probleskovaly jen tu a tam. Povoz kodrcal po kamenité silnici lesem a vozka si propěvoval píseň o tom, že má panenku v Roudnici. Jeho baryton byl chraplavý a nelahodný.

Medard cítil, že začíná mrznout. Však už byl také listopad a zima přede dveřmi.

"Kam asi jedeme?" napadlo zuby drkotajícího pidimuže, "do Berouna, do Benešova? Nebo někam k Příbrami?"

Zeptat se ovšem neodvážil. Raději se znovu zachumlal do pytlů a po chvíli opět usnul.

Kapitola 32

Když se Medard znovu probudil, začínalo svítat. Vyhrabal se ze své skrýše a roztřásl se zimou. Rozhlédl se a zjistil, že vůz již dávno bez potahu stojí na jakémsi dvoře. Na střeše stavení, listech stromů, i na trávě kolem se bělala jinovatka, kdesi v sousedství kokrhal kohout. Co nevidět propukne nový den.

Medard zapudil touhu znovu zalézt mezi pytle. Zadarmo se svezl, a to musí stačit! Teď je třeba slézt z vozu a vydat se na průzkum okolí. Jenom jestli na dvoře není nějaký zlý pes! Naštěstí nebyl. Medard slezl po zadním kole na pevnou zem, ale dobře mu nebylo. Byl celý ztuhlý a znovu jím otfásla zima. V té chvíli zalitoval, že opustil svou korpulentní manželku. Eulálie ho sice vyplácela rákoskou, ale v jejím příbytku nebylo nikdy chladno. A to je slabé slovo! Bývalo tam vždy příjemně teploučko.

Co se však dalo dělat? Nyní nebyl v Praze, ale... kde se to vlastně ocitnul? Na vesnici? V nějakém městě?

Medard se rozběhl k vratům a obratně je podlezl. Pak se zvědavě rozhlédl kolem.

"No ne!" vydechl, "tohle je přece Říp! Jak to tak vypadá, jsme v Roudnici!" Ale pidimuž se mýlil. Silueta veliké hory, která se před jeho zraky objevila, neměla se starobylými pověstmi opředeným kopcem nic společného. V ranním pološeru zde sice jakás takáš podoba byla, ale ve chvíli, kdy se ještě více rozednilo, nemohla být o Roudnici ani řeč. Medard zíral na obrovskou haldu hlušiny a záhy zjistil, že není zdaleka jediná. Teď už bylo úplně jasné, že se z Pohořelce dostal rovnou na hornické Kladno.

Kapitola 33

Hospoda U průhonu nepatřila k nejluxusnějším. Spíše naopak. Ti, kteří sem chodili, měli většinou hluboko do kapsy a nepotrpěli si na zbytečné pozlátko. Spokojili se s pevnými dubovými stoly, bytelnými žejdlíky a především dobrým trunkem. Stálými hosty zde byli především havíři a hutníci.

Proto se také hostinský Dobiáš netajil překvapením, když ho časně ráno navštívil trpaslík. A ještě k tomu s medailí. Medard pochopitelně nepřišel hýřit. Šlo mu o dočasné angažmá, a proto také vyklopil šenkýřovi vše, co se vyklopit dalo.

Nezatajil nic. Tak se Dobiáš dověděl nejen o Medardově vídeňském triumfu, ale také o jeho tragickém manželství s Eulálií Lamželezo.

"No, kamaráde," řekl po chvíli přemítání hostinský, "musíme si uvědomit, že Kladno není Praha. Jestli nechceš cestovat jako krajánek, je třeba na to jít úplně jinak. Tohle je například hornická putyka. Chlapi vyfárají z jámy a jdou sem na pivo. Někdy pochopitelně na něco ostřejšího. Kdybys jim ukazoval zlatou medaili a chlubil se, že ji máš od samotného císaře, dlouho bys s tím nevystačil. Tak dva, tři dny. Horníci nemají vrchnost v lásce, navíc ještě tu, která sedí ve Vídni. Musel bys změnit hospodu a za tři neděle by sis na Kladně ani nevrzнул."

Medard smutně svěsil hlavu.

"Ale to neznamená," těšil ho Dobiáš, "že se nedá nic dělat. Když se tak na tebe dívám, napadá mě ideální řešení. Už jsi slyšel o permonících?"

"Slyšel," přikývl Medard, "to jsou skřítkové, kteří žijí pod zemí."

"No právě!" usmál se šenkýř, "jsou to přátelé horníků a varují je před sesuvy půdy. Kdybych tě přistrojil za permoníka, určitě bys udělal na hosty dojem. Ale nesměl bys vykládat o nějaké vídeňské soutěži. Naučil bych tě hornické písničky a také nějaká říkání o tom, jak permoníci zachránili havířům život."

"Myslíte, že vypadám jako permoník?" strachoval se Medard.

"Z mých hostů nikdo permoníka neviděl, ačkoliv každý tvrdí, že je s nimi jedna ruka," smál se hostinský.

"Když tě navléknu do černého, do jedné ruky ti dám kahan a do druhé kladivo, docela určitě se všem zalíbíš na první pohled. Budeš-li mít úspěch, nehodlám na tobě šetřit."

To se Medardovi zamlouvalo. Plácl si s hostinským a stal se kladenským permoníkem.

Kapitola 34

Hostinský Dobiáš měl velice správný odhad. Když se před horníky objevil Medard s kahanem a kladivem, spustili všichni náramný jásot. A což teprve, když permoník zanotoval:

"Vy havrani umazání,
kdo by k vám šel do díla?
Ve dne v noci pracujete,
máte těžký kladiva.
S pannama se vodíte,
po hospodách chodíte,
a když přijde pondělíčko,
zas do díry musíte!"

To byl pidimuž rázem jedním z nich a během jednoho večera se stal miláčkem všech hostů. Musel přidávat a dlužno dodat, že navzdory své lenosti přidával rád. Dokonce po refrénu každé písni udělal na stole několik kotrmelců, které ho naučila jeho žena Eulálie Lamželezo.

Dobiáš si mnul ruce, poněvadž viděl, že neprohloupil. Úspěch byl tak mimořádný, že se o návštěvnost nemusel obávat.

Druhý den bylo skutečně doslova nabito a hostinský musel přinášet další židle a ještě si jich několik vypůjčit od souseda. Permoník přetahoval havíře i z okolních hospod.

Medard se stal hvězdou a Dobiáš docela vážně uvažoval o rozšíření hostince. Kdyby udělal za výčepem malý sál s pódiem, mohl by zde provozovat šantán "U permoníka" a zlatky by se jen hrnuly.

Zato konkurence byla patřičně nazlobena a považovala trpasličí produkci za nekalou soutěž. Hostinští reagovali každý dle své nátury. Nováček nabídl Medardovi dvacet zlatek na ruku, když přejde k jeho podniku, Stoklasa vyhrožoval, že permoníkovi zakrouť krkem a Popelka si šel stěžovat na okresní hejtmánství. Medard však i nadále zpíval v hospodě U průhonu a proudily tam za ním desítky horníků. Dobiáš střežil permoníka jako oko v hlavě, protože znal své konkurenty a věděl, že jsou schopni všeho.

Nešlo však jen o hostinské. Vyjednávat přišli i podnikatelé ze zcela jiných branží. O Medarda projevil vážný zájem ředitel pojízdného varieté Vršťala a jako náhradu nabízel Dobiášovi kompletní bleší cirkus. Hostinský pochopitelně odmítl, protože o blechy ve svém podniku rozhodně nestál.

Objevil se i muž velice podezřelého zevnějšku, který nabízel populárnímu permoníkovi znamenitě zaplacené vystoupení v soukromé vile jistého kladenského bohatce. Ale Medard odolal tomuto pokušení právě tak jako všem ostatním. Byl v hospodě U průhonu náramně spokojen a obecnstvo, které sem pravidelně docházelo, nehodlal zaměnit za žádné jiné. Potíž byla jen v tom, že trpaslík začínal být příliš slavný a taková proslulost se mužům na útěku příliš nevyplácí.

Nevyplatila se ani Medardovi.

Kapitola 35

Jednoho dne vtrhli do hospody U průhonu čtyři chlapi odpudivého zevnějšku. Na první pohled zločinci, ne-li vrahové. A hned se sháněli po Medardovi. Ten se schoval pod nálevním pultem a hostinský Dobiáš se snažil jeho úkryt zatajit. Nevyšlo to. Když mu nezvaní hosté vlepili pár štulců a zakroutili mu nosem, ztratil odvahu k odporu. Usoudil, že mu jde o život, a podle toho se zachoval. Díky jeho zbabělosti byl Medard objeven a lapen.

Ani se neodvážil protestovat. Pochopil, že jeho krátké angažmá na Kladně končí. Usoudil, že Eulálie Lamželezo získala nežádoucí informace a vyslala své drsné pochopy k manželovu odchycení. Z toho plyne, že budoucnost nebude nijak růžová. Rákoska bude plně vytížena a Medard se opět podrobí tvrdé drezúře. Krušný život! Proč se jen usadil tak blízko Prahy?

Chlapi se na rozdíl od pidimuže tvářili velice spokojeně. Dokonce si i poručili láhev pálenky, kterou nečekaně zaplatili. Velice rychle se tekutiny zbavili a opustili lokál. Měli nejvyšší čas. Kdyby setrvali o pár minut déle, museli by se střetnout s Medardovými příznivci, kteří přispěchali na jeho obranu. Těžko říci jak by to dopadlo, ale to už není důležité. Medardův osud byl zpečetěn a kočár, do něhož ho drsní muži odnesli, drkotal zpět ku Praze. Trpaslík měl úzkostí stažené hrdlo a neodvážil se na nic vypyávat. Největší z chlapů se spokojeně zachechtal.

"Provedli jsme to dokonale," liboval si, "a Husárek nás za to pochválí! Vsadím se, že pivo poteče proudem!"

"Možná i kořalka!" těšil se nejtlustší, "na tomhle skrčkovi s medailí mu moc záleželo. A když Husárek po něčem touží, tak to také musí dostat."

Medard naslouchal, ale nerozuměl. Domníval se, že se vrací ke své mohutné ženě, a najednou to vypadá úplně jinak. Zřejmě si na něho políčil někdo jiný. Jakýsi Husárek. Ale proč? A kdo ten člověk je? To se měl dozvědět velice brzy! Že o Husárkovi neslyšel, nelze hodnotit jinak, než jako trestuhodnou neinformovanost.

Kapitola 36

Bylo vlastně podivné, že Medard o Husárkovi neměl ani tušení. Jedinou omluvou může být, že libějický pidimuž nepobyl v Praze příliš dlouho a tak mu Husárekův věhlas zcela unikl, třebaže šlo o osobnost významnou, populární a všeobecně známou.

Husárek byl bohatý a vážený skřet španělského původu. Měl na Hradčanech svůj palác a chodil oblečen do uniformy husarského důstojníka. Tak vznikla jeho přezdívka, která dala zapomenout na jeho španělské jméno.

Byl přesvědčen o tom, že mu život mnohé dluží a ustavičně brblal na nepřízeň Štěstěny. Chtěl daleko víc, ačkoliv bohatstvím zastiňoval mnohé šlechtice. Viděl však jen to, co se mu nepovedlo. Toužil být prvním trpaslíkem na císařském dvoře a dva roky o to místo bojoval s Fritzem Kleinem. Byl to boj na život a na smrt. Husárek si v podlosti ke svým sokem nijak nezadal. Byl stejně zlý, nenávidný a rafinovaný. Uměl se vlichotit do císařovy přízně a ovládal stočtyřicet šklebů. Stříhal ušima a hrál na mandolínu. Hýkal jako osel a s úspěchem předváděl stonožku. Jeho šance byly vynikající.

Jenomže Fritz Klein měl prvotřídní špióny a ti vypátrali osudnou Husárkovu slabost. Španělský trpaslík byl nad pomyslení vlný a ve vši tajnosti navštěvoval nevěstince. To bylo vítané sousto pro Kleina. Okamžitě donesl císaři, že neřestný skřet pravidelně porušuje šesté přikázání a obcuje s nejnestydatějšími vídeňskými nevěstkami. Je to hanebný smilník, který nemá na dvoře katolického monarchy co pohledávat.

Jeho Veličenstvo bylo upřímně zarmouceno. Husárek mu přirostl k srdci, ale fakta, s nimiž ho seznámil Klein, hovořila jasnou řečí. Smyslný trpaslík by byl zbytečnou komplikací. Smilník musel odejít z Vídně, aniž se splnil jeho sen. Císař ho povýšil na husarského hejtmána, ale požádal ho, aby se přestěhoval do Terstu nebo do Prahy. Vlný trpaslík dal přednost Praze, ale přísahal při své mandolině, že Fritze Kleina zničí. A stále o to usiloval. Dvakrát najal všeho schopné hrdlořezy, aby Kleina zlikvidovali jakýmkoliv způsobem. Jenomže první císařský trpaslík se neprodyšně obklopil dobře vyzbrojenou a obezřetnou stráží. Vrazi v Praze zamordovali pouze nastrčeného dvojníka, o dva palce většího a velmi dobrosrdečného. Zůstala po něm vdova s třemi trpasličíky. Fritz Klein se srdečně smál a vzkázal Husárkovi, že Praha je sice šeredné město, ale on do ní přijede, aby na vlastní oči viděl, jak jeho neúspěšný soupeř pukne vzteky.

Málem to propásl, protože Husárek neměl k puknutí daleko.

Kapitola 37

Husarský hejtmán se vztekal, kudy chodil. Křičel, že by si zasloužil šarži polního maršálka, neboť ve strategii předčí

všechny císařské generály, včetně Golče, Radeckého a Laudona. Bude-li monarchie takto plýtvat talenty, určitě jednou zahyne! A nemusí to dlouho trvat! Pak si na Husárka vzpomenu, ale už bude pozdě! Mrňavého bohatce nic neuspokojovalo. Zdálo se mu, že se za jeho zády všichni pošklebují a radují se z jeho problémů. Přemítal, jak se vyvíhnout na vyšší příčku společenského žebříčku a věřil, že k tomu nyní přece jen může dojít. Císařova smrt mohla pořádně zamíchat karty u císařského dvora. Fritz Klein se jistě pokusí vlichotit do přízně Ferdinanda Dobrotivého, ale nemůže si být jist úspěchem. Slabomyslný císař si na pidimuže příliš nepotrpí. Prý se jich dokonce bojí. Když se Fritz na císaře podíval, tak ten se prý rozplakal a zalezl pod stůl. Viděl v oblíbeném baviči nepříjemnou šelmíčku, které sotva bude nakloněn. Taková situace by mohla být pro konkurenci mimořádně příznivá. Špióni z Vídně hlásili, že Fritz Klein silně znervóznil a jeho podpůrci od něho odtahují ruce.

Tyhle zprávy slyšel Husárek rád a přesvědčoval sám sebe, že je v jeho vlastním zájmu něco udělat. Musí se rozhodnout k promyšlenému činu. Je třeba vymyslet plán, který by se nezhroutil. Vídeňský trpaslík je obezřetný, podezřívavý a všeho schopný. Nenechá se jen tak srazit do kolen.

"Kdyby měl alespoň nějakou zjevnou slabost!" přál si Husárek, "ale on si dává pozor, aby se nedostal do řečí. Já jsem vinou svých temných vášní těžce narazil. Doplatil jsem na ženské. Přistihli mě při orgiích s šesticí dlouhonožných blondýn. Div mě kvůli tomu nevrhli do temné kobky. Je to neuvěřitelná nespravedlnost. To, co si může dovolit kdejaký císařský oficír, je zazlíváno vznešenému a geniálnímu trpaslíkovi. Proč by právě on neměl mít právo vrhnout se do víru vášní? Tady v provinčním městě je to pochopitelně lepší, ale já patřím do Vídně nebo do Madridu. Jestli nemám zahynout v téhle díře, musím se dostat na kobylku Fritzi Kleinovi. Nynější císařské Veličenstvo nad ním ochrannou ruku jistě držet nebude."

Husárek se zlomyslně zasmál.

"Mohu-li věřit svým vídeňským informátorům," pokračoval v úvahách, "tak Fritz Klein pořád nemůže dobře spát kvůli nejmenšímu muži mocnářství. Neumí prohrávat a tentokrát dostal pořádně na frak před celým císařským dvorem. Napevno počítal se zlatou medailí a nepřípouštěl si, že by mu mohla uniknout. A nejen to. S tím skřítkem z jihočeského Dacanova se nedokázal ani vypořádat. Nesvrhl ho z balkónu, ani ho neotrávil cyankálem! Nejmenší muž mocnářství je na svobodě a chlubí se medailí, na kterou si Klein brousil zuby. To se divím, že ještě nepukl vztekem. Ale nemá prý k tomu daleko. Kudy šmaťhá, tudy prý pomýšlí na pomstu. Chtěl by toho libějického mrňouse lapit, odvléci do Vídně, a tam ho tím nejstrašnějším způsobem umučit. Kleinovi muži kvůli tomu šmejdí po celých Čechách a vyptávají se po skrčkovi, který ke své škodě nic netuší. Naštěstí ale ani já nečekám se založenýma rukama. V Čechách mám více možností než trpaslík vídeňský a také toho využiji. Alespoň v to pevně doufám. Podaří-li se mým lidem dopadnout libějického pidimuže, získám tu nejlepší návnadu, na niž později polapím ničemného Fritze Kleina. Potom budu mít v ruce všechny trumfy a to bude Kleinův konec. Ještě nevím, jakou lest vymyslím, ale jistě je, že mi určitě otevře dveře k vídeňskému dvoru. Není vyloučeno, že využiji i císařské zlaté medaile. Pokud ji ovšem ten buránek neprodal nebo dokonce nepropil!"

Kapitola 38

Medard se začal obávat toho nejhoršího. Chlapi, kteří se ho zmocnili, nevypadali ani trochu důvěryhodně. Také se o to vůbec nesnažili. Hovořili drsně a mračili se jako nějáci vyvrhelové. Zpustlost jim čísel z očí a nic jim nebylo tak vzdálené jako ušlechtilost, laskavost a dobrota. A ten jejich pán bude sotva lepší! Ostatně, setkání s Husárkem na sebe nedalo dlouho čekat. Medardovi stačil jediný pohled, aby poznal, že se nemýlí. Husárek byl pyšný, samolibý skřet, který jakoby z oka vypadl Fritzi Kleinovi. Tataž zloba a pomstychtivost nepotřebující důvod. I záliba v nošení uniform byla obdobná. Fritz se zamiloval do livřej císařského dvora a Husárek holdoval uniformám jízdních důstojníků. Třebaže hejtmanská hodnost mu nebyla dost dobrá a prahnul po daleko vyšší, jiné oblečení pro něj neexistovalo. A tak nyní vypadal jako miniatura nějakého válečného hrdiny.

Prohlédl si omšelého Medarda od hlavy k patě a nedůvěřivě zakroutil hlavou.

"To snad není možné," konstatoval a zasmál se chraptivým hlasem, "tys tedy nejmenší muž mocnářství! Jak je to, proboha, možné? Proč to ten hlupák Klein připustil? Já být na jeho místě, zjednal bych si spolehlivého nájemného vraha, sotva by ses u dvora objevil!"

Medard se hrůzou zachvěl. Došlo mu, že tady mnoho úcty a lásky nezažije.

"Jsi neuvěřitelně drzý!" pokyvoval hlavou Husárek, "neboť jak jsem se dozvěděl, tvůj původ je nevalný, ba dokonce sprostý. Přesto sis troufl poměřovat se s lidmi podstatně urozenějšími, vzdělanějšími, a proto také vhodnějšími k udělení nejvyšší pocty. Můžeš mi vysvětlit, jak jsi toho docílil?"

"Byl jsem nejmenší," pípł Medard, "a nakonec to všichni museli uznat!"

"Nic nemuseli!" zahřímal Husárek, "kdybys se soutěže zúčastnil i já, určitě bych zvítězil. Neumím prohrávat a můj hněv bývá strašlivý. Smetl bych tě, že by z tebe nezůstalo vůbec nic. Jak to, že to neučinil Fritz Klein?"

Medard mu to zajímavým hlasem vysvětlil. Teprve nyní si uvědomil, co pro něho hrabě Chotek učinil.

"No dobrá," zašklebil se Husárek, "pod hraběcími křídly ses dostal z Vídně. Ale opravdu si myslíš, že útekem do Čech všechno skončilo? Že jsi mimo nebezpečí? Skutečně jsi tak naivní?"

Medard překvapeně otevřel ústa, ale na odpověď se nezmohl.

"Mlčíš a bázkivě mžikáš očima," radoval se Husárek, "patrně ti došlo, že jsi ve velikém nebezpečí a tvůj život visí na nitce. Vim zcela bezpečně, že tě Kleinovi muži hledají po celých Čechách. Fritz se tě chce zbavit za každou cenu. Nebude spokojen, dokud si na krk nepověsí tvou zlatou medaili. Ano, tu, kterou mi nyní dáváš do úschovy."

Medard se rozbřečel, ale nijak si tím nepomohl. Medaile putovala do Husárkova trezoru.

"Nebul mi tady," napomenul ho trpasličí velmož, "nebo na tebe pustím devět černých krvelačných kocourů. Jsou to strašlivé bestie a s nikým nemají slitování."

Načež trpaslík okamžitě s brekem přestal. Bylo vidět, že Husárek svoji hrozbu myslí smrtelně vážně a Medard chtěl zůstat co nejdéle celý.

"No vidíš," pochvaloval si Husárek, "se mnou se dá vyjít. Když na to přijde, je se mnou i zábava. Jednou jsem nechal svému sluhovi vytrhnout všechny zuby a uřezat uši. To bys nevěřil, jak jsme se u toho všichni nasmáli."

Medard úděsem vyjekl a na zádech mu naskočila husí kůže. Husárek si ho zálibně prohlížel.

"Z tebe si udělám dvorního šaška," oznámil nejmenšímu muži mocnářství, "a budu tě topit v kbelíku. Nejdříve ale sepišeš testament, ve kterém mi odkážeš zlatou medaili. Bude mi právem náležet. Až zabiji Fritze Kleina a tebe utopím, stanu se nejmenším mužem v širokém mocnářství právě já. Potom odjedu do Vídně, kde mě nový císařpán povýší na maršála. Spravedlnosti bude konečně učiněno zadost a já budu po zásluze odměněn."

Kapitola 39

Po nějaké době Husárka omrzelo pouštět hrůzu a předčasně se opájet budoucím vídeňským triumfem. Zato si ale začal zálibně prohlížet Medarda.

"Jsi správně rostlý chlapík," pochválil ho, "a mohl bys to někam dotáhnout. Já pocházím z Madridu, z té nejlepší líhně. Kdybych byl pětkrát tak veliký, stal bych se ozdobou španělské armády. Ale i tak se mi hned tak nikdo nevyrovná. Z domova jsem neodešel jen kvůli mravnostnímu deliktu, ale byl jsem hlavně znechucen umělými líhněmi trpaslíků."

Medard vykulil oči.

"Um... umělé líhně?" zadrkotal, "něco takového skutečně existuje? O tom jsem v životě neslyšel."

"Protože nejsi vzdělanec!" vysvětlil mu Husárek, "nýbrž jihočeský dacan. Ale vysvětlím ti to. Po trpaslicích je ve Španělsku velká poptávka. Kdejaký šlechtic prahne po skřetech a chce jich mít co nejvíce. Jenže získat je není snadná věc. Pidimuži nejsou hlodavci, aby se rodili po desítkách. Takže se začali objevovat trpaslíci umělí. Výrobce takových skřetů zcizí obyčejně nemluvně a uvězní je ve džbánu nebo jiné kameninové nádobě. Dítěti kouká ven jenom hlava a tělo je nuceno růst a utvářet se podle tvarů svého vězení. Tak vyroste zrůdička natolik deformovaná, že s opravdovým trpaslictvím už nemá nic společného. Nemá naši vznešenost, krásu ani důstojnost. Naučí se jen šklebit a sklízet opovržlivý posměch. Tito pseudotraspatici si žijí docela dobře a po smrti se dostanou do lihu. Ale všechno je to jen pahodnota. Skutečný trpaslík se s nimi nestýká a hluboce jimi pohrdá. Já například mám šlechtický titul a mým otcem je vikomt don Baradezo. Obdařil mě značným jměním a měl jsem šanci se stát prvním trpaslíkem madridským. Bohužel jsem nedovedl potlačit svůj temperament a obtěžoval jsem samotnou princeznu. Kvůli tomuto úletu mě málem popravili. Jen díky vlivu svého otce jsem nakonec mohl opustit Španělsko a odjet do Vídně, kde jsem konkuroval tomu ničemovi Fritzovi Kleinovi. A málem jsem na celé čáře zvítězil!"

Medard uznale mlskl a řekl, že by se tak stalo po právu.

"Mám jednu velkou slabost," přiznal se Husárek, "které se nedovedu zbavit. Miluji ženy a bažím po erotických prožitcích. Jsem patrně nejsmyslnější trpaslík na světě a je velká škoda, že se za to nedávají zlaté medaile. Místo obdivu a uznání vidím kolem sebe pohoršení a odsouzení. Naše katolická vrchnost není příliš tolerantní k sexuálním hrátkám. Důstojníkům v garnizónách se sem tam něco promine a oko se přimhouří i nad geniálními umělci. Ale na trpaslíky se hledí zbytečně přísně. Zejména, když se sblíží s ženami mimořádné výšky. A mně se vždycky líbily dobře rostlé dlouhonohe krasavice. Jako bohatý člověk jsem si tento luxus mohl vždycky dovolit, ale ve Vídni mi Kleinovi špiclové byli vždy v patách. Málokterá má návštěva v nevěstinci zůstala utajena. A to příkré hodnocení si vůbec nedovedeš představit. Srovnávali mě s Donem Juanem, Giovannim Giacomem Casanovou a jinými světově proslulými nemravky. Výsledkem toho všeho byl jediný možný závěr: osoba vzbuzující trvalé pohoršení se nemůže vyskytovat v bezprostřední blízkosti císaře. Fritz Klein se svými donašeči, poskoky a slouhy nade mnou dočasně zvítězil a vyštval mě do Prahy, kterou považuje za největší Vystřkov mocnářství. Koupil jsem si sice na Hradčanech poměrně slušný palác, najmul jsem zdatné služebnictvo a seznámil se se spoustou vysokých dívek, ale stále se cítím odstaven. Nikdo se mě neptá na můj úsudek a co si nekoupím, to nemám. Vídeňský první trpaslík je všeobecně uznávaná osobnost, která může ovlivňovat světovou politiku. Je stále nablízku císaři a ani jeho rádci se k němu tak často nedostanou. To bys nevěřil, do kolika válek už mocnáře vehnal jeho nepatrný trpaslík! A tuto funkci jsem okamžitě připraven vykonávat já. Ani nevím, kdy jsem naposledy hovořil s mocným knížetem Metternichem, který je mimochodem právě tak na ženské, jako já. Jenomže tomu se to dovoluje. Nikdo ho nešpicluje a všechno se mu promíjí. Už jsem mu napsal šest dopisů, aby se za mne u dvora přimluvil. Nyní, když máme na trůně slabomyslného císaře, by to snad šlo. Proč by Ferdinand Dobrotivý neměl zatočit s nějakým Fritzem Kleinem? Je to jakoby vyhodil vzteklou kočku nebo plesnivého psa. Ale Metternich se zřejmě za mne nepostaví, takže si musím pomoci sám. Do roka a do dne Kleina smetu a odstěhuji se do Vídně. Svět totiž takové lidi jako jsem já nutně potřebuje."

Kapitola 40

Husárek se zřejmě proslovem dost unavil, neboť se rozhodl přejít na téma sobě bližší.

"A co ty Medarde?" zeptal se nečekaně, "máš rád holky? Jak jsi na tom s dorotami? Užíváš si? Dáváš jim zabrat? Nebo jsi stydlivé trdlo, které je ostudou trpaslictva? Krucinál, nejsi ještě panic?"

Medard zavrtěl hlavou.

"Jsem ženat," přiznal se, "a o mém sňatku se psalo v novinách. Ani jsem si takovou pozornost nezasloužil."

"Nelži, Medarde!" okřikl jej Husárek, "já sice noviny nečtu, ale mám soudnost. Proč by se zrovna o tvé svatbě mělo psát v novinách. Jsi snad nějaká významná osobnost?"

"Jsem nejmenší muž mocnářství," řekl, "a vzal jsem si Eulálii Lamželezo, obryni, která ohýbá železné tyče a překusuje podkovy. Také zvedne nad hlavu žebřík."

"No tohle!" vykulil oči Husárek, "po něčem takovém toužím už od dětství. Vysoké a silné ženy mne vzrušovaly už od

dětství a to tak, že se mi o nich zdály i živé sny. Jak je možné, že jsi takový exemplář získal?"

"Byl to její nápad," přiznal se Medard, "je to podnikavá ctižádostivá žena, která si předsevzala, že spolu vytvoříme známé umělecké duo. Jenomže na mne to bylo příliš náročné. Nesnáším drezúru a fyzickou námahu."

"Zkrátka jsi lenoch," pochopil Husárek, "který nemá vůli ani ctižádost. Nechce se ti pracovat, a proto to nikam nedotáhneš! Takovou ženu, jako je Eulálie Lamželezo, si nezasloužíš! Jak si rozumíte po erotické stránce?"

Medard se rozpačitě ošil.

"Nemám vaše zkušenosti," zabrblal, "a s tak velkou ženou si nevím rady!"

Toto přiznání Husárka velice rozesmálo.

"Jestli jsem si to nemyslel!" prskal, "opravdu nevypadáš na dobrého amanta, který by dokázal vyhovět náročné milostnici a splnit veškerá její rafinovaná přání. Zřejmě ses přecenil a teď na to doplácíš. Měl sis vybrat sobě rovnou trpaslici a prožít s ní poklidný rodinný život. Ale máš štěstí, že jsi u mne, protože já tě mohu mnohému naučit. My Španělé jsme nejlepší a nejvýkonnější milovníci pod sluncem. Kam vstoupí Španěl, tam ženy řičí rozkoší. Tys pouhý jihočeský prostáček, ale přesto ode mne můžeš mnohé pochytit. Přenechám ti některou z nevěstek, které za mnou pravidelně docházejí."

Medard neprojevil přílišné nadšení, neboť jeho vztah k ženskému pokolení byl spíše rozpačitý a bázlivý. A manželství tento stav jenom potvrdilo. Husárka ale Medardovy názory naprosto nezajímaly. Ve svém paláci byl stejně zvyklý rozhodovat o všem sám, bez ohledu na přání nebo tužby ostatních.

"Nemusíš mi děkovat," řekl nyní, "jelikož jsem od přírody šlechtetný člověk a ve své velkorysosti se občas snížím i k takovým plebejským budižkničím, jako jsi ty. Španělského granda z tebe sice neudělám, ale snad se mi povede tě alespoň trochu zušlechtit."

"To tady musím zůstat?" pípł Medard, "jsem vaším vězněm? A na jak dlouho?"

"No samozřejmě, že jsi mým vězněm," pravil Husárek, "ale musíš to brát jako poctu. Aniž by sis to zasloužil, potkalo tě vlastně veliké štěstí. Kdybych tě náhodou nelapil já, už bys patrně nežil. Kleinovi zabijáci by tě rozdupali na kaši. To u mne jsi v bezpečí. Alespoň prozatím. Ovšem nevylučuji, že se mi znelíbíš a budu nucen předhodit tě divokým kočkám, nebo tě uvězním v smrdutém kanále, kde tě krysy a potkani sežerou zaživa. Proto musíš být hodný a nepopouzet mne. Můj hněv dokáže překonat hněv římských císařů. Takový Caligula byl proti mně učiněný beránek, ale jak tak koukám, ty ani nevíš, kdo to byl."

Medard to opravdu nevěděl. Přesto slíbil, že si svého vězení bude vážit a nebude činit potíže. Husárek spokojeně zamručel.

"Jsem tvůj dobrodinec," upozornil vězně, "a dopřeji ti značné pohodlí. Budeš žít v kamrlíku, který obývala služka tureckého původu. Byla mi po vůli, avšak tajně se modlila k Alláhovi. Proto jsem ji dal utratit a ani ti nebudu povídat jak. Nevěřící čubka si ani nic jiného nezasloužila."

"Dobře jí tak," zašeptal Medard, aby si trochu šplhnul, "Turkyně není škoda."

"Správný úsudek," pochválil ho Husárek, "na Turkey je třeba přísnost. Potměšilý Osman musí dostat to, co si zaslouží. Až budeš v kamrlíku ležet na houni, uvědom si, že jediný chybný krok vede do pekel. Nepokoušej se o útěk, neboť by tě to stálo život. A navíc bys byl dlouhé hodiny mučen! Již jsi měl v zadnici někdy rozžhavenou železnou tyč?"

Medard zděšeně vypískl a zavrtěl hlavou.

"Tedy to nechťj vyzkoušet," zvedl ukazovák Husárek, "protože u mne jsou takové tresty na denním pořádku. My Španělé dovedeme být nelitostní a nemilosrdní. S námi nechť si nikdo nezahrává. Takový Fritz Klein to ví, a proto se přede mnou ukrývá na císařském dvoře. Avšak s tím je konec! Mám tebe a to mi pomůže lapit ho jako na udici. Ty jsi ten červ, na kterého se chytí."

Ani tahle informace Medarda dvakrát nepotěšila. Cítil, že jeho budoucnost je temná.

Kapitola 41

Kamrlík, který kdysi obývala turecká služka, byl pro trpaslíka dost prostorný. Kdyby na to přišlo, mohl by ho Medard užívat i jako salón nebo tělocvičnu, což ho samozřejmě ani nenapadlo. Bylo to vězení a Husárek dovedl být vězňem krutým a obávaným. Medard si nemohl namlouvat, že dobře pochodí. Jenom nevěděl, jak s ním bude naloženo. A hlavně kdy to bude.

"Proč jsem nezůstal v Libějicích?" kňoural nešťastně, "mohl jsem látat kalhoty a zpívat na kůru. Do žádné Vídně jsem neměl jezdit! Zlého trpaslíka Kleina bych nikdy nepoznal a on by se mi nechtěl pomstít. A i kdybych do Vídně jel a vyhrál medaili, nemusela mi pak sláva stoupnout do hlavy. Kdybych vstoupil do sboru cvičených pidimužů hraběte Chotka, něco bych se naučil a měl bych se dobře. Také jsem nemusel vysedávat po hospodách a zpívat na Špitálském poli. A rozhodně jsem se neměl ženit s Eulálií Lamželezo. To nebyl sňatek z lásky, ale z vypočítavosti. Takové věci se nevyplácejí! Ačkoliv to manželské soužití nebylo tak zcela nešťastné. Kdybych nepodlehł lenosti, nedočkal bych se přísného zacházení. Navíc jsem byl zbytečně choulostivý. Výprask sem, výprask tam - to se přece dalo vydržet. Eulálie to se mnou jistě myslela dobře. Je drsné povahy, což jí ale nelze vytýkat. Jenomže já jsem utekl a co z toho mám? Jsem v kamrlíku po zavražděné Turkyni a kdo ví, kdy mě potká její osud. Že se mnou Husárek zatočí, o tom nelze pochybovat."

Medard se zoufale rozvzlykal a uprostřed hořkého nářku usnul. Moc mu to nepomohlo. Samozřejmě se mu zdály hrůzostrašné sny o umučené Turkyni, kterou Husárkovi pochopové rozřezávali na malé kousíčky. Medard kvičel ze spaní jako myš, převaloval se ze strany na stranu a pokoušel se volat o pomoc. Pochopitelně se nedovolal a místo toho se zcela zpocený probudil.

"Eulálie," šeptal nešťastně, "jedině ty bys mě mohla ochránit před těmi, kteří mi hodlají ublížit. Před tvými svaly by se dali na útěk a mě by nechali na pokoji!"

To byla možná pravda, ale Eulálie nemohla zasáhnout, i kdyby náhodou chtěla.

Kapitola 42

Ale na Eulálii Lamželezo nemyslel pouze Medard. Také Husárek byl její existencí povážlivě zaujat. Velké ženy byly jeho nepřekonatelnou vášní a představa, že by mu patřila zápasnice a silačka, ho vzrušovala víc než cokoliv jiného.

"Kolik asi měří?" dumal dychtivě, "sedm střevíců, nebo ještě víc? A vážit může jako vykrmený vepř. Mohla by zápasit s medvědem a určitě by ho udolala. S takovou nádhernou ženou bych se chtěl utkat v milostném klání. Ta by mne jistě uspokojila. Vůbec nechápu, že ten slabomyslný skřítek od ní utekl. Měl v posteli sexuální klenot a nedovedl si s ním poradit. Už proto si zasluhuje ten nejpřísnější trest!"

Husárek slintal jako hladový pes při spatření flákoty.

"Pošlu za ní vyjednače," napadlo ho, "kteří smluví její několikadenní pobyt v mém paláci. Je to komediantka a jistě nebude proti tomu, přijmout vášnivou lásku od ohnivého Španěla. Už ta představa ji musí vzrušovat. Předsudky proti malým mužům rozhodně nemá."

Husárek si představoval různé prožitky s obryni a vilně se culil. Byl to opravdový oplzlík. Náhle se však jeho tvář zasmušila.

"Ale co když ta komediantka bude příliš drahá?" obával se, "její požadavky mohou být značné. Ony i obyčejné prostitutky stojí trpaslika značné peníze. Vyhodil jsem za požitky s nimi víc peněz než za cokoliv jiného. Mám vzácné psy, kohouty a kočky, jezdím v šlechtickém kočáře a starožitné sbírky mi závidí i skuteční znalci. Přesto tyto záliby, včetně livrejovaného služebnictva, mě nestojí tolik, jako dlouhonohé krasavice. A teď jsem dostal zálusk na ctižádostivou silačku. Jestli je opravdu tak ctižádostivá, mohla by mě finančně ohrozit. Když vidím opravdovou šťabaznu, přestávám být soudný a opatrný. Mohl bych ji nechat zabít, ale při její váze by to mohlo být značně komplikované. Jenomže, jak si užít za přiměřený peníz?"

Husárek přemýšlel tak dlouho, až mu konečně svítlo. Dostavil se nápad, který nebylo možno označit jinak než jako geniální. Najednou mu bylo jasné, jak ušetří.

Eulálie Lamželezo jakožto vdaná žena má plnit manželské povinnosti. K tomu se zavázala u oltáře a jistě si to plně uvědomuje. Pjala za muže trpaslika a s trpaslíkem musí obcovat. Nikoliv za hříšné peníze, ale zdarma.

Husárek si zammul ruce. Není přece nic snazšího, než se nechat dovést do Týnské uličky a vstoupit do tmavého domu, kde Eulálie bydlí. V noci je každá kočka černá a trpaslika od trpaslika nerozeznáš. Husárek sice Medarda asi o půl palce převyšuje, ale to není podstatné. Při svíčke ho nikdo nebude přeměřovat. Eulálie radostně přivítá mrňavého manžílka a ochotně mu poskytne veškeré rozkoše. Bude to ďábelská noc plná výstředností a Husárek za ně nezaplatí ani zlatku. Poměje se úplně gratis. A navíc tomu libějickému pitomečkovi nasadí parádní parohy!

Zlý trpaslík byl svým plánem natolik nadšen, že začal navzdory šlechtické důstojnosti metat kozelce.

Kapitola 43

Eulálie Lamželezo se nemohla zbavit mrzuté nálady. Povečřela velkého psa, který na ní v průjezdu cenil zuby, avšak šlo o zvíře staré a s masem neuvěřitelně tuhým. Hostina byla aktem pomsty za psí drzost a nikoliv gastronomická událost. Ale i tak se nedalo říct, že by si Eulálie žila nad poměry. Umělecky se jí příliš nedařilo, protože neměla dost železných předmětů, které by mohla ohýbat. Kováři chtěli za podkovy majlant a železné tyče byly ještě dražší. Co měla Lamželezo ohýbat a překusovat, když v obecnstvu seděl jeden skrbílek vedle druhého?

Ono to vlastně mělo logiku. Eulálie byla v Praze okoukaná, a tak musela šetřit materiálem až neuvěřitelně. Jedna podkova jí musela stačit až na pět či šest překousnutí, a to se jí nezdálo být na úrovni.

Vymýšlela si nové atrakce, ale ani na těch nezbohatla. Zápasila se silnými muži a několik řezníků málem odeslala na onen svět. Kováři Hryzalovi téměř zlomila nohu na čtyřikrát, ale po tomhle kousku jí podobné produkce policie zakázala a ona si šla stěžovat do Kwětu českých k redaktorovi Josefu Kajetánu Tylovi. Tvrdila, že jde o potlačování české iniciativy, ale pan Tyl, který byl na její svatbě, dospěl k závěru, že silačka sňatkem s trpaslíkem poškodila dobrou pověst českých umělců a není proto vhodnou reprezentantkou národních zájmů. Kwěty české se jí tudíž nemohou zastat. Takže Lamželezo hodila po panu Tylovi židli a hrdě opustila redakci. Bylo to jako když odchází bouře.

Eulálie musela i nadále žít skromně a chudě. Takový úděl se špatně snáší a je třeba najít původce. Pro silačku se jím stal její mrňavý manžel Medard. Jak si ten ničema mohl dovolit zničeňonic zmizet? A právě ve chvíli, kdy se rodil zcela mimořádný artistický pár, jaký nemá ve světě obdoby. Mohli sklízet úspěch za úspěchem a penízky by se jen sypaly!

Ten ničemný mrňous! Kdo ví, jestli ještě vůbec žije! Eulálie se po něm vypyťovala kde se dalo, ale pochopitelně neuspěla. Po Medardovi jakoby se slehla zem.

"Co chce beze mne dělat?" divila se Lamželezo, "bez mé razantní ochrany se nemůže uchovat při životě. Každý toulavý pes ho může zakousnout, kdejaký opilý otrapa ho hravě zašlápně a spadne-li do louže nebo do kanálu, hrozí mu utonutí. Cožpak si to neuvědomuje? U mne žil jako ve vatičce a mohl se v naprostém bezpečí těšit na závrtnou kariéru. Již nyní jsme se mohli rozjet do světa. Místo toho on živoří bůhví kde a já tvrdnu v Týnské uličce!"

Eulálie byla rozhořčena na nejvyšší možnou míru. UVědomovala si to, co dříve sotva vnímala. Tím, že přišla o skvělé perspektivy, vnímala malý vlhký byt jako životní křivdu.

"Bydleli bychom v nejlepších světových hotelích," soptila, "a vždycky v nějakém honosném, okázalém apartmá.

Nejraději s výhledem na moře, jezero nebo atraktivní horský masív. Tady koukám do zdi kostela a v úzké uličce je tma jako v pytli. Když jdu v noci domů, běhají kolem mne krysy velikosti králíka. Cožpak tohle je nějaká životní úroveň?

Takhle má žít velká umělkyně, která je silnější než bájná Eliška, manželka krále Karla IV.? Málo platné, osud se proti mně spiknul a rozhodl se mne zcela pokořit. Ke všemu mi už zase došly podkovy a nevím, co budu překusovat zítra U krhavý báby! Já snad ty rekvizity budu muset krást! Stane se ze mne zlodějka a jednoho dne mě strčí do šatlavy! Nebo půjdu šlapat chodník, někdo mi nezaplatí, já ho uškrtím a pak mě pověsí na šibenici!"

Eulálie si odplivla, protože své vyhlídky nepovažovala za dost přitažlivé.

Kapitola 44

Husárek byl připraven provinit se proti šestému přikázání. Vykoupal se a nechal navonět opojnými mastmi, pocházejícími až z daleké Persie. Chvilí se nahý producíroval v zrcadlové síni a okukoval se ze všech stran. Byl se svou postavou náramně spokojen a tak na sebe navlékl úplně novou husarskou uniformu. Padla mu jako ulitá. Jen ty hejtmanské výložky ho opětovně zlobily. Jeho mladší bratr ve Španělsku byl již loni povýšen na generála a sklízí ty největší společenské úspěchy. Jen proto, že měří o tři střevíce víc.

Naproti tomu Husárek se chystá navštívit potulnou komediantku, překusující podkovy. Takovou by bratr generál a dědic vikomtského titulu patrně pohrdl. Je lépe na to nemyslet!

Husárek si Eulálii Lamželezo představoval téměř neustále. Viděl v duchu její atletickou postavu a neměl přitom daleko k slastným mdlobám. Prožít noc se skutečnou obryní byl jeho dávný sen a nyní se blíží chvíle jeho splnění.

Husárek, kompletně připraven, poručil, aby předjel kočár. Lokaj měl přesné instrukce a věděl, že cílem noční cesty je Týnská ulička. Vezl do těchto končin Husárka poprvé. Pokud si pán toužil zaskotačit, nejezdil obyčejně tak daleko. Za Týnem se mohlo ledaco nepěkného přihodit. Asi proto si vzal Husárek dva hromotluky, kteří se starali o jeho bezpečnost. Husarský hejtmán měl při sobě sice bambitku, ale zřejmě nevěřil, že by jí dokázal použít, jelikož vážila přibližně tolik, jako on sám. Se strážci se rozhodně cítil bezpečněji.

Když kočár přešel Karlův most, dostal se dychtivý amant do transu. Jeho ručičky se vztahovaly k dosud nepoznané Eulálii a čelo měl zrosené potem. Přitom toužebně funěl a nemohl se dočkat, až kočár zastaví.

"Jestli se ten zatracený lokaj bude takhle courat," zlobil se, "pak určitě uhořím! Plameny vášně mě stravují už nyní! Je to tím, že my Španělé jsme nejlepšími milenci pod sluncem! Každou ženu dovedeme uspokojit a v lásce se rozpouštíme jako kus ledu na rozzhavené plotně. Nikdo jiný se nám nevyrovná. Zejména mně. Svou zuřivou vášní jsem proslul už ve dvou velkoměstech. Praha sice velkoměstem není, ale i zde mnohé ženy řičely rozkoší při mých vilných dotycích. Když jsem buclaté Ance prokousl stehno, uznale řekla, že by to lépe neučinil ani zdivočelý pes. Ale nyní mě čeká vyvrcholení mé milenecké kariéry. Eulálie pozná, co to je pravý milostný boj!"

"Na konci Karlovy ulice Husárek omdlel, takže ho jeden ze strážců musel polít ledovou vodou. Tu měl pro podobné případy při ruce. Pan hejtmán byl příliš emotivní a občas se nedovedl udržet při smyslech.

Pocákání zabralo a Husárek se na Staroměstském rynku opět vrátil do života. Odtud už bylo do Týnské uličky coby kamenem dohodil.

Když kočár zastavil, přikázal Husárek strážcům, aby zde na něho počkali.

"Sed'te a závid'te mi," pravil, "netuším, kdy se vrátím. Nejspíš až za ranního rozbřesku. Dnes jsem v mimořádné formě."

"Jenom neuklouzněte na chodbě," varoval ho lokaj, "v domě je tma a posledně jste si natloukl nosík tak, že vypadal jako nos dospělého muže!"

"Sluho, nestarej se o můj nos," houkl na něj Husárek, "nebo ti z toho tvého udělám sloní chobot. Jediné tvé štěstí je, že jsem v rozverném náladě a nikterak si ji nemíním pokazit. Ale příště si své drзости odpusť."

Načež vypnul prsa a rázně vykročil k domu, v němž na něj čekala, jak doufal, nesmírná slast.

Kapitola 45

Eulálie Lamželezo již ulehla. Vrátila se z produkce, která ji rozhodně neuspokojila. Vydělala jen pár krejcarů a navíc se jí při překousávání podkovy rozviklal zub. Dokonce špičák.

"To je pěkné nadělení," zlobila se, "na zdravém chrupu závisí značná část mé kariéry! Bezzubá ženská nepřekousne ani překlík, natož železnou podkovu. Musím jít k mastičkáři Šolískovi, aby mi dal tinkturu na zpevnění chrupu. Jinak to se mnou půjde z kopce!"

Plna obav se vsoukala do postele, kterou k nevelké spokojenosti sdílela sama. Vlastní vinou. Nepatřila totiž k vyhledávaným krasavicím a většina jejích známostí nedopadla dobře.

Fráňa Vojř z Hyberské ulice si vysloužil zlomeninu levé nohy a natržený boltec. Pepa Blahulek přišel o několik zubů a ani ostatní nedopadli výrazně lépe. Eulálie řešila totiž i drobné spory poněkud razantněji, než by se slušelo. To mládenci špatně snášeli, protože se potom ještě dočkali nevybíravých posměšků od škodolibé společnosti.

Eulálie se převalovala nespokojeně v nijak pohledném pelechu a opět žehrala na svůj nevydařený osud. Vinila ze své bídy kdekoho a nejvíc trpaslíka Medarda.

"Je to potupa všech potup," zlobila se, "trpaslík se ožení s krásnou, dobře rostlou mladou ženou, která mu nabídne kromě rozkoše i skvělou kariéru a on, nevďěčník, vezme roha. Co si od toho vůbec sliboval? K ničemu není a nic nového se nenaučil. Umí jen trochu vřeštět a vytahovat se vítězstvím v nějaké soutěži. To tak někoho zajímá! Ničeho kloudného se nedočká, na to vezte jed.

Zapadne mezi spodinu a bídne zhyne! Místo uměleckých úspěchů a cestování po celém světě ho zahrabou někde na hnojišti. Ledaže by si uvědomil své chyby a kajicně se vrátil ke své ženě. Dost možná, že bych mu i odpustila. Je totiž nejvyšší čas, abych Praze ukázala záda. Tady se pořád jen mluví o právech českého národa a na artistické umění se kašle!"

Kapitola 46

Eulálie zabořila hlavu do polštáře a dlouze vzdychla. Její nálada ustavičně klesala a osvobozující spánek nikde. Byla tak rozzlobena, že nevnímala ani to, co by jí za normálního rozpoložení mohlo sotva uniknout. Přeslechla zvuk koňských kopyt a skřípění kočáru. Což bylo s podivem, protože byla, ostatně jako každá ženská, pořádně zvědavá. Teď však tonula v bahně vlastních problémů a nic v okolí ji nezajímalo. Teprve, když někdo zaklepal na dveře jejího bytu, zvedla překvapeně hlavu.

Zaklepání se ozvalo znovu. Šlo vlastně o naléhavé bušení, neboť Husárek tloukl na dveře pěstičkou. Eulálie zavrtěla hlavou, neboť žádnou návštěvu nečekala. Kdyby to byla patrola, počínala by si razantněji. Předloni, když namlátila pekaři Jančaříkovi U děravé štoudve, jí strážníci vykopli dveře dřív, než stačila vylézt z postele.

Ozvalo se další, o poznání silnější zaklepání.

"Co se děje?" zaduněla Lamželezo, "je hodina duchů! Kdo tak pozdě v noci obtěžuje?"

"To jsem já," toužebně zafuněl Husárek, "otevři!"

"Kdo já?" vyváděla Eulálie, "nejsme zvyklá v noci otevírat každému vagabundovi!"

"Nejsem vagabund, miláčku," předl Husárek, "ale tvůj milující manžel Medard. Vracím se do tvé náruče, sladká Eulálie!" V tu ránu stála Lamželezo na nohou. Nadechla se a jako horská lavina se řítila ke dveřím. Trhla dveřmi a v matném světle olejové lampičky spatřila trpaslíka.

Euláliin hněv je možno omluvit, neboť již od dětství trpěla šeroslepostí. Jakmile se setmělo, nerozeznala psa od krabice na klobouky. Proto také španělského šlechtice nazvala mizerným parchantem a popadla ho za límec nové uniformy. Husárek se při prudkém pohybu vzhůru zalknul, takže nemohl nijak ovlivnit další průběh událostí. V následujících okamžicích se nestačil divit. Lamželezo, stále chrlicí nadávky, popadla rákosku a stáhla Husárkovi kalhoty. Ten se příšerně rozječel. Vřeštěl jako siréna a volal naléhavě o pomoc. Byl to strašlivý výprask, který by snad nikdy neskončil, kdyby se nepřihlíželi svalnatci, čekající na svého pána v kočáře. Vrhli se na Eulálii, ale značně přecenili své možnosti. Lamželezo si s nimi velice rychle poradila. Po několika vteřinách leželi v mdlobách na podlaze jako dva pytle otrub. Nad nimi hořekoval Husárek.

"Ta ostuda," kvičel, "španělský šlechtic a husarský hejtman spráskán zdivočelou děvkou! To je pro lidstvo větší pohroma, než francouzská revoluce nebo bitva u Slavkova."

Eulálii došlo, že zmrskala nepravého.

"Kdo jsi skrčku," vybafla, "cožpak se těch trpaslíků do smrti nezbavím?"

Ale trochu se zalekla, protože o hradčanském skřetovi, který se producíruje po městě v husarské uniformě, už slyšela a věru to nebylo nic lichotivého. Husárek rozhodně neproslul laskavostí ani ctnostným životem. Říkalo se, že neposlušné trpaslíky topí v kašně a lokajům vypaluje cejchy.

Nyní však měl do drsného tyрана daleko. Pobrekával, ohmatával si naplácáný zadek a zároveň s obdivem zíral na mohutnou siláčku.

"Chtěl jsem si udělat žert," vypravil ze sebe konečně, "protože znám tvého manžela. Abych to upřesnil, poskytl jsem mu přístřeší. Nyní už chápu, proč od tebe utekl!"

"Je to ničemný lenoch," zahučela silná dáma, "který zhatil mé plány. Vůbec se nebudu zlobit, když ho utopíš v kašně."

"Nejsem tak krutý, jak se o mně povídá," řekl Husárek, "ale zasloužil by si, abys pokračovala v jeho výchově. Jestli chceš, zaměstnám tě ve svém paláci. Budeš dohlížet na personál, který je notně zvlčilý. Jsi pozoruhodná žena, nádherně stavěná. Myslím, že tak překrásný exemplář jsem dosud neviděl. Kdybys mi darovala svoji přízeň, dovedl bych to náležitě ocenit."

"Už se stalo," řekla Eulálie, "a to ostatní si promyslím. Jak vidíš, žiji ve skromných poměrech. Kdybys mi zajistil slušné živobytí a společenskou úroveň, třeba bychom si rozuměli. Přitom bych mohla pokračovat v drezúře svého manžela a připravila bych ho na zájezdy do civilizovaného světa."

"To je výborný nápad," zatleskal Husárek, "nakonec se dá říci, že jsem u tebe dobře pochodil!"

Kapitola 47

Medard vyděšeně vykřikl, když se ve dveřích kamrlíku objevila jeho manželka.

"Překvapení, co?" zasmála se siláčka, "teď ti, hochu, nastanou zlé časy! Musíš dohonit to, co jsi zameškal! Je konec válení a nicnedělání. Udělám z tebe vynikajícího artistu, i kdyby ses tomu sebevíc bránil! Tvá ženuška ví nejlíp, co je pro tebe nejlepší. A přinesla si na tebe celou otep rákosek."

Medard záupěl, neboť věděl, že odtud Eulálii neuteče. Husárkův palác byl nejhorším vězením v celém mocnářství. Kam se hrabal Špilberk!

Eulálie s potěšením hleděla na svého třesoucího se mužíčka. Svůj despotismus však nepřeháněla. Musel jí ještě zůstat na veškeré služebnictvo. Husárek měl trpasličí čet, kterou navlékal do uniforem a proháněl po nádvoří. Sám ale neměl výdrž, a tak se pidimuži téměř pořád flinkali po paláci. Tomu chtěla Lamželezo učinit přítrž.

"Ze všech udělám artisty," rozhodla se, "protože zahálka je matkou neřesti. A jestli některý z trpaslíků bude mimořádně nadaný, mohu ho časem vyměnit za Medarda. To nikdo nepozná a ani se po tom nebude pít."

Lamželezo ovšem neměla na starosti jen trpaslíky. Byli zde také lokajové a služky. Sotva ji spatřili, pochopili, že to s ní nebudou mít nijak lehké. Eulálie byla rozená velitelka a navíc měla mimořádně pevnou ruku. A té se obávali i siláci, kteří dbali o Husárkovu bezpečnost.

"Ty moc nebij," prosil Husárek, "jsou to ostřílení bojovníci, kteří se už mnohokrát osvědčili. Nechci, abys jim zbytečně zpěrážela kosti."

Eulálie to slíbila bez sebezapření. Materiálu vhodného k výpraskům, tady měla víc než dost.

Kromě těchto úkolů ji čekal ještě jeden. Ten hlavní. Husárek se rozhodl učinit z Eulálie svou první milenkou. A už na ní nehodlal šetřit. Byl jí nadšen a vkládal do ní mnohé naděje. Tak statnou a energickou dámu ještě nikdy neměl. Ani ve Vídni. Jeho erotické zážitky mohou být zmnoženy, obohaceny a přivedeny k dokonalosti. Z psychologického hlediska bylo důležité, že tuto hvězdu nesebral Husárek v nevěstinci nebo na ulici. Lamželezo byla vdaná žena a její pověst se sotva dala zpochybnit. Jestli se v paláci zabydlí, může to být terno i pro španělského šlechtice.

Jak to vypadalo, Eulálie nebyla proti, třebaže to znamenalo nepochybně manželskou nevěru. To se však dalo překlenout. Ke zpovědi Lamželezo nechodila a z lidského hlediska se takové pochybení dalo jistě pochopit. Byl to přece Medard, kdo jako první dezertoval z posvátného manželského svazku a utekl od stolu i od lože. Nedbal toho, že Eulálie sčítala klid rodinného krbu jako oko v hlavě. V ničem manželka nešidila a starala se o něj přímo s mateřskou péčí. A on se místo toho projevil jako mařitel manželského soužití. Jestliže Eulálie vyznamená svojí přízní někoho jiného,

nelze se jí divit. Nikdo jí to nemá právo vyčíst, protože každý člověk, a zejména potom opuštěná ženská, má právo na trochu soukromého štěstí!

Silačka ovšem Medarda ani zdaleka neodepisovala. Rozhodla se udělit mu výchovnou lekci, naučit ho bezpodmínečné poslušnosti a udělat z něho použitelného artistu. Co bude dál, to se později uvidí. Husárek může zklamat. Je to bohatý cizinec se srdcem ve Vídni. Bůh ví, co se stane, až se nabaží nové milenky a zmizí ze scény. I když mu Eulálie pustí žilou, sotva bude zabezpečena na celý život. Třeba začne zase překusovat podkovy a ohýbat tyče. V takovém případě vezme manžela na milost a bude s ním jezdit po světě, jak to bylo původně naplánováno. Člověk musí počítat se vším. Spojit se s tak nebezpečným skřetem, jakým je Husárek, je značně riskantní. Prý má na svědomí i vraždy. Na Eulálii by si patrně netroufl, ale jistě to není. Španělé prý se obstojně vyznají v jedech a tak je třeba mít se před nimi na pozoru. Lamželezo se rozhodla být opatrná. Až uvidí, že Husárkova láska uvádá, pořídí si kocoura na ochutnávání jídel. Nebo raději dva. Z velké lásky se snadno vyvine nenávist i nepřekonatelný odpor. V takové situaci není vhodné jít do nesmlouvavého boje s očividným padouchem!

Kapitola 48

Prozatím všechno dokonale klapalo. Husárek byl Eulálií nadšen a jeho vilnost si přicházela na své. Nakoupil jí róby i zápasnické trikoty, ale nejvíce ji miloval, když se nahá pomazala medem a on ji mohl olizovat. Přitom kňučel jako mopslík a přímo omdlával blahem. Jenomže to mu nestačilo. Když si udělal kondiční přestávku, šel obvykle navštívit Medarda a líčil mu, jak se miluje s jeho ženou, až se nebohý libějický pidimuž rozeštkal. Bylo to celkem pochopitelné. Nikoho netěší, když mu žena nasazuje parohy, a tohle bylo nanejvýš ponižující. Medard dosud nic horšího nezažil. Snad by se s tím i smířil, kdyby mu to přineslo aspoň nějakou výhodu, leč té se nedočkal. Eulálie šla tvrdě za svým cílem, a jestliže se jednou rozhodla udělat z Medarda artistu, úporně na tom pracovala všemi možnými prostředky.

Husárek ovšem rýsoval jiné perspektivy pro uměleckou dvojici. Zatímco s Eulálií počítal přinejmenším na dlouhou dobu, Medarda byl ochoten obětovat v boji s Fritzem Kleinem hned. Často se radil s několika svými všeho schopnými oblíbenými a připravoval se k úskočným a podlým aktivitám.

Především bylo třeba vylákat Fritze Kleina z Vídně. Husárek si to představoval tak, že zveřejní místo Medardova hradčanského pobytu. Pidimuž, který je stále nejmenším mužem monarchie, je věčnou hrozbou pro vídeňského skřeta a Fritz Klein je o tom pořád stoprocentně přesvědčen. Domnívá se, že Medard baží po jeho místě ve Vídni, a jistě se bude chtít spojit s Husárkem, aby Tintěru získal. Proto se dalo očekávat, že vídeňský trpaslík vyleze ze svého císařského úkrytu, kde již není zcela bezpečný. Proslýchá se, že Ferdinand Dobrotivý má mnohem raději papoušky a opičky. Kleina to uráželo, ale pomoci si neuměl, i když se pokoušel vřeštět a poskakovat na bidýlku. Obvykle ho ale zradila letora. Když se zašklebil jako belzebub a nesklidil za to obdiv, skřípal zuby a vztekle mumlal, že hází perly sviním.

"Nesmíme déle váhat," konstatoval Husárek, "a Kleinovi nesmím dopřát ani chvíli klidu. Musím ho znervóznit a donutit k chybám. Je mnoho variant, ale výsledek může být jen jediný. Postěhuji se na výsluní do Vídně."

Naslouchající trpaslíci živě souhlasili. Tleskali, optimisticky štěbetali a snaživě se pitvořili. Všichni byli ochotni přiložit ruku k dílu, protože i oni toužili po změně trvalého pobytu. Tak se řeka hněvu, zloby a nenávisti rozlila, vystoupila z břehů a chystala se pohrbit v kalných vodách všechny nepřátelské elementy.

Kapitola 49

Fritz Klein se zlobil. Prskal, uplivoval a pištěl. Dozvěděl se z mnoha stran, že proti němu kuji pikle. Pražský Husárek, který musel z Vídně odejít jakožto smilník a neznaboh, připravuje prý pomstu a nešťítí se vůbec ničeho. Za nebožtíka císaře by se neodvážil, ale slabosti Ferdinandovy hodlá využít. Sám si na návrat do Vídně netroufá, protože hostí Medarda Tintěru, který porazil Kleina v neregulérním boji o titul nejmenšího muže mocnářství. Fritz Klein tehdy nebyl ve formě a soutěžil s oteklými chodidly a vysokou boulí na hlavě. Jedině proto skončil druhý a vítězství si odnesl libějický hňup Tintěra. A ten by nejraději získal i Kleinovo místo.

Nejde o žádné fámy. Všechny vídeňské noviny se zmínily o Husárkových aktivitách a tajných plánech. Medard v nich byl líčen jako horký kandidát na nejvyšší pocty. Chystá se prý s velikou pompou do veřejného života. Mnozí vážení trpaslíci zdůrazňují jeho nevšední talent. Učený pidimuž krakovský ho řadí mezi deset největších osobností tohoto století.

Kdyby Fritz Klein pochopil, že jde o Husárkovy intriky, spal by daleko klidněji. Ale on se cítil ohrožen a nemohl si nechat něco takového líbit. Zvláště, když se dočetl, že vlivní pražští politikové uvažují o Medardově kandidatuře do sněmovny.

"Se zpupnými Čechy je třeba zatočit," pištěl Fritz Klein hystericky, "jinak se monarchie zhroutí. Braňme se, Rakušané! Nepřipusťme, aby se drali nahoru ctižádostivci jako Karel Havlíček nebo Medard Tintěra. Bojujme s rozkladnými elementy a zastavme je, pokud je ještě čas!"

Jeho vlastenecké výkřiky však zůstávaly bez odezvy, protože každý věděl, že jsou k ničemu. To posléze uznal i Klein. Nezaújme-li postoj aktivní obrany, nebo ještě lépe - aktivního útoku, může se dostat do svízelné situace. A tomu je právě třeba předjet.

Fritz Klein po poradě se svými komplici napsal Husárkovi dopis.

"Slovutný příteli a příznivče," stálo v něm, "škoda, že jsme se tak dlouho neviděli a nemohli se přátelsky, ba bratrsky, obejmout. Vždyť patříme k nejvznešenějším trpaslíkům v Evropě. I kdyby se objevili menší muži než jsme my, šlo by o pouhou hříčku přírody a nikoliv o rovnocenné živočichy. Doslechl jsem se, že právě studujete jeden takový výlučný případ. Český pumprdlík Medard Tintěra je opravdu drobný. Za pomoci protekce a úskoků dosáhl vítězství, které mnozí značně zveličují. Doufám pane, že to nejste také Vy. Chápete ho jistě jako kuriozitu, jež pouhým nedopatřením pronikla do našich kruhů. Nicméně bych byl potěšen, kdybych mohl toto stvoření opět spatřit. Možná, že bych jej od Vás dokonce koupil a umístil v kleci s veverkami. Jsem ochoten zaplatit za Medarda Tintěru tisíc zlatek a možná i více. Zvažte mou nabídku a sdělte prostřednictvím emisarů, které si dovolím do Prahy poslat, Vaše ctěné rozhodnutí."

Váš oddaný Fritz Klein."

Nyní musí Husárek odkrýt karty! Ať chce nebo ne, je třeba odhalit své ledví. Přiznat barvu. Buď se pokusí s Kleinem uzavřít nějakou dohodu, nebo prohloubí dávné nepřítelství a spolu s libějickým spratkem s ním bude chtít zatočit. V tom případě si ovšem ukousne větší sousto, než je schopen spolknout. Fritz Klein se totiž nezalekne a nedokáže-li zničit samotného Husárka, zlikviduje alespoň Medarda Tintěru!

Kapitola 50

Husárek si mmul ruce. Kleinovy emisary nepřijal a jednáním s nimi pověřil tlustého trpaslíka, zvaného Písařík. To proto, že ten dovedl číst i psát. Pocházel z Milána, kde brousil husí brky v kanceláři knížete Bonialliho. Ani jeho diplomatictí sokové nebyli žádné nuly. Pidimuž Traube měl titul polního piškuntálka a skrček Hochwein, narozený v Brně-Židenicích, míchal na císařském dvoře bylinkové čaje pro všechny neduživé lokaje. Sešli se v podkroví domu u Mostecké věže a nikdo nikomu nevěřil.

Vídenští emisari byli prohnáni ničemové, kteří už dva dny brousili po Praze a sháněli všemožné informace. Sešli se s řadou trpaslíků, pracujících na dvorech české šlechty, a vyzvídali jak mohli. Tak se dozvěděli, že Medard není hostem, ale vězněm mocného Husárka. Potěšilo je, že Husárek obcuje s Medardovou manželkou a ona dáma že je vyhlášená silačka. Nenechají se tudíž od Písaříka

balamutit. Ten se o to zpočátku snažil, ale brzy pochopil, že je to zbytečné.

"Víme dobře," pravil polní piškuntálek, "že pozice libějického pidimuže je vratká a tento stav nás upřímně těší. Pan kapitán Husárek by za jistých okolností mohl mít zájem zbavit se manžela své přítelkyně a naše nabídka mu k tomu dává jedinečnou příležitost."

"Máte velice nepřesné informace, které se opírají o zkrslé výpady našich nepřátel. Pan Medard Tintěra je váženým hostem kapitána Husárka a tento vztah nemá daleko k upřímnému přátelství. Váží si ho i pro jeho talent, který prokázal přesvědčivým vítězstvím nad panem Kleinem."

"To byl podvod," zapištěl Hochwein, "v čestném boji by to nikdy nedokázal! Navíc by se mohl ten takzvaný úspěch ve vši tajnosti zopakovat. Fritz Klein mu je kdykoliv k dispozici."

"Naši nabídku znáte," dodal Traube, "a tato suma nemusí být konečná. Máme právo nabídnout dvojnásobek, budeme-li moci pana Medarda okamžitě odvézt."

"Nač tolik spěchu?" podivil se Písařík, "navíc nechápu, že neberete v potaz názor paní Tintěrové. Domníváte se, že by byla nadšená, kdybyste jí manžela, tuto chloubu českého národa, odvěkli do Vídně? Nezapomínejte, že Tintěrovi zde mají značné konexe. O nejmenšího muže mocnářství se zcela nedávno zajímal pan poslanec František Palacký!"

"Ten rozvratník?" ušklíbl se Traube, "pěkné styky, jen co je pravda. S tím zajisté kapitán Husárek nemůže souhlasit!"

"Ovšemže ne," zafuněl tlustý mužik, "kapitán Husárek je císařský důstojník, jehož loajalita je nesporná. Za jistých okolností je ochoten vyhovět i panu Kleinovi, ale nabízená suma uráží jeho jemnocit. Kapitán je velice bohatý člověk a nepotřebuje získávat peníze tímto způsobem. Je však ochoten zahrát si o pana Medarda tři partie žravé dámy."

Vídenští emisari jen s námahou utajili výkřiky nadšení. Jak by ne, když Fritz Klein byl právě v této hře neporazitelný. Žravou dámu hrál při každé příležitosti a vřdycky triumfoval. Výjimkou byly pouze partie s nebožtíkem císařem.

"Tento návrh je zcela přijatelný," řekl polní piškuntálek, "a pan Klein bude jistě souhlasit. Můžeme uzavřít dohodu a sjednat termín, v němž se kapitán Husárek dostaví do Vídně."

"Špatně jste mě pochopili, pánové," usmál se Písařík, "kapitán Husárek se s panem Kleinem utká pouze v domácím prostředí. Srdečně zve svého vídeňského přítele do Prahy. Zvítězí-li pan Klein, může si nejmenšího muže mocnářství okamžitě odvézt. I se zlatou medailí!"

Tohle emisary nepotěšilo. Tušili, že se to nebude líbit ani Fritzovi Kleinovi. Jenže Písařík jinak nedal. Měl své instrukce a od těch se nesměl odchýlit.

Kapitola 51

Eulálie Lamželezo si zpočátku myslela, že se Husárek pomátá na rozumu. Jeho zarputilý kukuč roztál a on se v jednom kuse potměšile pochechtával. Měl báječnou náladu a šklebil se, jako by už měl vítězství v kapse. To žádalo vysvětlení a silačka si je razantně vyžádala.

Leč nadšena nebyla. Byla to praktická žena, nechápající vysokou politiku se všemi jejími riziky.

"Co se mne týče," pravila, "neváhala bych ani okamžik. Medard je pro nás zbytečnou přítěží. Jako manžel nestojí za nic a dobrého umělce z něj nevytluču, ani kdybych o něj zlomila otep rákosek. Není to v něm a ani neprojevuje lásku k uměleckému pohybu. Jeho projev je toporný a loudavý. Ani šklebit se neumí. Vypadá jako plačící děcko, které ztratilo makovou buchtu. Z takového trpaslíka nebude nikdy žádoucí užitek. Proč ho tedy za výhodnou cenu neprodat? Mohli bychom toho Kleina pěkně oškubat. Kdyby vysolil takových pět tisíc zlatých..."

Husárek odmítavě zavrtěl hlavou.

"Chci Kleina zničit," řekl, "a ne s ním kšeftovat. Pět tisíc je sice slušná cena, ale nemůže mi nahradit pocit z vítězství."

Chci ho vytáhnout z Vídně a pohrát si s ním jako kočka s myší. Hodlám mu nastražit rozmanité pasti. Ještě nevím jaké, ale zaručeně jich bude hodně a jedna strašnější než druhá. Kvůli Fritzovi Kleinovi jsem byl vyštván z Vídně a ten ničema za to musí zaplatit."

"Chceš ho zabít?" zeptala se Lamželezo.

"Možná zabít," odvětil Husárek, "a dost možná jen přizabít, vyklesat, oslepit, vyříznout mu jazyk, utnout uši i nos, zbavit končetin, zašít do pytle a hodit do jámy s nehaseným vápnem. Je možné, že ho nechám zahrabat do mraveniště nebo ho pověším na vrchol skály, kde ho oklovou draví ptáci. Všechno musím důkladně promyslet."

"To se mi nechce líbit," řekla Lamželezo, "protože ten Klein nepřijede sám. Bude kolem něho spousta hlídačů a špiclů. Možná, že ho bude hlídat i místní policie. Nic se neutají a nakonec se dostaneš ještě do maléru."

"Na mne si tady nikdo netroufne," nadýmal se Husárek, "jsem španělský šlechtic a rakouský důstojník! Sám rozhodně Kleina mordovat nebudu. To dá rozum."

"Stejně bych raději viděla," mínila Eulálie, "kdyby nemuselo dojít ke krveprolití na tak profesionální úrovni. To by se nemuselo podařit ututlat, a proč se zbytečně dostat do lidských řečí? Rozumnější by bylo Medarda prodat. Kdyby sis našel novou milenkou, měla bych aspoň prachy!"

"Ty budeš mít stejně, protože se tě jen tak nezbavím," uklidňoval ji, "vzrušuješ mě víc, než kterákoliv jiná žena. Kdybys nebyla tak nízkého původu, pojal bych tě za ženu. A Medarda bychom utopili v studni..."

"Trpaslíka, který má takovou cenu, bys utopil jako kotě?" vydechla Eulálie a vykulila zděšeně oči, "ty vůbec nevíš, co je to šetnost."

"Jestli se někdy ožením," vysvětloval Husárek, "tedy jedině v kostele. Nevěsta musí být svobodná nebo v nejhorším případě vdova. Potřeboval bych tedy mít jistotu, že manžel už na tomto světě nestraší!"

"Hezká úvaha," pochválila ho Lamželezo, "ale bere mi naději, že Medarda zpeněžíme. Myslíš jenom na svou pomstu a mé zájmy přehlížíš."

"Když si ke svým budoucím produkcím vycvičíš jiného trpaslíka z mého souboru," řekl Husárek, "rád tě Medarda zbavím. A ke skřetovi ti přidám ještě opici!"

To Eulálii celkem uspokojilo. I když se u Husárka neměla špatně, po náročné umělecké práci s potleskem obecnstva se jí přece jen stýskalo.

Kapitola 52

Fritz Klein přijal zprávu svých emisarů bez nadšení. Jestliže byl vůbec ochoten z Vídně někam vyrazit, tedy rozhodně ne do Prahy za Husárkem. Samozřejmě by ho z duše rád rozdrtil v dámě a pokořil tak jeho inteligenci, ale nechtěl by kvůli tomu riskovat život. Nenávistný a zlý Husárek by si jistě nenechal ujít příležitost, aby se mocného vídeňského trpaslíka zbavil. Nastražil by rafinovanou past, které by se Klein také nemusel vyhnout. Husárek by se možná nešťít ani vraždy!

V tomto směru se husarský kapitán opravdu netěšil dobré pověsti. To, co se o něm tradovalo nebo jen bokem šuškal, nesloužilo rozhodně ke Španělovu dobrému jménu. Ani kdyby jen pouhá desetina z toho byla pravdou. Mnoho služek, milenek i pidimužů zmizelo v rozsáhlém sklepení Husárkova paláce. Tyto oběti byly nejprve krutě mučeny a potom - rozsekány na kusy - končily v žaludecích hladových krys. Fritz Klein těmto údajům věřil již proto, že sám nebyl o nic lepší. Jeho metody se Husárkovým velice podobaly.

"Kdepak, kamaráde," skřehotal nyní, "mne do Prahy nedostaneš. Toto odbojné město, plné krvelačných Slovanů a zakuklených zednářů, nemusím vidět ani náhodou. Chce-li se mnou Husárek hrát žravou dámou, musí se soubor uskutečnit ve Vídni. Případně v Linci, pod dohledem armádních špiček. Husarský kapitán nemá důvod nedůvěřovat skvělým vojákům z Lince. Zvláště, kdyby byl povýšen na obersta, což bych snad mohl zařídít."

Nastalo nové vyjednávání, ale bez naděje na úspěch. Husárek nepovolil, ani když byl Klein ochoten přijet do Krumlova a posléze dokonce i do Českých Budějovic. Neústupný Husárek zase odmítal opustit Prahu, což bylo pro Kleina velice mrzuté. Rád by potvrdil svou neporazitelnost ve žravé dámě, ale ještě raději by si odvezl Medarda Tintěru. Nejmenší muž mocnářství mu stále ležel v žaludku a svou stříbrnou medaili už alespoň tisíckrát proklel. To, že skončil tehdy na druhém místě, bylo největší potupou jeho života.

I nyní Fritz Klein brečel vzteky. Sám dbal, aby se jeho porážka Čechem příliš nerozmazávala. Měl v novinách své lidi, kteří dovedli hájit jeho zájmy, ale kdo umlčí takové pisálky, jako jsou Havlíček nebo Palacký?

Klein věděl, že musí něco podniknout, ale nevěděl co. Medard byl v Husárkově paláci bedlivě střežen a jeho strážcové se zdáli být nepodplatitelní.

"Nějaké řešení přece být musí," zlobil se, "dostal jsem se vítězně z mnoha ošemetných šlamastik a poradím si i tentokrát. Můj geniální mozek překoná všechny překážky. Jsem stratég k pohledání a nazývají mě králem intrikánů. Musím prokázat, že jsem takových lichotek hoden."

Kapitola 53

Kleinovi emisari zнову putovali do Prahy, ale tentokrát zcela tajně. Přivezla je známá vídeňská kurtizána v příručním kufříku a ubytovala ve vlastním apartmá v hotelu. O jejich přítomnosti nesměl mít nikdo tušení a nejméně ze všech Husárek, který stále trval na partii žravé dámy ve vlastním paláci. Byl si jist dokonalostí svého plánu i věrností služebnictva, a tak si počínal příliš lehkomyšlně. Jestliže se sloužící obávali krutých trestů, Eulálie Lamželezo takové obavy neměla. Víme dobře, že šlo o ženu fyzicky mimořádně zdatnou, statečnou a především chtivou peněz. Jakkoliv byla spokojena s Husárkovou přízní, toužila stát na vlastních nohou a rozhodovat o vlastní budoucnosti. Říkala si, že zašantročit ubohého Medarda za pár tisíc zlatých by nemusel být tak špatný obchod. Ten záměr se jí zamlouval každým dnem víc, protože cvičila pohybově nadaného pidimuže Myšku, z něhož by se časem mohl stát partner přímo ideální. Medarda převyšoval sotva o půl palce a klidně by se za něho mohl vydávat, aniž by budil sebemenší podezření.

Kdyby Medard zmizel v propadlišti dějin, mohla by Eulálie vyrazit na světové turné s náhradníkem. A s jakým náhradníkem! Myška metal salta dopředu i dozadu, stíhal ušima, pohyboval nosem a šklebil se tak pitvorně, že z toho Eulálie dostávala záchvaty smíchu. A což teprve nenáročné obecnstvo. To by doslova padalo ze židlí a těšilo se na další představení.

Při pohledu na schopného a nadaného pidimuže Eulálie Medarda bez výčitek svědomí odepisovala. Měla s ním spoustu trpělivosti a k ničemu to nevedlo. Byl to toliko krejčík a žádný umělec.

Nyní tedy seděla Eulálie s Kleinovými emisary v hotelovém apartmá, připravena zradit manžela i milence. Rozhodně to ale nemínila udělat za třicet stříbrných. Byla to dobrá obchodnice, která neholdala uzavřít mizerný kšeft, jímž by si usekla ostudu na celý život. Podlost musí vynést, jinak jde o naprostou slabomyslnost.

"Ctěná dámo," zaskuhral polní piškuntálek, "pokud nám svého manžela svěříte do péče, mohu vám zaručit, že s ním

bude nakládáno vlídně a ohleduplně. Fritz Klein ho hodlá hýčkat a chovat jako ve vatičce."

"To si dovedu představit," přikývla Lamželezo, "ale těmito drobnostmi se nemíním zabývat. Je mi jedno, jestli Fritz utrhne Medardovi hlavičku jako broučkovi. O něj tady opravdu nejde. Ale jestli ten obchod uskutečníme, ocitnu se ve smrtelném nebezpečí. Husárkovi na nejmenším muži mocnářství nesmírně záleží, a kdybych se ocitla v podezření, určitě by na mě vypustil své jedovaté hady a štiny. Má té havěti tolik, že by mohl otrávit celé Hradčany i s Malou Stranou. Já jsem ještě mladá a chci si užít života pokud možno v přepychu. To znamená, že za Kleinovy peníze odjedu s falešným ženichem na umělecké turné do Ameriky!"

"Jak je ctěná libost!" přikyvoval polní piškuntálek, "v tomto směru vám poskytneme naprostou volnost. Jde jen o to, abychom se domluvili na způsobu provedení a přiměřené sumě."

"Požaduji deset tisíc zlatých," vybafla Eulálie, "z toho pět nyní jako zálohu. Jinak se nemáme o čem bavit."

Emisaři si vyměnili trochu vyděšené pohledy. Požadovaná suma nebyla žádný pakatel. Na druhé straně však bylo nezbytné se s Eulálií dohodnout, jinak si o Medardovi mohou nechat jenom zdát.

Kapitola 54

Medard měl nepříjemné tušení. Děsivé představy jím lomcovaly a divoké sny nedávaly spát. Také Eulálie Lamželezo změnila své standardní chování. Přestala být náročná a Medardovo cvičení sledovala s neskrývanou nudou. Při jeho kotrmelcích zívala jako hroch a takřka úplně přestávala používat rákosky. Medard měl pocit, že ho manželka odepsala a na společnou budoucnost už nepomýšlí.

To mohlo být velice špatné. Medarda začala polévat hrůza plnými džbery. Jestliže Husárkova vášeň vzrostla natolik, že chce s Eulálií uzavřít pevný svazek, může to s Medardem dopadnout všelijak. Z kamrlíku se lze hravě dostat do mučírny a odtud do temných sklepů pod palácem. Takový konec si rozhodně nepřeje. Ale Husárek není jediným nebezpečím. Eulálie Lamželezo sotva změnila své ideály. Jistě sní o uměleckých úspěších a artistické slávě. Ale atraktivní duo, které si vymyslela, už sotva utvoří s Medardem. Zřejmě jí zaujal některý jiný trpaslík, šikovnější, čilejší a ohebnější.

Medard, aniž by tušil, že jeho perspektivy jsou ještě daleko horší, začal vyzvídat. Prosil Eulálii, aby mu sdělila, jaké s ním má úmysly, ale Lamželezo odpovídala záhadnými úsměvy.

"Dočkej času, jako husa klasu," poradila mu, "a rozhodnutí nech na mně. Bude to k tvému dobru."

Řekla to sametovým hlasem, jak nejněžněji dovedla, ale Medarda se jí ukonejšit nepodařilo. Tím spíš, že Husárek se tvářil stále potměšileji.

"Nejsem schopen pochopit," usklíbl se, "jak s tebou mohla tak vzácná žena obcovat. Takový zamíndrákovaný skrček ji přece nemohl nikdy ukojit. Ona je vitální a temperamentní jako čertice. Když ji uvedu do varu, řve jako jelen v říji. Až se otrásá palác. Ty si vůbec nedovedeš představit, koho jsi směl laskat. Jsi nula s medailí, která je všem pro smích. Nula, ta nejmrňavější nula na celém světě. Vůbec nechápu, proč po tobě ten Klein tak prahne."

V této chvíli Medard Tintěra omdlel jako špalek. Když se probрал, Husárek v místnosti už nebyl, ale jeho slova jakoby stěny zlomyslně opakovaly. A ze všech stran se nenávisně mračil zlý trpaslík z Vídně.

"Tak on na mne nezapomněl," zaskučel Medard, "chce se mne zmocnit a umučit k smrti. Stanu se jeho obětí a nikdo se mne ne-zastane. Na svou svalnatou manželku se už spolehnout nemohu a Husárek se bude pást na mém zoufalém strachu. Co proti tomu mohu dělat? Sám se z paláce nedostanu a pomocnou ruku mi nikdo nepodá. Nejmenší muž mocnářství už nikoho nezajímá. Jeho zlatá medaile nemá cenu zlámané grešle. Češi si nelámu hlavu pro svého významného občana, který zvítězil v nepřátelské Vídni a odvážně plivnul do tváře celému habsburskému rodu. Česká šlechta se ode mne odvrátila a národní buditelé mě přehlížejí, jako bych se o náš národ vůbec nezasloužil. Možná, že někde bídne zhynu, a noviny to vůbec nezaznamenají. Ani v Libějicích, kde jsem zpíval na kůru, se to nedovědí. Má sláva se rozplyne jako dým a kdoví, jestli se dostanu do dějin. Pan Palacký mě dozajista opomene." Medard ukřivděně zavzlykal, ale naprosto si tím nepomohl. Musel svůj kalich hořkosti vypít až do dna.

Kapitola 55

Fritz Klein svým emisarům pořádně vynadal. To, že dali Eulálii zálohu, považoval za krajně neprozřetelné.

"Cožpak lze věřit české komediantce, překusující podkovy?" láteřil, "není to dokonce cikánka?"

"Nikoliv, slovutný pane," odmítl podezření polní piškuntálek, "vlasy má světle kaštanové a obličej nezapře slovanské rysy. Navíc je zcela zřejmé, že se chce Medarda zbavit. Touží po umělecké dráze a chystá se opustit Evropu."

"A jak si to vůbec ta dáma představuje?" prskal Klein, "to dá Husárkovi pusku na rozloučenou, mně prodá Tintěru a půjde se produčirovat za moře? To by jí určitě vyšlo! Dábelští Husárek by ji zmasakroval dřív, než by překousla první podkovu. Tak co vy na to, vy tupci! Kterak chcete odstranit Husárka?"

"Již jsem sestavil dopis," pochlubil se polní piškuntálek, "ve kterém znovu vyzývám Husárka k souboji ve žravé dámě. Navrhuji, abyste se utkali na Konopišti u Benešova. Je třeba, aby si myslel, že se nechcete vzdát původního úmyslu. Budeme ho uhánět a odvádět jeho pozornost."

"To by šlo," přikývl Klein, "a já bych se se svým doprovodem na Konopiště mohl opravdu vydat. Kdyby se kolem toho vytvořil pořádný humbuk, mohlo by to vypadat věrohodně. Konopiště je myslím bezpečné, nebo není?"

"Je zcela z dosahu Husárkovy zloby," ujistil ho polní piškuntálek, "a vaše stráž bude vždy připravena odvrátit jakoukoliv provokaci. Pokud se, slovutný pane, rozhodnete pro návštěvu Čech, je naše věc předem vyhraná. Husárek bude sledovat Konopiště a začne pátrat po skutečném důvodu našeho pobytu. Jeho špióni se přemístí do oblasti Benešova a my v Praze zatím vykoupíme Medarda od Eulálie Lamželezo. Více se o ni starat nebudeme. Pokud včas nezmizí, stane se terčem Husárkovy pomsty, a ta bude nade vší pochybnost strašná. Ztráta Medarda Tintěry ho rozzuří do nepříčetnosti a ani siláčka se jeho hněvu neubrání."

"Leda, že by ho zašlápla," zachechtal se Fritz Klein, "to by také nebylo špatné řešení." Ani netušil, jak blízko byl pravdě.

Kapitola 56

Bylo krásné, slunné odpoledne. Kdekdo jím byl okouzlen a ani Husárka nenechalo lhostejným. Lákalo ho k abnormální aktivitě. Nechtělo se mu však skočit do bazénu, chytat do síťky motýly nebo obdivovat krásu květin. Husárek znal jediný způsob radostného vyžití, a tím byly erotické hrátky. To byla ta správná parketa. Jeho smyslnost se probouzela často zcela nečekaně a svou silou drtila své okolí. Eulálie Lamželezo ale zatím vždy dokázala Španělovi vyhovět ve všech směrech a v každé době. Pravděpodobně by propadla komplexu méněcennosti, kdyby se měla sklonit před vitalitou smyslného trpaslíka.

Také nyní byla připravena přijmout výlevy jeho vášně. Milovala se sice raději za svitu luny, vřeštění koček a tajemného šepotu očních zahrad, ale slunce jí také rozhodně nevadilo. Ne protestovala by ani uprostřed pouště, ani kdekoli jinde. Ložnice ovšem tentokrát nebyla o nic chladnější. I dychtivý Husárek to cítil, a proto otevřel okno do zahrady. Tím bylo odstartováno osudné odpoledne lásky. Samozřejmě lásky perverzní, jak se na amanta Husárkova formátu slušelo.

Lamželezo ležela nahá na posteli a čekala na jeho iniciativu, která na sebe nenechala dlouho čekat. Husárek s toužebným pohledem zamířil ke komodě, kde měl připravenou sklenici dobrého lesního medu. Ten rozlil Eulálii po jejím mohutném břiše a natřel jí i vnitřní stranu pevných stehen. Pak se pustil do práce. Dychtivě olizoval hodnotné sladidlo a vyražel přitom zvuky, připomínající tapíři chrochtání. Také Eulálie se snažila.

Jenomže jednu věc Husárek nedomyslel. Vůně medu přivábila ze zahrady včelu. Ta vnikla otevřeným oknem do ložnice a s toužebným bzukotem začala kroužit nad postelí. To nebylo dobré. Lamželezo se sice nebála deseti chlapů, ale byla alergická na včelí žihadla. Vlastně tím trpěla celá její rodina. Dědeček po včelím bodnutí zemřel a tatínek, prchaje před rojem včel, utonul v řece. Nelze se proto divit, že Eulálie přestala vnímat rozvášněného Husárka a tloukla kolem sebe rukama. Včelu se jí ovšem zahnat nepodařilo. Naopak. Bzukot byl stále intenzivnější a včela projevovala zájem nejenom o med, ale také o boj s Eulálií. To byl rozhodující okamžik. Lamželezo se vzepjala a smýkla sebou tak, že se ve vzduchu otočila ze znaku na břicho. Ani nevímala Husárkovo zoufalé vykviknutí. Zmítala se na posteli jako velryba, napadená kosatkami. Oháněla se a kopala na všechny strany, což provázela vzteklym funěním. Posléze přece jen včelu plácla tak, že nebohý hmyz poražen dokonale na podlaze.

Lamželezo se začala uklidňovat. Hledala očima Husárka, ale našla ho teprve, když se nadvzdvala. Nejevil známky života. Zato byl úplně placatý a připomínal rejnoka nebo předložku k posteli. Bylo zbytečné ho křísit. Eulálie si uvědomila, že zavinila smrt významné osobnosti a nebylo jí z toho nikterak do smíchu. Navíc do místnosti vletěla další včela a začala ji kroužit kolem hlavy. Pak se snesla na placatého Husárka a začala si pochutnávat na medu, který mu utkvěl na vousech.

Kapitola 57

Husárkova tragická smrt sice neotřásla Evropou, ale dost se o ní mluvilo. Nebožtík nepatřil mezi společenské nuly, a tak se přetřásal i způsob jeho skonu. Verzi bylo několik, ale lidé se přikláněli k tomu, že byl zavražděn svojí milenkou a jejím manželem. Soudilo se, že bažili po jeho majetku a obohaceni chtěli uprchnout do ciziny. Aby nemohli uniknout spravedlnosti, skončili oba za katrem, kde měli čekat na soudní přelíčení.

Eulálie zuřila a vyrazila na komisařství několikery dveře. Bylo třeba s ní zatočit a spoutat ji jako těžkého zločince. Ale ani potom nedala pokoj a překousala hranné řetězy. Teprve když jí komisař sdělil, že povolá kováře, aby jí kleštěmi vytrhal zuby, začala se chovat slušně.

Naproti tomu s Medardem nebyly ani ty nejmenší potíže. Byl skleslý, umírněný a žalostně vzdychal. Naprosto nechápal smysl obvinění. Cítil se dokonale zaskočen a s výčitkami vzpomínal na své mládí.

"Všechna sláva - polní tráva," říkával pan farář, "a já jsem mu nevěřil, ačkoliv o jeho moudrosti se nedalo pochybovat. Mohl jsem krejčovat v Libějicích, zpívat na kůru a bylo by mi dobře. Jenomže já jsem pomýšlel výš a takhle jsem dopadl. Nakonec mi ještě kat zakrouží krkem a tělo s opovržením hodí do jámy. Nikdo se nad tím nezastaví, nikdo nade mnou nezapláče. To, že jsem proslavil českou zemi a získal pro ni zlatou medaili, už nikoho nevzrušuje. Není nikdo, koho by to ještě zajímalo. Ale možná, že jsem udělal chybu tou svatbou. Kdybych se coby svobodný trpaslík oblékl do národních barev, koupil si čamaru a zpíval Kalamajka mik, mik, mik, vzali by mě vlastenci mezi sebe. Jenomže já jsem vystupoval v putykách a vůbec jsem na sebe nedbal. Nepronikl jsem do lepší společnosti, dokud mne Husárek nezavřel ve svém paláci. Byl jsem tam jako v kleci a tak nechápu, jak mi mohou přičítat ještě účast na vraždě."

Nejhorší ze všeho ale byly hrůzostrašné sny. Sotva Medard usnul, zjevoval se mu kat ve svém děsivém hávu, zlověstně se tvářil a nechával zoufale ječícího trpaslíka odvléci až pod šibenici. Jediným Medardovým štěstím bylo, že se vždycky v té nejkritičtější chvíli celý zpocený probudil. Potom dlouho bděl a obával se okamžiku, kdy zase usne a strašlivý sen se vrátí.

Ve skutečnosti ho ovšem nic takového nečekalo. Dozorci, který Medarda odváděl z cely, ho nemínil seznámit s mistrem popravčím, nýbrž s policejním komisařem Kerbrem. Ten se sice netvářil laskavě, ale zato měl pro Medarda dobrou zprávu.

"Pane Tintěra," pravil, "až dosud jste byl bezúhonný člověk a dokonce vyznamenaný císařským dvorem.

Nepovažujeme za nutné spojovat vaši osobu s ohavným zločinem, který vyšetřujeme. Mimo jiné také proto, že se za vás zaručili dva vážení vídeňští občané. Ti vás také nyní odvedou do bezpečí."

To Medarda dokonale znervóznilo. S žádnými vídeňskými občany se neznal, a proto okamžitě pojal temné podezření, že se jeho osud nezačal vyvíjet k lepšímu.

V té chvíli vstoupili do místnosti dva dobře odění a důležitě vyhlížející pidimuži. Byl to polní piškuntálek Traube a židenický rodák Hochwein. Oba se vlídně usmívali a snažili se na Medarda zapůsobit co nejlepším dojmem.

"Račte nás následovat, pane Tintěra," zaševelil polní piškuntálek, "váš kočár čeká před budovou. Je třeba, abyste se

co nejrychleji zotavil z přestálého utrpení!"

Kapitola 58

V kočáře se Medard přesvědčil, že jeho obavy byly naprosto opodstatněné. Kromě trpaslíků byli uvnitř ještě dva pochopové, kteří měli zasáhnout v případě nečekaných komplikací.

Přesto se polní piškuntálek snažil Medarda uklidnit.

"Nemáte se čeho obávat," švitořil, "cesta bude jistě příjemná a váš hostitel se již nesmírně těší, až vás zase uvidí. Odjel jste z Vídně příliš nakvap, a tak se s vámi nestačil ani pořádně rozloučit. Nyní vám chce alespoň dodatečně pogratulovat k vašemu skvělému vítězství!"

Medard cítil, jak se mu úzkostí stahuje hrdlo. Začínal tušit, kdo je ten vídeňský hostitel, který ho tak toužebně očekává.

Ostatně, polní piškuntálek to také záhy potvrdil. "Ano, můj milý," předl, "jste ve Vídni očekáván jako vzácná, převzácná návštěva. Fritz Klein se na vás nesmírně těší a věrte, že bude velmi pozorným hostitelem."

V tu chvíli neměl Medard daleko k mdlobám. A hned potom se mu chtělo vyskočit z kočáru a uprchnout do polí. Leč nedokázal to a místo toho zůstal sedět jako pecka. Oči měl vyteřené a nemohl se ani na minimální konverzaci.

Nikomu v kočáře to nevadilo. Emisaři byli od přírody řeční, a tak se navzájem doplňovali v líčení krás hlavního města.

"Jo, Vídeň je holt Vídeň," hlaholil polní piškuntálek, "jest to město, jehož sláva hvězd se dotýká. Když tam přijedete z takové díry jakou je Praha, hned je vám lépe u srdce. Já jsem Vídeňák tělem i duší a jinde bych žít nemohl."

"Já rovněž ne," oznámil Hochwein, "přestože mi nebylo dopřáno se tam narodit. Možná proto cítím k Vídni takřka posvátnou úctu. Jak by také ne, když zde sídlí naše milovaná císařská rodina. A také geniální Fritz Klein, mecenáš všech pidimužů."

Do této debaty se Medard nezapojil. Jeho láska k Vídni a Fritzovi Kleinovi nestála za řeč.

Fritz Klein se mohl cítit jako v trpasličím nebi. Všechno mu vycházelo takřka na sto procent. Pražský zloduch Husárek dointrihoval a zahynul tou nejpotupnější smrtí, jakou si lze představit. Je z něho placka, kterou snad bude nutné do rakve srolovat. Eulálie Lamželezo úpí v base a Bůh ví, jestli se z ní někdy vyhrabe. A to znamená, že Fritz nemusí počítat s jejím finančním odškodněním. Ale nejdůležitější ze všeho je zdařilý Medardův únos. Nejmenší muž mocnářství je v jeho rukou a čeká ho velmi neblahý osud.

"Tak jsme se zase setkali, mrňousku," uvítal Fritz Klein svého přemožitele, "utekl jsi daleko, ale spravedlivý, všemocný osud mi tě vrátil. Moc radosti z toho, jak vidím, nemáš. Třešeš se jako sulc a zdá se, že ti tečou slzy. Protože ses dopustil vůči mně hanebnosti, drzosti a podvodu, mám právo tě nyní za to příkladně potrestat."

To se Medardovi ani trochu nelíbilo a začal žalostně a úpěnlivě štkát. Kál se ze svých prohřešků a prosil mocného skřeta o smilování. Klein se rozplýval blahem.

"Zřejmě předpokládáš, že tě zabiji," hádal, "a bylo by to spravedlivé. Slušelo by se, abys bídně zahynul! Měl bych tě udusat, rozdupat, rozřezat na malé kousičky nebo tě hodit smečce divokých psů. Ale já jsem se rozhodl jinak! Ušetřím tvůj nicotný život, aby ses mohl stát předmětem vědeckého experimentu. Představ si, Medarde, že budeš prvním trpaslíkem v dějinách lidstva, který vyroste. Slyšíš dobře, hošíčku, už se nebudeš moci vytahovat, že jsi nejmenším mužem mocnářství. Ukážeš-li někde svoji medaili, která to stvrzuje, staneš se nanejdvůle terčem posměchu. Znáš totiž způsob, jak tě natáhnout. Za pár dní z tebe bude vyžle střední postavy. Žádný habakuk, ale také ne trpaslík. Budeš normální lidský skrček, kterého si nikdo ani nevšimne!"

Fritz Klein se dal do srdečného smíchu, zatímco Medard Tintěra vyděšeně popotahoval. Cítil se krajně ohrožen, aniž věděl čím. Ale Kleinova nemilosrdná grimasa hovořila za vše.

"Tak dávej pozor," dal si záležet na přednesu Fritz, "teď tě dovedeme do laboratoře profesora Fürsta. To je veliký vědec, Medarde. Přednášel na šesti univerzitách, ale pak se, zřejmě z přepracovanosti, přitočil k několika vraždám. Teď musí bádát na vlastní pěst a mně se to náramně hodí. Bude na tebe mít alespoň více času. Trpaslíci ho odjakživa zajímali a z duše rád s nimi dělá ty nejrozmanitější pokusy. Jednomu pidimuži například uříznul hlavu a přišel mu ji na záda. Jinému zase spletl nohy jako vánočku a nechal mu je srůst. Další byl překrojen podélným řezem..."

Medard zaječel jako lodní siréna a omdlel. Přišel tak o konec proslovu a Fritz dal povel k jeho přenesení.

Kapitola 59

Tak se nejmenší muž mocnářství probudil v prostředí jemu naprosto neznámém. Navíc nahý a v dost nepohodlné poloze. Visel totiž na přístroji, který nápadně připomínal středověký skřípec.

"To je dost, že ses probudil, Medarde," řekl Fritz Klein, "musíme začít s tvým léčením, drahý příteli. Pěkně otevři oči a pozorně si prohlédni svého ošetřujícího lékaře."

Profesor vypadal, jako kdyby právě vystoupil z rakve. Byl bleďý, nepředstavitelně šeredný, v ústech měl dva žluté zuby a jeho nehty připomínaly dravce. Bílé vousy mu splývaly až k pasu a na sobě měl dlouhý černý hábit. Navíc v jednom kuse kašlal, takže se zdálo, že se každou vteřinou musí udusit.

Medard pochopil, že od tohoto dědečka nemůže očekávat soucit ani slitování.

"Jaký je váš názor, profesore," otázal se Klein, "je to vhodný materiál pro pokusy?"

Profesor přestal kašlat a místo toho zakoulel očima. Také vykouzlil něco, čemu se dalo říci při troše dobré vůle spokojený úsměv.

"Tento pitvorný trpaslík," ukázal na Medarda, "dozajista vyroste a nebude to ani dlouho trvat. Do všech kloubů mu budu každou hodinu vstříkovat dvojnásobnou dávku fiirstovky, což je mnou zhotovená tinktura. Tato procedura je nesmírně bolestivá, zejména je-li pacient současně natahován na skřípec. Bude křičet, ale mne to neznervózňuje. V nejhorším případě mu přestřihnu hlasivky a pak už ani nemukne."

Fritz Klein spokojeně přikývl.

"Obdivuhodné metody!" pochlivil vědce, "vidím, pane profesore, že jsem tento exemplář vložil do pravých rukou. Jste schopni odhadnout, kdy vyrostete?"

"K enormnímu růstu dojde nejdéle do tří dnů," usmíval se profesor, "a bude patrný pouhým okem. Zároveň začne pacient velmi trpět, protože natahování šlach, masáže kloubů a vytahování kostí je stejně bolestivé jako proces, při kterém někoho zmenšujeme. Zde je potom nezbytný svěrák a několik palic."

"Zůstaneme u toho natahování," zarazil ho Klein, "je to služba mému dobrému příteli. Myslíte, že zůstane naživu?"

"Zaručit to samozřejmě nemohu," odvětil profesor, "protože někteří pacienti jsou mimořádně rozmazleni nebo mají slabé srdce. Také není vzácností, když zešílí bolesti. Ale vcelku jsou vyhlídky dobré. Možná, že až dvacetiprocentní."

Rozhodně se vynasnažím, abyste byl spokojen. Sám pak chci výsledek léčby publikovat ve vědeckých časopisech."

"To nepřipadá v úvahu," odpověděl Klein, "císařská rodina má zájem na utajení tohoto případu. Ale ujišťuji vás, že budete skvěle odměněni."

Profesor přikývl. Ukázal Kleinovi své dva žluté zuby a přistoupil k visícímu Medardovi, který právě začal modrat jako oškubané holoubě.

"Buď statečný, chlapče," zahýkal učenec, "za pár měsíců z tebe bude čahoun."

Kapitola 60

Eulálie Lamželezo rozhodně nebyla propuštěna pro dobré chování. Zranila několik dozorců, lomcovala mřížemi a řvala jako pominitá. Přesto byla předvedena k vrchnímu komisaři k vážnému pohovoru.

"Rozhodl jsem se vás propustit na kauci pěti dolarů," řekl jí komisař, "protože proces s vámi není v zájmu mocnářství. Nechceme riskovat, aby Češi kvůli vám demonstrovali a psali petice, že jim zavíráme význačné umělce. Raději velkoryse přehlédneme vraždu."

"Jakou vraždu?" zaburácela Lamželezo, "Husárka jsem rozplácla v návalu vášně! Říkala jsem vám přece, jak jsme se milovali!"

"O tom již nemluvte," okřikl jí komisař, "a když, tak pouze šeptejte. Taková sviňáctví nemusejí mít podřízení slyšet. Mohli by to začít napodobovat a zdemoralizovat celou policii. Já sám tomu stále nemohu uvěřit. Španělský šlechtic a zavádí nám sem takové mravy. Jestli jste si to nevymyslela, nebudeme moci věřit už lautr nikomu."

"Nic jsem si nevymyslela," odmítla podezření Eulálie, "a ze začátku jsem se dokonce styděla. Kluci ze Žižkova takové věci nedělají. Nelížou med, ale pijí pivo. Husárek byl zvrhlík k pohledání a o jeho způsobech bych mohla napsat knihu. Takhle tlustou!"

"Raději nic nepište," zavrčel policista, "a jděte do sebe. Všechno smažeme a přestaneme se o to zajímat. My to tady odložíme ad acta a vy z toho parádně vyklouznete."

"Tomu říkáte vyklouznutí?" houkla Lamželezo ukrivděně, "vždyť já dopadla jak sedláci u Chlumce! Zatímco jsem tady seděla, měli všichni čas mne oškubávat. V paláci se uklízelo beze mne a kdo ví, co se stalo s manželem. Ten se, chudinka malá, o sebe nedokáže postarat. Má ve mně životní oporu a teď je na všechno sám."

"Však ono se to všechno dá do pořádku," těšil jí komisař, "teď ale pěkně vypadněte a začněte nový a bezúhonný život. Další rozplácnutý trpaslík vám už neprojde!"

Eulálie mávla rukou a s bručením opustila arest. Věděla, že tady se spravedlnosti nedovolá, a tak raději znovu vykročila do života.

Ukázalo se, že měla naprostou pravdu. Do Husárkova paláce ji vůbec nepustili. Řádila tam nějaká komise, mluvilo se německy a španělsky a Eulálie je vůbec nezajímala. Když vyzvíдалa, kdy bude mít Husárek pohřeb, nějaký lokaj jí řekl, že placatý nebožtík byl převezen do Španělska a bude pohřben do rodinné hrobky na nějakém zámku poblíž Madridu.

"Do Španělska nepojeď," zhodnotila situaci Lamželezo, "za to mi nestojí ani deset placatých trpaslíků. Náš příběh skončil a já se teď musím poohlédnout po něčem jiném. Ještě že jsem si něco nakradla a ukryla to v Týnské uličce."

Mýlila se. Svůj byt našla naprosto vybitý. Zmizely všechny cenné věci, se kterými najisto počítala pro budoucnost. Zmizela i záloha, kterou dostala Eulálie od vídeňských emisarů. Lamželezo ani chvíli nepochybovala o tom, kdo je pachatelem. Věděla, že v tom má prsty polní piškuntálek se svým komplicem.

"Ti lotři o penězích věděli," syčela zlostně, "a tak si pro ně přišli. Ale na mne si nepřijdou. Neprodala jsem chudáka Medarda proto, abych nakonec utřela hubu. Když už jsem se dopustila těžkého hříchu, tak z toho chci něco mít. Předemnou se žádný loupežník neschová, ani kdyby utekl na samý konec světa. Vídeň není tak daleko a já už si tam ty lotry najdu."

Zatvářila se tak krvežíznivě, že bylo dobře, když to komisaři neviděli. Určitě by jim naskočila husí kůže a přestal chutnat dobrý oběd!

Kapitola 61

Eulálie zuřila stále víc a byla schopna srovnat celou Týnskou uličku se zemí. Že k tomu nedošlo, nebylo její zásluhou.

Tu si mohl připsat trpaslík Myška, který nezapomněl na slib umělecké kariéry, jenž mu Eulálie dala. Myška se po Husárkově smrti ocitl víceméně na suchu, protože se mu nechtělo vstoupit do trpasličí skupiny na některém šlechtickém dvoře. Jeho sebevědomí mu říkalo, že kompars je pod jeho úroveň. Cítil se být sólistou, který to jednou dotáhne daleko. Zejména pomůže-li mu ostřílená silačka, která ví jak na to.

Lamželezo se rázem uklidnila. Při spatření Myšky okamžitě pojala krvelačný plán. Její pomstychtivost ji hnala do Vídně, ale před trpaslíkem své touhy raději utajila.

"Myško," pravila zastřeným hlasem, "právě jsme se ocitli na začátku hvězdné kariéry. Husárek byl pro nás nepřekonatelnou překážkou. Teď se umělecky rozvineme a ukážeme světu, co dovedou čeští komedianti."

"Pojedeme do Ameriky!" vykřikl oči Myška, "poplujeme na velké lodi za oceán?"

"Samozřejmě," slíbila Eulálie, "ale nejprve si podmaníme Vídeň. Nebudeme zbaběle prechat z mocnářství, které jsme svým uměním zatím nepokofili. Naši první štací bude hlavní město monarchie, kde se proslavíme a zbohatneme

zároveň. Dej si dohromady garderobu a pozítří můžeme vyrazit."

Myška neprotestoval, protože k ošuntělé Praze příliš nepřílnul. Jeho citové vazby byly minimální. Byl sice zasnouben s trpaslicí, která tančila v jedné vyšehradské putyce, ale tento závazek ho nikterak nevzrušoval.

"Ale co Medard?" zeptal se, "jsi přece vdaná a on tě miluje. Co s tím chceš dělat?"

"Medard mi utekl," lhala, "jelikož mě považuje za vražedkyni. Domnívá se, že jsem Husárka zalehla úmyslně."

"Já se to domnívám rovněž," pravil Myška, "ale vůbec mi to nevadí. Považuji to dokonce za hrdinský čin."

"Jsi hodný chlapec a velký umělec," pochválila ho Lamželezo, "s kterým se mi bude dobře spolupracovat. Navíc jsi dost podobný Medardovi, tak tě klidně mohu za něho vydávat."

To Myškovi lichotilo.

"A myslíš si," zašeptal vzrušeně, "že erotické sblížení je možné?"

"Pokud se nebojíš," řekla Eulálie, "že tě zalehnu jako Husárka, je možno o tom uvažovat. Ale nyní je třeba využít každé minuty k přípravě našeho turné."

Kapitola 62

Medard Tintěra opravdu rostl. Ne sice jako z vody, ale čárku k čárce, až z toho byl celý střevec. Profesor nemluvil do větru. Systematicky natahoval Medarda na skřípec, div ho nepřetrhl, a do všech kloubů mu vpravoval ohavně, páchnoucí medicínu.

"Neřvi chlapče," okřikoval trpaslíka, když hlasitě projevoval svůj nesouhlas. "Jsem už přece jen starý a nervózní člověk a mohl bych tě zbavit hlasivek nebo ti vyříznout jazyk. Pak tady bude ticho jak v chrámu Páně."

Medard se snažil vyhovět, ale šlo to těžko. Bolest byla příšerná a nebrala konce.

Do profesorovy laboratoře pravidelně přicházel také Fritz Klein. Spokojeně si prohlížel visícího naháče a uculoval se.

"Rosteš, Medarde, rosteš," ujišťoval kdysi nejmenšího muže mocnářství, "jelikož jsi v těch nejlepších rukou. Pan profesor je světově uznávaná kapacita a udělá z tebe opravdového chlapa. Už teď jsi o půl palce vyšší než učený pumprdlík krakovský. Ten prý se stal řádným profesorem v Královci. Jako trpaslík za mnoho nestál, odmítal dělat kotrmelce, a tak je z něj muž vědy. Až tak hluboko ten intelektuál klesl. Správný trpaslík má být umělcem první kategorie. I já, dříve, než jsem zaujal své místo na císařském dvoře, jsem musel potvrdit své komediantské kvality. Šklebil jsem se tak, že se Veličenstva popadala za břicha! Jezdil jsem na králíkovi, skákal do pekáče plného vody a šišlal v sedmi jazycích. Nikdo se mi nevyrovnal. Proto jsem považoval za nestoudnost, když sis dovolil se mnou soutěžit a vinou dvorských intrik jsi dokonce získal zlatou medaili! Ty, člověk bez vzdělání, řádného vychování a pohybově nenadaný. Skřítek, postrádající sebemenší talent k čemukoliv. Absolutní nula. No, teď už bys mě, Medarde, neporazil. Zvětšuješ se mi před očima a zanedlouho z tebe bude dobře rostlý lilipután. A přitom, jak mi pan profesor slíbil, u toho nezůstane. Bude z tebe pomešší člověk, který je povinen žít se prací. Poznáš, zač je toho loket! Narodil ses jako výjimečný člověk, který to mohl někam dotáhnout a skončíš v šedivém průměru. Zlatou medaili už nezískáš a ani se nenajde nikdo, kdo by ti ji nabídl. Tak co tomu říkáš, bývalý nejmenší muži mocnářství?"

"Já žádnou medaili nechci," záupěl Medard, "jen vás prosím, abyste mě tolik nenatahovali, protože to hrozně bolí."

"Ale to je přece dobře, mládenče!" vmísil se do debaty profesor, "to svědčí o tom, že se nám dílo daří. Mé teorie jsou průběžně potvrzovány. Mohu ti dokonce slíbit, že to bude bolet ještě víc. Proječíš celé hodiny. Zejména těsně před ukončením našeho procesu budou tvé útrapy k nevydržení. Staneš se však novým člověkem a možná, že tě vezmou i na vojnu."

To Medarda rozhodně nepotěšilo. Po vojenské kariéře naprosto netoužil a po větší bolesti teprve ne!

Kapitola 63

Eulálie Lamželezo s Myškou dorazila do Vídně plná nezdolného odhodlání. Byla pevně rozhodnuta se pomstít a získat ukradené peníze. To především. I kdyby měla polního piškuntálka rozmáčknot jako nebožtíka Husárka. Do svých plánů už zaskvětila i Myšku. Jenomže jak a kde začít?

Vídeň je velké město a komedianty hned tak někam nepouštějí. K císařskému dvoru teprve ne. Bude nutno použít lsti a počkat na vhodnou příležitost.

Silačka, navzdory nahromaděné zlosti, se nutila jednat uvážlivě. Zaútočit chtěla teprve ve chvíli, kdy bude úspěch zaručen. Do té doby se hodlala chovat jako umělkyně. Jejím úmyslu zatím všechno nahrávalo.

Vídeňské hospody vítaly všechny muzikanty, zpěváky či artistry, kteří dovedli hostům zvednout náladu, a ti potom poseděli o něco déle, než měli původně v úmyslu. Eulálie si mohla dokonce vybrat. Silačka, která přijela se svým manželem-trpaslíkem. Takových atrakcí není mnoho. Takže Eulálie zvolila putyku U zlámaný šavle, odkud to bylo k císařskému paláci coby kamenem dohodil. Měla vystupovat s Myškou půl druhé hodiny před půlnocí, když měli hudebníci, vyhrávající k tanci, delší přestávku a dopřávali si pozdní večeři.

Eulálie byla spokojena.

"To nám poskytne spoustu času pro pátrání," řekla Myškovi, "odpoledne se předvedeme na rynku, a pak už budeme šmejdit po okolí. Měj oči na stopkách a všechno si pamatuj! Musíme uspět, protože jde o spoustu peněz!"

"Já ale neumím lhát," strachoval se Myška, "a když se o to pokusím, každý to na mě hned pozná. Tady se mě budou lidi vyptávat na podrobnosti z našeho manželství a podobné věci. Vídeňá-ci jsou zvědaví a já to nezvládnou."

"Můžeš dělat něměho," poradila mu Eulálie, "nebo budeš mluvit cizím, nesrozumitelným jazykem. Tatarsky, případně americky. To udělá větší dojem, než kdyby ses s nimi dohadoval. Trpaslík druhého konce světa je zábavnější než tuzemský mrňous." Myška to uznal a hned začal brebentit neznámou hatmatilkou.

"No vidíš," usmála se Eulálie, "nikdy bych nevěřila, že nejsi rodilý Švéd! Ale je načase začít!"

To nebyl problém. Náměstí sice zaplňovali rozmanití kejklíři, ale na pražské umělce neměli. Eulálie a Myška se brzy stali středem pozornosti. Lamželezo překusovala podkovy jako kdyby to byly preclíky a Myška předváděl sérii odvážných skoků, nad nimiž se obecenstvu tajil dech. Diváci uznale mručeli a odměňovali je zvonivými mincemi.

"Vidiš," jásala Eulálie, "říkala jsem, že patříme k největším umělcům našeho století a teď se to potvrzuje. Zájem kulturní Vídně o naše produkce předčil veškerá očekávání. Peníze se jen hrnou, a kdybychom nepřijeli kvůli piškuntálkovi, docela slušně bychom se tady uživil. Skoro začínám litovat toho, že jsem tak pomstychtivá."

"Já pomstychtivý nejsem," pípnu Myška, "a po nějakém masakru vůbec netoužím. Aby z nás nakonec nebyli kriminálníci."

"To je docela možné," připustila překusovačka podkov, "ale člověk má přece svou hrdost. Ukradli mi chotě, vyloupili byt a ošklivě mne podvedli. Takovou pohanu je nutno smýt třeba i krví. Jsme národ Jana Žižky a nikdo s námi nebude zametat! I když připouštím, že přízeň obecnstva mi lichotí a tučné výdělky ještě víc. Koneckonců, nemusíme tu pomstu uspěchat. Práce kvapná - málo platná! Neboj se, Myško, já se o tebe postarám. Se mnou se neztratíš!"

"No nevím," zabručel Myška, "já nemám se Žižkou nic společného a nerad bych dopadnul jak jízda českých katolických feudálů u Sudoměře."

Kapitola 64

Eulálie Lamželezo měla tu smůlu, že i ve velkém městě byla nepřehlédnutelná a její nepřátelé se o ní rychle dověděli. Tím pádem také poněkud zpanikařili.

"Přišla nás zahubit," konstatoval polní piškuntálek plačtivým hlasem, "je to vražedkyně a s trpaslíky nemá slitování. Podívejte, jak zlikvidovala Husárka! Jenom nechápu, jak ji mohli pustit na svobodu. Tak nebezpečný člověk by přece měl dostat doživotí!"

Fritz Klein s tím rozhodně nesouhlasil.

"Likvidaci Husárka bych jí rozhodně nevyčítal," řekl, "protože to bylo velice nesympatické a nebezpečné individuum. Neumělo hrát žravou dámu a šlo mi po krku. Dobře, že zmizelo z povrchu země."

"To ano," souhlasil piškuntálek, "ale ta Lamželezo je velice nebezpečná. Jestli mě nebo Hochweina vypátrá, je s námi konec."

Načež se přiznal k vyloupení bytu v Týnské uličce. Klein se nejprve zamračil, ale potom se zachechtal.

"To znamená, že jste se zmocnili mých peněz. Krádež jste hodlali přede mnou zatajit, a to od vás nebylo ani trochu pěkné. Do zítřka budou ty peníze ležet v mé pokladně."

Traube i Hochwein to neradi slíbili.

"Za to vám pomohu," slíbil Klein, "a dostanu tu ženskou z Vídně. Je třeba ji na dlouhou dobu uspat. Hochwein, jakožto znalec bylin, se o to postará."

Jmenovaný mnoho nadšení neprojevoval, ale nezbylo mu nic jiného, než se do akce zapojit.

Eulálie Lamželezo byla posléze omámena a protože nemohla uplatnit svou sílu, trpasličí rafinovanost zvítězila na celé čáře.

"Mohl bych ji zabít," pravil Klein, "ale neučiním to. Jako projev díky, že udělala z Husárka placku, ji prodám jen do tureckého harému. Sultán Murbaj za ni dobře zaplatí."

Kapitola 65

Když někdo usne tak tvrdě, jako Eulálie Lamželezo, není schopen se bránit. Silačka ležela v rakvi a nejevila známky života. Zato trpaslík Myška kolem truhly poskakoval, usedavě plakal a lomil rukama. Věděl, že jeho umělecká kariéra, která se právě začala tak slibně rozvíjet, bere za své. Co si bez Eulálie počne? V Praze za sebou spálil mosty, ve Vídni nikoho nezná a odvaž se cestovat sám po velkém světě mu chybí. Pak se objevili chlapíci s úmyslem siláčku odnést. Velice se podivili, když kolem ní uviděli pobíhat zoufalého trpaslíka a pronikavě pištět.

"Co s tím skrčkem uděláme?" otázal se poněkud bezradně první ze siláků, "převoz se má uskutečnit ve vší tichosti. Prý je to ve státním zájmu. On by svým kvílením mohl celou akci pokazit."

"To je bez debat," souhlasil druhý, "s touhle komplikací se nepočítalo. Ječící trpaslík mi nebyl nahlášen. Ani nevím, jestli mám pravomoc ho utlouci čepicí!"

"Lepší by bylo," usoudil první, "nenápadně ho zašlápnout, aby to vypadalo jako nešťastná náhoda. Ale musíš to udělat ty, protože já na takové věci nemám žaludek."

"A já snad jsem podle tebe krušas?" podivil se druhý, "nebo dokonce vrahoun trpaslíků? Takovou pověst snad nemám. Ale podívej se!" Ukázal na vysokou vázu, která stála v rohu místnosti. Bylo to pohledné umělecké dílo, svědčící o cizokrajném původu a ideální vězení pro trpaslíka, který překáží důležité akci.

"Ne!" zapištl chápatý Myška, "já nechci, trpím klaustrofobií a mám na to lékařské potvrzení."

To ovšem nestydatě lhal. Nic takového neměl, třebaže klaustrofobií trpěl. Jeho nárek, jakkoliv intenzivní, mu nepomohl. Silák ho polapil a se spokojeným výrazem ve tváři vhodil dovnitř.

"Tady můžeš ječet jak chceš," oznámil mu, "nám to nevadí. A dost možná, že tě tu někdo najde!"

Myška vřeštl jako pominutý, prosil, nadával a dovolával se soucitu, leč marně. Siláky nedojal. Ti se chopili rakve s Eulálií a odnesli do kočáru, kde ji dle příkazu opatrně uložili. Nastával večer a pro Eulálii to znamenalo start do nového života.

Kapitola 66

Eulálie se probudila až v místě konečného určení. Byla omámená, zblblá a cítila se slabá jako moucha. Přesto jí neuniklo, že se ocitla v harému. Chtěla se vzchopit k razantnímu protestu, ale sultán Murbaj jí k tomu neposkytl dost prostoru. Sám se chopil iniciativy a začal velebit její krásu. Tvrdil, že vždycky toužil po silné a urostlé ženě, které by mohl dávat přednost přede všemi ostatními.

"Mám čtyřista žen," pochlubil se, "a jsou to vyhlášené krasavice. Kdekdo mi je závidí a eunuchové mají co dělat, aby je ochránili před záletníky, kteří pro milostné dobrodružství riskují své mladé životy. Ani člověk s takovou autoritou, jakou mám já, nemůže klidně spát. Úplatný eunuch se dá omámit penězi a žena snadno odhodí manželskou věrnost kvůli prchavému prožitku. Ani karabáč nebo ostrý meč prostopášníky neodradí. Jsem žárlivý člověk a smilníky krutě

trestám. To ti říkám rovnou, protože se staneš perlou mezi mými milostnicemi a hodlám tě střežit jako oko v hlavě. Nebudeš však uzavřena ve svém pokoji. Budu se s tebou pyšnit a předvádět tě svým vzácným hostům. Jsi unikát, který si nemohu nechat jen sám pro sebe. Mé ostatní ženy dovedou tančit, zpívat a přednášet láskyplné a dojemné příběhy. Žádná však nedokáže překusovat podkovy a lámat tyče. Při pohledu na tvé nádherné svaly jsem okouzlen. Proto nebudeš mou otrokyní, ale první dámou harému. Budu štědrým a uznalým manželem a také stálým obdivovatelem tvé krásy!"

To se Eulálii líbilo. Muži, s nimiž se až dosud stýkala, takové nadšení neprojevovali. Kočí Valášek ze Štěrbohol ji dokonce nazýval tlustoprdkou. Taky se ovšem nezmohl na vlastní harém a nakonec si vzal vdovu se třemi dětmi. Lamželezo tudíž usoudila, že ji nepotkal zas tak špatný osud. Sultán byl celkem pohledný člověk, i když se kolem pohybovali muži daleko atraktivnější.

"Těch si nevšímej," zarazil její fantazii Murbaj, "osobně jsem dohlížel na jejich vykleštění. I mezi doktory totiž bývají ziskuchtiví podvodníci, kteří za pár diamantů klidně ponechají sluhovi jedno varle. Ani trest smrti je od tohoto zločinu neodradí. Ale v mém harému je vše naprosto v pořádku."

Lamželezo se snažila nedat na sobě znát své zklamání.

"Ale neboj se drahá," pravil sultán, "má mužná síla je značná. Jsem tak vitální, že mi to vyneslo hlubokou lásku většiny manželek."

Eulálie na něho hleděla se zalíbením. Říkala si, že to po trpaslicích bude vítaná změna. Baňatý a vousatý sultán byl přece jen kus chlapa, i když se podobal Turkovi, který v Praze prodával kávu.

"Eulálie," zafuněl Murbaj, "budeš mě milovat nadevše na světě?"

"Uvidíme," řekla, "prozatím se mi docela líbíš. Ale jaká tady budu mít práva? Přece mě nezařadíš jen tak mezi ty své kvokající slepice?"

"Ovšemže ne!" rozhodl sultán, "budeš první dámou harému se všemi jejími velitelskými pravomocemi. Všichni bez výjimky se ti podrobí. Ženy i kleštěnci! Pokud spatříš sebemenší náznak odporu, smíš je tvrdě potrestat. V harému musí panovat kázeň!"

Eulálie se spokojeně usmála. Když viděla tlusté zadky eunuchů, napadlo ji, že bude mít o zábavu postaráno. Tenhle materiál se nedá s trpaslíky srovnávat.

Kapitola 67

Medard Tintěra přestál všechna muka a jeho vzrůst se přiblížil běžné míře průměrného člověka drobnější postavy.

Profesor Fürst oznámil Fritzovi Kleinovi, že vědecký experiment se zdařil. Byl sám sebou nadšen.

"Můj objev zvětšování živočichů bude mít obrovský význam," tvrdil, "a právě jsem odstartoval novou epochu. Učiním ještě několik pokusů na lidech, a pak už budu moci bez obav přejít na zvířata. Zde nás čekají epochální výsledky. Vyrobuji husy, které velikostí předčí nejenom labutě, ale také pštrosy. Vepří se váhově vyrovnají hrochům a telata si v ničem nezadají s bizony."

"No dobrá," pravil bez nadšení Klein, "Medard nám tedy vyrostl. Už z něho nemusím mít obavy. Ale co s ním? Už jste o tom přemýšlel?"

"Pokud s ním nemáte jiné záměry," řekl profesor, "jsem připraven ho na věčné časy umístit v láhvi se špiritusem. Vedle bych přiložil podrobný popis, který by dokumentoval můj vědecký postup."

"To by byla vražda," mínil Klein, "kterou bychom mohli utajit jen likvidací dalších svědků. Musíme toho vyrostlého trpaslíka nechat naživu, ale současně se ho nějakým elegantním způsobem zbavit."

"Mohl bych mu provést operaci mozku," nabídl se profesor, "a udělat z něj debila. Ředitel blázince v Salzburku je můj dobrý přítel a jistě by ho rád umístil."

"O tom nepochybují," zavrčel Klein, "zejména kdybyste mu vyzvonil, o co jde. Přemýšlejte dál, pane profesore."

Namáhejte svůj geniální mozek a navrhnete přijatelné řešení."

"Něco mne opravdu napadá," vyrazil ze sebe vědec, "a není to nijak drastické. Dokonce se mi to jeví jako dobrodíní."

Jak se možná pamatujete, měl jsem před rokem českou služebnou. Takovou ukoptěnou cuchtou s hlodavčím chrupem. Jelikož ani já nejsem zvlášť velký krasavec a nevěstince nenavštěvuji, došlo k nejhoršímu. Andulka se stala mojí milenkou. Byl to otřesný zážitek, protože Andula mě škrábala, kousala a řvala jak pomatený tuleň. Klidně se chtěla milovat i v rozlité kyselině solné, takže jsem ji musel vyhodit. Tato Andula si ale stále na mne činí jisté nároky. Když vyjdu na ulici, plive na mne a metá kobylince. Navíc mi vyhrožuje tak ohavnými slovy, že se občas i začervenuji. Tak si myslím, že bych se jí mohl zbavit tím, že ji šťastně provdám. Andula určitě nepohrdne ani tím Tintěrou."

"To by šlo," přikývl Klein, "holka by ve Vídni udělala štěstí, a to se od chudé služky z Čech očekává. Ale Medarda bychom museli přejmenovat a vybavit ho falešnými dokumenty. Je totiž stále právoplatně ženat, ale to se dá snadno zatlouct. Ženil se jako nejmenší muž mocnářství a teď je z něj div ne čahoun."

"Je sotva o hlavu menší než Andula," zhodnotil stav věcí profesor, "a to je takřka ideální poměr. Já jsem ho natáhl, vy ho musíte přejmenovat. Máte na to vycvičené lidi. Když mu najdete nějaké pěkné české jméno, například Silbernagel nebo Schickenmüller, určitě bude spokojen a začne nový krásný život ve své vlasti!"

Fritz Klein souhlasně přikývl. Už se těšil, až se Medarda zbaví.

Když Tintěru přivedli k Andulce, nesl to velice špatně. Zdálo se mu, že ji doma za každý sebemenší přestupek tloukli válečkem na nudle přes obličej. Ale přestála to ve zdraví a teď cenila obrovské tesáky, které jí zapomněli vyrazit.

"Já jsem Anička," prohlásila, "a nemysli si, že budeš chlastat!"

Medard to nekomentoval, neboť byl opilý hrůzou. Zíral na Andulu zděšen, leč, jak bylo jeho zvykem, připraven kapitulovat.

"Teď se, Medarde, budeš jmenovat Josef Fiala," oznámil mi Fritz Klein, "a doufám, že tomuto libozvučnému jménu neuděláš ostudu! Čeká tě krásný život českého venkovana. Už jsme vyjednali, že budete s Aničkou oddáni v jihočeském kostelíku v Honicích. To je líbezná vesnička nedaleko tvého rodiště."

"Díra to je," zasupěla Andula, "já bych radši zůstala ve Vídni!"

"To nejde!" rozhodl Klein, "už jsme pro vás připravili chaloupku v Honicích a Medard, vlastně Pepa, tam může krejčovat. Jistě prokáže, že je zdatný řemeslník. A ty, Aničko, mu budeš rodit děti!"

Tak se také stalo. Novomanželé se usadili v Honicích a Andula porodila snaživému krejčíkovi sedm dětí, z toho několik slabomyslných. Nejstarší z nich, Kristýnka, krásně zpívala a vyznamenala se, když se její otec pokoušel být v Honicích ponocným a zápolil o to místo s vysloužilým vojákem Bláhou. Že opět neuspěl víte zajisté ze hry Ladislava Stroupežnického Naši furianti.